1. Víra změní tvůj svět

Víra změní tvůj svět!

To je poněkud odvážné prohlášení, nemyslíte? Víra nejen k požehnání tvých slepiček na dvorku. Víra nejen k rozjetí tvého automobilu. Víra na změnu světa!

Víra má v sobě potenciál, který může změnit svět. Svět se dá změnit. Svět se potřebuje změnit. A ty jsi ten, kdo to udělá!

Vypadá to, že ještě nikdo nikdy neuvolnil veškerou moc, která je člověku skrze víru k dispozici. A to o něčem hovoří. Zřejmě se ještě nikdy nikdo nevydal takovému totálnímu použití víry - aby se s vírou rval, aby s vírou bojoval, až do chvíle, kdy jí porozumí, kdy ji pozná a použije ke změně světa, ve kterém žije. Možná, že to uděláš

ty.

Moc víry

Tělesný, přirozený člověk může skrze vědu nechat vybuchovat atomové bomby a uvolňovat tak megatuny ničivé energie. A člověk to nazývá mocí - absolutní mocí, alespoň podle toho, kam se až dosud dostal.

Ale víra, kterou měl Eliáš, když zapečetil nebe, aby nepršelo po tři létaje daleko mocnější než atomová energie. Víra, kterou měl Eliáš, když se modlil a ukončil tak sucho okamžitým a hojným deštěm, nám ukazuje na moc přesahující přirozené lidské schopnosti. Nejenže člověk není schopen něco takového udělat, ale ani pochopit.

Člověk může stisknout knoflík a řídit rozsáhlé přístrojové systémy. Ale Mojžíš pouhým zvednutím své ruky a vyřčením slova skrze víru způsobil, že se rozestoupilo Rudé: moře. Vody se rozdělily a ztuhly napravo a nalevo, mořské dno vyschlo a více než dva milióny lidí prošly se svými stády a vozy suchou nohou, aniž by se zabořily do bahna, byť jen po kolena. Takové je působení víry!

Až do dnešního,dne zůstává víra největším zdrojem energie dostupným lidstvu. Křesťané se dnes potřebují naučit uvolňovat, onu fenomenální energii, stvořenou v nás tím, co nazýváme vírou.

Bůh totiž neuvolňuje svou energii, dokud my neuplatňujeme svoji víru.

Každý člověk na zemi má do své trojdílné struktury (duch., duše a tělo) zabudovanou schopnost mít víru měnící svět. Nikdo není výjimkou. Každý, kdo to přijme, může mít s Bohem takový vztah, který změní jeho svět. Bůh dává každému, kdo Ho přijme, míru víry (Řím. 12:3). A tato víra uvolňuje Boží požehnání.

Jenže lidé někdy myslí asi takto: „Ten a ten by měl být požehnaný. Vždyť chodí do církve už dvacet let."

Boží požehnání nepřichází kvůli tomu, že někdo navštěvuje církev dvacet let. Požehnání přicházejí, když v sobě uvolníš něco, co je živou dynamickou mocí a silou. Ta něco je víra.

V této knize se budeme zabývat vírou tak silně, dokud neřekneš: „Moje víra je posílena. Moje víra vzrostla. Moje víra se stala živým zdrojem Boží síly."

Rozhodni se teď učinit tyto kroky k víře,

která změní tvůj svět:

1) Poznej, co je víra.

Bůh není ignorant. Nemůže prominout ignoranti. Bůh je inteligence sama. Bůh chce, abychom věděli. Chce, abychom hledali a našli pravdu. Pokud jdeme svou vlastní cestou a nehledáme pravdu, tak se sami vylučujeme z Boží moci a ze slávy Všemohoucího.

Boží Slovo říká: „Můj lid zajde, protože odmítá poznání" (Oz. 4:6, podle ekumenického překladu). Hebrejské slovo přeložené zde jako „zajde" znamená „bude od-ťat". Boží lid je odťat od Jeho požehnání pro nedostatek poznání.

Pokud země jakýmkoli způsobem ignoruje Boha a Jeho požehnání, znamená to pro ni problém. Bůh nemůže požehnat nevíru. Nevíra existuje proto, že lidé nemají dostatečné poznání. Poznání vysvobozuje z ignorance. Poznání pomáhá lidem vědět, co mohou dostat od Boha.

Je na nás, abychom se naučili uvolňovat svoji víru, abychom se naučili žít s Bohem, abychom se naučili říkat: „Pane, já vím, že Ty to můžeš udělat a že Ty to uděláš. Jsem zrovna tak dobrý jako Abraham, Mojžíš nebo kdokoliv z nich. Jsem královské dítě, a tak uvolňuji tu mocnou sílu, která je mi k dispozici skrze víru."

2) Přijmi to, co Bůh říká, jako absolutní pravdu.

Pokud to, co Bůh říká, nepřijmeš jako pravdu, nevstoupíš nikdy do království víry. Když chodíš v království víry, přeneseš se z tohoto světa - z toho, co vidí tvoje oči, slyší tvoje uši a cítí tvoje prsty - a ocitneš se v jiném světě, ve světě víry. Tam musíš přijímat Boží slovo, jinak tam nebudeš schopen žít. Musíš vědět, že Bůh je pravda; Bůh není lhář. Jestliže to říká Bůh, tak je to přesně tak.

V tomto království víry, kde Boží slovo má přednost před tím, co vidí oči, žil Mojžíš. Vlny Rudého moře se valily horizontálně, jedna za druhou k pobřeží, na kterém stál. Vyžadovalo to moc a sílu, aby mohl říci: „Vlny, přestaňte se valit vodorovně! Začněte to dělat svisle! A hotovo!" Musely ho poslechnout.

„Ale," řekne někdo, Já nevěřím, že se to opravdu stalo."

Pokud někdo nevěří, že Bůh to mohl udělat a udělal, pak se ho celé toto téma netýká. Takový člověk by nevěřil, že Bůh může dělat zázraky v jeho zaměstnání. Nevěřil by, že Bůh může dělat zázraky u něj doma.

Dokonce i náboženství může člověka svázat. Některá náboženství jsou tak plná lží, že lidé jsou kvůli tomu v úplném otroctví. Ale když přijdeš k Božímu slovu, tak to začíná svobodou, končí svobodou a všechno mezi tím je svoboda.

Abys mohl fungovat v království víry, musíš přijmout Boží slovo jako absolutní pravdu, dokonce i uprostřed protiřečících okolností. Tři židovské děti to udělaly uprostřed rozpálené pece. Daniel to udělal v jámě plné

hladových lvů. V obou případech víra v Boha zmínila to, co viděly přirozené oči a slyšely přirozené uši. Oni měli vztah s Bohem, kterého znali jako absolutní Pravdu.

Můžeš mít s Bohem takový vztah, že promluvíš a stane se. Můžeš si říci o lepší práci nebo o lepší vztahy doma a bude se to muset stát, protože budeš mluvit se silou a mocí, která je větší než atomová bomba.

Bůh nám poskytuje zásobu síly, jakou může nabídnout opravdu pouze On. Člověk ji neposkytuje. Téměř všechno v naší společnosti je proti tomu. Naše materialistická společnost říká: „Spoléhej pouze na to, co je materiální."

Bůh uvedl tento vesmír do existence slovem a nepotřeboval k tomu nic materiálního. Bůh promluvil a byly tu planety. Stvořil je mocí a silou svých úst (Gen. 1; Žid. 11:3).

I my můžeme fungovat na této úrovni. Možná, že si to neuvědomuješ, ale tvá ústa jsou to, co tě strhne dolů, anebo vynese vzhůru. Jsi to, co vyznáváš. Jsi to, co vyznáváš v soukromí.

Když si v soukromí řekneš: „Já jsem na nic", tak ti ďábel skočí na rameno a^řekne: „Člověče, teď jsi na to kápnul! Nejsi k ničemu. Říkal jsem ti to celou dobu."

Pokud ale přijmeš Boží slovo jako absolutní pravdu, pak budeš vědět, že On říká: „Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještě se neokázalo, co budeme. Víme pak, že když se (Ježíš) okáže, podobni jemu budeme" (1. Jan 3:2).

Je to jiný svět - svět víry, která může změnit tvůj svět.

3) Uvědom si, že víra je skutek.

Víra není doufání. Můžeš doufat, že budeš milionář, a přitom zemřít jako chuďas. Ale nemůžeš věřit, že budeš milionář, a zemřít jako chuďas. Naděje skládá ruce do klína a sní, ale víra není totéž co naděje. Víra je skutek. Kolem víry je vždycky nějaký pohyb.

Víra říká: „Mám víru na milión dolarů. Vyzvednu jich pár tady a támhle seženu dalších pár. (Hele, ono to roste!) A tady vezmu taky několik."

Naděje zatím sedí na stoličce a říká: „Budu si tu prostě sedět a Bůh něco udělá."

Když máš víru, tak máš akci. Tvoje víra uvolní Boží působení.

Víra je síla, která žije v tobě. Nejsi to ve skutečnosti tyje to něco jiného - něco dobrého, něco vzácného, něco nádherného, něco, co Bůh chce, abys měl.

Víra je víc než idea, víc než emoce.

Nevím, jestli Abraham „cítil" cokoli duchovního mezi Bersabé a horou Moria, když tam kráčel. Ale Abraham měl v sobě věc zvanou víra a ta víra kráčela kupředu. Byla v pohybu a šla správným směrem. Víra postavila oltář. Položila na oltář dříví. Zapálila na oltáři oheň. Víra se vztáhla po synu zaslíbení, aby ho obětovala. Akce!

Když Bůh viděl tuto ohromnou akci, řekl: „Stop! Támhle v křoví je beránek, kterého jsem opatřil pro tuto oběť. Teď zvedni oči a podívej se pár set metrů na sever. Tam je Golgota. Podívej na ty tři kříže."

Ještě tam nestály, ale víra je už musela vidět, protože Ježíš řekl: „Abraham, otec váš, veselil se, aby viděl den můj, i viděl a radoval se" (Jan 8:56).

Abraham viděl, jak Bůh dal svého Syna, protože Abraham jednal ve víře.

Víra je nevyčerpatelné téma. Doufám, že tato kniha ti pomůže poznat víru lépe, než ji znám já. Doufám, že ty začneš tam, kde já skončím, a budeš budovat na základě poznání, které Bůh vylil skrze mne.

2 Jak získat víru

Jsem upřímně přesvědčen, že žádný člověk dosud nikdy nepronikl do hloubek možností víry. To znamená, že tu jsou otevřené dveře, do kterých ty i já máme vstoupit.

Je to pro nás tak přirozené, spoléhat se na to, co je nám nejblíže, na naše tělo. Je to tak přirozené, stavět na lidské mysli; vždyť je tak blízko, je tak dostupná. Ale vstoupit do království víry znamená vstoupit do neznáma. Bůh nedal Abrahamovi mapu s plánkem cesty. Každý den musel Abraham říci: „Kudy, Pane?" Ale život víry je přitom ten nejúžasnější život na zemi.

Některé z věcí, které v této knize říkám, bych nenapsal, kdybychom nežili v posledních dnech. Bůh řekl skrze proroka Daniela, že lidé, kteří znají svého Boha, budou v posledních dnech silní a budou mít úspěchy. Řekl také - skrze Joela a Petra - že v posledních dnech vylije ze svého Ducha na „veškeré tělo". Brzy budeme svědky největší demonstrace Boží moci, jakou kdy člověk poznal. A Bůh hledá lidi, kteří věří Jeho Slovu.

Vyučování o víře některým lidem vadí. Nechtějí v ní žít. Chtějí žít tak blízko svým materiálním jistotám, jak jen mohou. Ale co se stane, až to všechno bude odplaveno pryč?

Věřím, že toto říkám prorocky: Teď je Boží čas, aby víra začala fungovat. Ted je Boží čas, aby se Jeho zázračná moc začala šířit.

Aby víra správně fungovala ve tvém životě, potřebuješ znát několik následujících základních principů.

Jak získat víru

Duch Svatý skrze apoštola Pavla řekl: „Tedy víra z slyšení, slyšení pak skrze slovo Boží" (Řím. 10:17). Víra tedy přichází z Božího slova.

Víra nepřichází z filozofie. Filozofie je z člověka, který je od Adamova pádu pod prokletím a má hříšnou přirozenost. Filozofie ti tedy nemůže dát nefalšovanou pravdu.

Ježíš řekl Petrovi: „Tělo a krev nezjevilo tobě, ale Otec můj, kterýž jest v nebesích" (Mat. 16:17).

Jenom Bůh může poskytnout informace, které člověk nemá. Ježíš se svých učedníků zeptal: „Kým praví lidé býti mne, Syna člověka?" (v. 13).

Někteří řekli: „Janem Křtitelem." To bylo směšné, vždyť ho zrovna popravili.

Jiní řekli: „Eliášem." Ten už ale také doběhl svůj běh.

Bůh nedělá kopie. Byl jen jeden Mojžíš a jiný už nikdy nebude. Byl jen jeden Eliáš a jiný už nikdy nebude. Je jen jeden Lester Sumrall. Jsi jen jeden ty.

Bůh je velký individualista. Na stromech, co jich existuje na světě, nenajdeš dva stejné listy. Bůh je Pán. To jednoduše znamená, že ty budeš člověk s jedinečnou vírou. Nikdo nebude mít stejnou víru jako ty, pokud se k ní vztáhneš, uchopíš ji a budeš v ní chodit ve jménu Ježíše. Živou víru lze získat jen individuálně. Vzniká z individuálního živého vztahu s Bohem a Jeho Slovem.

Svědectví o víře nás inspirují. Ale nedávají nám sílu a moc, kterou potřebujeme ve svých životech. Ta přichází jen z Božího slova - tím, že ho čteme, vstřebáváme a necháváme ho v sobě ožít.

Pokud se Boží slovo nestane součástí našeho duchovního člověka, nemůže v nás vybudovat víru. Boží slovo nemůže být jen na repertoáru literatury, kterou jsme četli. Někteří lidé se učili Bibli nazpaměť, a přitom jejich životy nejsou v pořádku. Nestačí, že si Bibli pamatuješ, že ji máš v hlavě. Boží slovo musí začít pracovat - pracovat ve znovuzrozeném duchovním člověku uvnitř v tobě a potom dál, až skrze tvůj krevní a svalový systém. Potom se stává tím, co nazýváme víra. Stane se součástí naší bytosti. Nemůžeme tedy číst Bibli jen jako román nebo noviny a očekávat,že přijde víra.

Ježíš řekl: „Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanou-li ve vás, což byste koli chtěli, proste, a stane se vám" (Jan 15:7). Nestačí jen slyšet slova z Bible; Slovo musí zůstávat ve tvém vnitřním člověku.

Někteří lidé se za víru jen modlí. Sám jsem to dlouho dělal, ale nedostal jsem nic. Víra nepřichází skrze modlení.

Obdržet velikou víru nelze okamžitě, jak by si to někteří přáli. Víra je životní způsob. Lidé se dívají na službu Smitha Wigglesworthа a říkají: „To byl muž víry." Říkají to, jako kdyby mu Pán dal nějakou téměř magickou moc. Ale víra je víc než pouhá ukázka Boží moci.

Znal jsem Smitha Wigglesworthа osobně. Pracovali jsme spolu. Modlili jsme se spolu. Mnohokrát jsem ho navštívil v jeho domě v anglickém Bradfordu. On byl tak zbožný, že se s ním stěží dal udržet krok - myslím duchovně. Vždycky byl daleko vpředu před tebou. Nikdy jsem ho neslyšel říci ani tu nejmenší věc proti komukoli. Byl natolik ukázněný, že když už měl o někom něco říci, vždy to bylo dobré. Nedosáhl toho tak, že by si to usmyslel. Jednoduše to proudilo z jeho srdce.

Můžeš se snažit a snažit žít dobře - a je to těžké. Občas si potom řekneš: „Lidi, nemohl bych něco provést, aspoň pro dobrý pocit?!" O tomhle tady nemluvíme. Člověk, který žije život víry, dělá dobro, protože to je přesně to, co chce. Je to jeho pravá přirozenost. Je to Boží proud v něm.

Takovou víru můžeš mít i ty. Víra se v tobě může stát něčím tak automatickým, že strach, obavy a nedorozumění nebudou fungovat. Ty věci nejsou součástí Božích představ o tobě.

Bůh chce, abychom všichni skrze živé Slovo získali víru a dělali to, co nám to Slovo říká.

Jak si udržet viru

Bůh chce, abychom si udrželi víru, kterou jsme dostali. Někteří lidé jsou jako cedníky. Můžete do nich nalít požehnání dvakrát či třikrát týdně, ale vždy se znovu vyprázdní. Bůh nechce, abychom víru jen přijali, ale abychom ji také drželi. Nejde o víru, kterou jsem měl, ale o víru, kterou mám.

Víra je víc než po něčem toužit. Duchovně řečeno, víra se musí stát součástí našeho masa a kostí. Musí se nám stát natolik blízkou, že ji nebudeme jen mívat. My ji *máme*. Víru držíme tak, že každý den chodíme po Božích cestách a odháníme strach.

Ve svém životě mám pravidlo, kterým se řídím. Když mi ďábel říká: „Nechoď do té místnosti, je tam strašidlo," tak její dveře neotevřu, ale vykopnu je. Okamžitě mu dám najevo, že je lhář a že já se těch dveří nebojím. Pokud se necháš'od ďábla naplnit strachem, nebudeš mít víru. Víra nemůže být tam, kde je strach. Abys byl dokonalý v Boží víře, nesmíš mít žádný strach z minulosti, přítomnosti nebo budoucnosti. Veškerý strach musí zmizet.

Svoji víru držíš tím, že zůstáváš ve vztahu s Bohem. Pak se díváš očima, které vidí neviditelné. Viditelné věci vidí každý, ty ale musíš vidět neviditelné. Abraham viděl město se základy, jejichž stavitelem je Bůh. Viděl neviditelné. Nikdo jiný to město neviděl.

Lidé víry jdou ostatním lidem na nervy. Moje matka byla ženou víry. Svými slovy tvořila věci, které předtím neexistovaly. A to některé lidi rozčilovalo, protože neviděli to, o čem ona věděla, že to dostane. A protože to neviděli, nechtěli tomu věřit.

Moc víry je schopnost vidět to, co neexistuje. Je to schopnost vidět věci, které přirozený člověk nevidí.

Když jsme se před několika lety vrátili z misijního pole, neměli jsme nic. Když říkám nic, míním tím, že jsme měli ještě míň než nic - byli jsme na dně! Předali jsme vedení církví v různých zemích jiným, takže jsme byli na nule.

Potom ke mně přišel jeden z mých nejlepších přátel, kazatel evangelia, a řekl mi: „Lestere, je ti padesát a jsi vyřízený!"

To mě rozhněvalo natolik, že jsem řekl: „Jsi lhář!"

Potom jsem si o tom musel promluvit s Ježíšem. Ten mi řekl: „Ne, neskončil jsi. Ještě jsi ani nezačal. Dej se do práce!"

A tak jsem se do ní dal!

V South Bend, ve státě Indiána, vznikla od té doby církev a služba, která má dnes celosvětový vliv skrze knihy, audio - a videokazety a skrze televizní službu, která je snad tou nejúžasnější částí naší práce.

Všechno to udělal Bůh. Mnohé naše služba požehnala, mnohým poskytla pomoc. A Bohu za to patří všechna sláva. Ale já jsem musel ty věci vidět, ještě když neexistovaly. Když mi Bůh řekl: „Získáte milión duší," odpověděl jsem mu: „Ano, Bože. Já tomu věřím! Získáme je!" Nemohl jsem couvnout a namítnout: „Ale já jsem nikdy neviděl milión duší." Kdybych to udělal, nikdy bychom je nezískali.

Víra je Boží moc, která je realistická a říká: „Mám oči, které vidí neviditelné." Ještě nikdy nikdo v plnosti nespatřil, co Bůh může udělat, když budeme věřit a vidět neviditelné.

Ale chci, aby ti bylo jasné jedno: se sobeckými motivy to nebude fungovat. Ježíš nikdy nestvořil žádný chléb pro sebe; On ho stvořil pro hladové. Nakrmil jím najednou pět tisíc mužů (a to nepočítáme ženy a děti). Učedníci potom sebrali dvanáct košů drobtů. Ale o tom, že by si Ježíš byt' jenom kousl, nenajdeme ani zmínku.

Nemůžeš působit v tomto království víry, v nadpřirozenu, a přitom říkat: „Udělám to pro sebe!" Tak to jedině mineš. Ano, Bůh ti dá hojnost, Bůh je dobrý Bůh. Ale jestliže se za tím budeš hnát sobecky, budeš působit v jiném království - v jiném světě. Bůh možná chce, abys tam byl zaměstnán. Můžeš se tam Bohu líbit, ale není to ten svět, o kterém tu mluvíme - svět, kde Bůh dělá to, co ty nedokážeš.

Udrž si svou víru tím, že se budeš dívat očima víry. Jestliže to nemůžeš vidět, nemůžeš to mít. Můžeš to mít, jen když to, vidíš.

Udrž si svou víru tím, že budeš poslouchat ušima, které slyší neslyšitelné. Nikdo jiný to neslyší, jenom ty. Pro tebe je to jako hřmění. Říkáš: „Copak to neslyšíte?" A ostatní ti odpovídají: „Neslyšíme ani ň." Fyzické uši poslouchají kamarády a sousedy, ale uši víry slyší, co říká Bůh. Naslouchají jinému světu. Víra slyší to, co přirozený, tělesný člověk slyšet nemůže.

Víra je moc uchvátit věci, které jsou našimi přirozenými schopnostmi nedosažitelné. Víra je síla cítit to, co běžný člověk cítit nemůže. Jsme-li připraveni vstoupit do takového království, Bůh je připraven vstoupit tam s námi a uvolnit sílu, energii a moc víry.

Jak uvolnit víru

Aby víra byla efektivní, musí se uvolnit.

Jozue uvolnil svou víru a zdi Jericha padly. On a děti Izraele jednali podle Božího slova. Na Boží příkaz šest dní pochodovali kolem zdí. Každý den udělali jeden okruh. Sedmého dne obešli město sedmkrát, potom knězi zatroubili na trumpety a Jozue rozkázal lidem křičet. Za zvuku trumpet a křiku udí se ty veliké kamenné zdi zřítily!

Dokonce ani nespadly přirozeným způsobem. Když padá zeď, padá směrem ven. Archeologové objevili, že tyto zdi padly směrem dovnitř. Někteří řekli, že to vypadá, jako kdyby je nějaká nadlidská síla zatlačila do země. Přiměj Boží anděly, ať tlačí věci, a oni je mohou stlačit, vtlačit a taky vytlačit.

Každoročně navštěvují staré zdi Jericha stovky tisíc lidí. Pokaždé, když má průvodce řeč, doslova říká: „Bůh žije! Bůh je velký! Bůh je úžasný! Bůh to udělal! Tady padly zdi směrem dovnitř!"

A přece to byl Jozue, kdo musel mít víru, aby pochodoval, dokonce aby dělal i směšné věci. Toto jsem si napsal na svou Bibli: „Když jsem ochoten dělat směšné, Bůh je připraven dělat nadpřirozené."

Většina lidí nechce dělat směšné věci. Říkají: „Co si pomyslí sousedé?" Pokud se lidé bojí svých sousedů, vůbec nejsou ohledně víry v obraze.

Pamatuj si, že sousedova hlava není dobré místo, kam uskladnit svou radost. Já budu raději udržovat svou radost tam, kam mi ji dal Ježíš - ve svém vlastním srdci.

Největší hrdinské skutky dějin jsou skutky víry. Vezmi si například Daniela ve lví jámě. Jak by se ti líbilo být tu noc jeho hostem? Mohu tě ujistit, že ti lvi v životě nezažili tak sladkou noc. Byla tak pokojná. Daniel věděl, jak uvolnit moc a sílu víry.

II. Královská 6:1-7 mluví o pozoruhodném hrdinském činu. Jeden z prorockých synů porážel strom, když mu z topůrka uletěla sekera a klesla ke dnu. Prorocký žák zavolal na svého učitele Elizea: „Ach, pane můj, a ta ještě byla vypůjčená." Elizeus usekl kus dřeva, hodil ho do vody a železná sekera vyplavala na hladinu.

Moc víry přemohla přírodu - bylo to proti zákonům gravitace. Dokud nejsi ochoten bojovat proti přírodním zákonům, nejsi připraven uvolnit víru.

Lidé říkají: „Takové to prostě je. To je prostě přirozené."

Víra však není omezena přirozeným během věcí. Já jsem nadpřirozené světlo. Byl jsem uzdraven z tuberkulózy, když doktor řekl, že budu žít už jen dvě hodiny. To se stalo před nějakými dvěma sty čtyřiceti tisíci hodinami! Nemusíme žít podle toho, co je přirozené. Můžeme žít nadpřirozeně podle moci Boží.

Víra není založena na přirozeném běhu věcí a na tvých přirozených zkušenostech, ale na Božím slově.

Pán Ježíš jednou řekl Petrovi, ať chytí rybu a z její tlamy ať vytáhne peníze (Mat. 17:27). Kdyby to řekl farmáři či účetnímu, bylo by to zajímavé - ale říci takovouhle věc rybáři!

Většina rybářů by totiž řekla: „Sahal jsem do tlamy miliónům ryb a nikdy jsem v nich ještě žádný peníz nenašel."

A tady přichází víra! Nezáleží na tvých zkušenostech - mluvíme o něčem, co je za zkušeností.

Někteří by mohli říci: „S tímhle tedy nesouhlasím. To je proti zákonu nabídky a poptávky. Takhle se přece peníze nedají vydělat."

Kdyby takhle mluvil Petr, neměl by žádný zázrak. Zákon nabídky a poptávky říká: „Vezmi udičku. Chyť rybu. Přines ji na trh. Prodej ji. Dostaneš peníze." Ale Petr to neudělal. Chytil rybu - první rybu, ne druhou či třetí - ne proto, aby ji snědl nebo prodal, ale aby z ní vytáhl peníz dostačující k zaplacení daně pro dvě osoby.

Vím, že někteří si o něm tenkrát mysleli, že je blázen. Ale on jednal podle Ježíšova slova, i když to bylo proti přírodě i jeho vlastní zkušenosti.

Síla a moc víry dělá neobyčejné věci.

Jindy Petr rybařil celou noc a nic nechytil (Jan 21:3-6). Ježíš mu řekl: „Zkus to ještě jednou. Hoď síť na pravou stranu lodě." Přirozená zkušenost by Petrovi řekla: „Celý den a noc jsem tady! Už tu síť do vody víckrát nehodím." Ale on nejednal podle svých přirozených zkušeností. Poslechl Ježíše a chytil najednou více ryb, než kolik jich kdy v životě viděl pohromadě.

Nezávisle na tvé chytrosti ti víra může dát víc, než bys kdy získal jakýmkoliv jiným způsobem. Může ti přinést zisky, o jakých jsi nikdy nesnil. Může bohatě požehnat tvůj život. Může ti přinést radost. Může ti přinést pokoj. Může ti přinést nadpřirozeno. Může k tobě přivést Boha.

3. Co je víra?

Víra je síla působící hluboko ve tvém duchu.

Je možné mít v hlavě vědomosti o víře, aniž by ve skutečnosti byla víra součástí tvé vnitřní bytosti. Prosím, pochop to. Mnoho lidí má v mysli určitou představu o víře, ale nemají ji ve svém nitru. Aby víra mohla působit, musí být nejprve narozena v duchu člověka.

Člověk je bytost o třech částech, jimiž jsou duch, duše a tělo (1. Tes. 5:23). Mysl je součást duše. Duševní povaha člověka, jeho mentální schopnosti mohou souhlasit s pravdou ještě předtím, než se té pravdy zmocní duch.

Například rodiče mohou učit své dítě faktům křesťanství ještě předtím, než jsou v jeho srdci. Můžeš se jejich chlapečka zeptat: „Jsi křesťan?" On ti odpoví: „Ano." „Jak víš, že jsi křesťan?" „Maminka mi to řekla." Ale to ho nedělá křesťanem. Křesťanem se stane, když se znovu narodí uvnitř.

Profesor teologického semináře může mít proslov o určité biblické pravdě a o vědeckých důkazech této duchovní pravdy, ale studenti tato fakta přijmou do svých myslí, ne do ducha. Takže vše, co mají, jsou nějaké vědomosti v hlavě.

Víra, která mění svět, je vnitřní síla - moc, která přesahuje naše limity, moc, která patří nejen do předsíně naší mysli, ale která ožila ve svatyni našeho ducha.

Pouze Bůh může člověku dát takovou víru.

Neboť pravím (skrze milost, kteráž dána jest mi,) každému, kdo jest mezi vámi, aby nesmýšlel více, než sluší smýšleti, ale aby smýšlel v střídmosti, tak jak komu Bůh udělil míru víry.

Římanům 12:3

Bůh jasně říká, že „každému, kdo jest mezi vámi" (každému křesťanovi) dal startovní bod ve víře. Nemusíme si tu první trošku vyrábět sami. Bůh už dal každému z nás míru víry, se kterou máme začít. Co s ní uděláme potom, to už je na nás. Její růst záleží na tom, jak s ní zacházíme, ne na Bohu. Bůh nám dává míru pro začátek. Je na nás, abychom o ni pečovali a řekli: „Tahle víra - já ji miluji! Líbí se mi! Postarám se, aby rostla!"

Neboť milostí spaseni jste skrze víru, (a to ne sami z sebe, dar jest to Boží).

Efezským 2:8

K Bohu přicházíme skrze víru. Víra je nástrojem důvěry, spolehnutí a přijetí. Mnoho lidí takto k Bohu přijde, ale pak řeknou: „Tak, a mám všechno." Vůbec ne. Oni jenom vstoupili do dveří. Poklad je uvnitř. Jsou ho hromady a hromady a hromady. A oni se jich ještě ani nedotkli.

K Bohu nepřicházíme skrze víru jenom na začátku. Stejným způsobem dochází i ke všem ostatním projevům Boží moci a slávy.

S Kristem ukřižován jsem. Živ jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, ve víře Syna Božího živ jsem, který zamiloval mne, a vy dal sebe samého za mne.

Galatským 2:20

Jaké obrovské prohlášení! Pavel zemřel všemu, co bylo Pavel. Zemřel pozemským ambicím. Zemřel hledání osobních pokladů. Řekl: „Jsem ukřižován. Stejně jako se Kristus vzdal na kříži všeho, tak i já jsem vydal všechno. Nicméně žiji - ale ne já. Kristus žije ve mně. A život,

který nyní žiji v těle, žiji ve víře Syna Božího." Pavel by nikdy nemohl říci: „Jsem ukřižován s Kristem" jinak než skrze tu sílu, tu moc, to pomazání, které se jmenuje víra. Víra byla tou silou a mocí, díky které žil takový život. Vždyť sám řekl: „Živ jsem ve víře Syna Božího!"

Já světlo na svět jsem přišel, aby žádný, kdo věn ve mne, ve tmě nezůstal.

Jan 12:46

Víra je moc, která odstraňuje tmu. Když věříme, zahání to tmu - tmu pověry, nepochopení a bludu. Když do svých životů dostaneme víru, ocitáme se na cestě pravdy. Víra nás vyvede z každé tmy do Boží slavné pravdy. Jsme děti světla. Světlo je ve víře. Jednáme-li ve víře, ocitáme se ve světle. A Bůh chce, abychom žili ve světle.

Ospravedlněni tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Ježíše Krista.

Římanům 5:1

Jsme ospravedlněni vírou. Být ospravedlněn znamená být Jako kdybych vůbec nikdy nezhřešil". Před Pánem jsme očištěni vírou - ne tím, že bychom se plazili po kolenou a mrskali se důtkami. Moc víry nás přivedla do vztahu s Bohem. Vírou jsme ospravedlněni. Proto je víra taková silná věc.

Kteříž mocí Boží ostříháni býváte skrze víru k spasení, které hotovo jest, aby zjeveno bylo v čase posledním.

1. Petr 1:5

Možná se ptáš: „Jak mám žít pro Boha?"

Naše jistota je ve víře. Každý den jsme chráněni a udržováni Boží mocí skrze víru. Naše víra nám dává sílu říci „ne" ďáblu a „ano" Pánu Ježíši Kristu.

Skrze víru v to jméno, tohoto, kterého vy vidíte a znáte, utvrdilo jméno jeho. Víra pravím, která jest skrze něho, dala jemu celé zdraví toto před obličejem všech vás.

Skutky 3:16

Víra ve jméno Ježíše způsobila mocný zázrak. Když věříme ve jméno Pána Ježíše Krista, můžeme očekávat, že zázračná Boží moc bude fungovat. Víra je síla.

Žádné odsouzení

Když začneš přijímat toto „učení o víře" a nedáš si pozor, můžeš se dostat pod odsouzení skrze myšlenky typu: „Nemám víru, jakou bych měl mít."

Víra není „učení o odsouzení".

Pamatuj si, že víra je něco, co roste (2. Tes. 1:3). Místo abys říkal, zejí nemáš dostatek, vydoluj, co máš, a dej jí růst. Místo abys říkal, zejí nemáš dostatek, začni „okopávat" to, co máš. Nech ji vyrůst. Místo abys říkal, zejí nemáš dost, zvětši ji podle principů víry, které poznáš v této knize.

Cíle víry jsou výzvou, nikdy však hrozbou. Když lidé říkají: „Víra mě děsí," tak nežijí ve víře, ale v něčem jiném. My tu nemluvíme o něčem, co tě má zarmoutit. Víra přináší radost!

Nemluv o velikosti své víry negativně. Jsi požehnaný, jestli máš aspoň nějakou! Vezmi, co máš, a začni to používat. Když máš v kapse korunu a potřebuješ jich pět, tak přece tu jednu, co máš, neproklínáš. Řekneš: „Mám aspoň jednu. Díky Bohu za ni."

Máš nějakou míru víry. Nauč se, jak ji progresivně a tvořivě používat, aby tak ožila a požehnala svět.

Definice víry

Víra je jako život a jako láska. Jsou nedefinovatelné, ale můžeš si jich užít. Možná nejsi schopen definovat vejce, ale rozhodně si na něm můžeš pochutnat. Možná nejsi schopen úplně a dokonale definovat víru, ale určitě si jí můžeš užívat. Můžeš si jí užít zrovna tak dobře jako bílého mléka od černé krávy, která se pásla na zelené trávě. Asi nedokážeš popsat výrobní proces a jak se to všechno stalo, ale to mléko přesto chutná dobře. Stejné je to s vírou. Je osvěžující, živá, slavná a dává světlo. A my ji musíme používat.

Víra je největší moc na planetě Zemi a je nevyužitým zdrojem energie číslo jedna. Myslím, zeje to hrozné. Nevyužitá moc! Kdyby se jenom Kde, kteří čtou tuto knihu, každý den probudili a řekli: „Dnes uvolním_svou víru. Uvolním sílu, kterou v sobě měli Abraham a Mojžíš. Uvolním to, co udrželo Josefa deset let naživu ve vězení. Dnes to uvolním," tak by na zemi uvolnili absolutně nepřekonatelnou moc a sílu.

Víra je pozitivní. Víra ví. Víra si je jistá. Jestli ti chybí tento její prvek, tak ti víra nebude fungovat. Ale ona chce fungovat. Chce fungovat ve tvém i v mém životě. Většinu svých problémů máme proto, že pochybujeme, váháme nebo říkáme „možná". V tu chvíli totiž nejsi ve víře. Nemáš-li jistotu, že máš jistotu, pak nejsi v oblasti víry.

Víra proudí z Boha. Má božskou podstatu. Víra i láska pramení z Božího srdce. Pokud se jich obou zmocníš, budeš na této zemi žít životem bez hranic.

Jedné skupině studentů biblické školy jsem řekl: „Dr. Oral Roberts začal jako chudák. Jeho otec byl skromný kazatel evangelia. Ale skrze sílu, zvanou víra, prošly jeho rukama milióny dolarů. Neměl nic přirozeného, čím by to mohl dokázat, žádné kontakty s významnými lidmi apod. Dokázal to pouhou silou vnitřní víry. Poručil té věci, aby v něm ožila.

Nezačni ale na špatném konci. Víra je život.

Jednou ke mně přišel jeden mladý pastor. Byl tak zoufalý, že nevěděl, co má dělat. Řekl mi: „Stydím se předstoupit před své lidi. Minulý pátek jsem prorokoval, že příští pondělí budu mít dům. Přišlo pondělí a já neměl nic. Bojím se vrátit do církve."

„Posad se. Prorokoval jsi někdy předtím?" zeptal jsem se ho.

„Ne."

Řekl jsem mu: „Proč sis to tedy nenechal pro sebe? Máš to jednou vyzkoušet. Každé auto, které vidíš na ulici, prošlo testem, než vyjelo z továrny. Ty jsi stále ještě v továrně. Proč jsi to jednou nevyzkoušel?"

Vyzkoušej to. Než si Pánu řekneš o sedmipatrový dort, dostaň z Něho koblihu.

Víš, ďábel tě chce zničit. Chce, abys prosil za něco, na co nemáš víru, aby tě tak zastavil.

Naše víra v Boha musí být prostá. Ber to vrstvu za vrstvou, požehnání za požehnáním, pomazání za pomazáním. Zítra budeš mít víru na něco, na co ji dnes nemáš. Půjdeš dál.

Kdybych v sedmnácti neodešel z domu jen s pětašedesáti centy, nebyl bych nikdy schopen sloužit Bohu tak, jak mu dnes sloužím. Kdybych v roce 1934, když jsem jel kázat evangelium po celém světě, neopustil Ameriku s dvanácti dolary, neměl bych dnes televizní stanici. Ale kdybyste mi tehdy řekli, abych koupil televizní stanici, vstaly by mi vlasy hrůzou na hlavě! Nebyl jsem na to připraven.

Musíme se připravit. A jak se máš připravit na to, co pro nás Bůh chce dělat.

Věřím, že čteš tuto knihu, protože chceš být připraven. Věřím, že chceš mít víru, která změní svět. Ale musíš se rozhodnout v duchu a říci: „Pane, budu se víře učit každý den. Budu v ní

chodit. A když to bude vypadat, jako že to nefunguje, nebudu obviňovat Boha. Místo toho řeknu: ‚Ďáble, kde jsi? Někde se tu motáš. Zmiz odsud. Já tě odmítám. Jdi!'"

Nikdy z ničeho neobviňuj Boha. Obviňuj toho, kdo za ty věci může. Vzepři se ďáblu; uteče od tebe a ty budeš mít vítězství (Jak. 4:7).

Jemná a prostá

Víra je ta nejjemnější moc na světě. Přirozený, tělesný člověk ji nevidí. Prostěji míjí. Kterého člověka z Ur Kaldejských by napadlo, že se Abraham svým odchodem z úrodné zátočiny do cizí země stane takovým hrdinou víry, že o čtyři tisíce let později o něm mluví celý svět?

Víra je obrovská síla. Kdyby šla jednoduše uchopit a definovat, mělo by ji mnohem víc lidí.

Přesto tvrdíme, že víra je prostá. A ona je prostá. Vlastně je „prostě složitá". Lidé, kteří pracují s elektronikou, mi říkají, že elektronika je prostá. Je pěkné, že to tak říkají. Ale když na něco elektronického pomyslím já, říkám si: „Jsem rád, že tomu někdo rozumí. Já ne. Já jsem požehnaný z toho, že mohu zapnout mikrofon." Nechceme, aby to takhle vypadalo s vírou ve tvém životě. Chceme, aby víra byla co nejprostší.

Kdybych byl člověkem bez zkušenosti, musel bych napsat tuto knihu akademickým způsobem podle toho, co řekli a udělali jiní. Ale tohle není akademické dílo. V mém životě víra funguje.

Kamkoli přijdu, lidé se mě ptají: „Naučil bys mě něco o své víře?" Jsem tím překvapen, protože já sám se jako „muž víry" necítím. Ale ať se mi to líbí nebo ne, tato generace mě považuje za člověka víry. Je-li to pravda, měli bychom společně víru studovat. Měli bychom se na ni podívat, objevit vše, co má být objeveno, a uvést to do praxe. Tak budeme změněni nejdříve my sami, potom naše rodiny, naše města, náš národ a potom svět. To je Boží zájem, zájem nebe, zájem víry.

4. Neomezená víra

Víra nemá žádná omezení. Jedině ty můžeš víru ve svém životě omezovat.

Ďábel chce, aby ses vymlouval: „Za stav mé víry může má manželka." „Za stav mé víry může můj manžel." „Za stav mé víry mohou moji rodiče." „Za stav mé víry mohou moje děti."

Ne! Ty za něj můžeš. Ty jsi vlastníkem své víry. Ty jsi zodpovědný za její růst. Ty rozhoduješ o tom, jakou víru budeš mít.

Víra nezná žádné limity. Věřím, že nikdo včetně Mojžíše a Abrahama ve svém životě dosud nevyčerpal všechny možnosti víry. To znamená, že každý člověk, který kdy žil na zemi, se mohl dostat dál, jen kdyby chtěl, kdyby se tomu vydal, kdyby dovolil svému vnitřnímu člověku znovu a znovu se po tom natahovat a kdyby řekl: „Já to vezmu."

Obyčejně dostáváš to, po čem se natahuješ. Podívej se, co máš, protože to je to, po čem ses až do této chvíle natahoval. Ale ode dneška se můžeš začít natahovat po něčem velikém. Víra nezná žádná omezení! Jsi neomezený v tom, co můžeš přijmout skrze moc a sílu víry. Bůh tě neomezuje v žádné oblasti.

Můžeš získat všechno, na co máš víru. Můžeš to získat, když řekneš: „Pane, já nebudu omezený. Nebudu omezený svými vlastními myšlenkami. Nebudu omezený svými vlastními pocity. Já uvolním svou víru a budu to mít."

Žádné meze

Víra nezná žádné meze. Často si myslíme, že víra má zdi. Ale nemá! Boží moc a požehnání se nenechají zatlačovat a zadržovat žádnými mezemi.

Víra nezná žádné rasové meze. Bůh miluje všechny stejně - Číňany, Afričany, Evropany. Bible byla napsána lidmi, které nazýváme Asijci, ne Evropany. Bible tedy není evropská kniha. Není ani asijská. Je to kniha Boží!

Víra nezná žádné ekonomické meze. Když-dítě poprosí Boha o pětikorunu a dostane ji, je to stejně úžasné, jako když táta poprosí Boha o sto korun a dostane je. Oba dva to dostanou skrze božskou víru.

I ten nejchudší člověk může mít víru. Lidé si často myslí: „Protože jsem chudý, nemohu dělat to a to." To je lež! Někteří z finančně nejúspěšnějších lidí neměli vůbec žádný majetek, když začínali. Stvořili něco tím, že chodili v principech víry. Nic jim v tom nemohlo zabránit.

í ten nejbohatší Člověk může mít víru. Milionář může jednat ve víře stejně dobře jako chudák.

Ať už jsi na ekonomickém žebříčku jakkoliv vysoko, nesrovnávej se s ostatními. Neříkej: „Budu mít stejně jako tamten člověk." Takhle to nefunguje. Máš věřit Bohu, že naplní potřebu, kterou v dané chvíli máš. Když se budeš srovnávat s ostatními a říkat: „Budu mít vše, co má on," tak ti Bůh možná řekne: „Ale pro tebe tohle není dobré. Tohle tě nepožehná. Nech se ode Mě požehnát tím, co opravdu potřebuješ." Uvolni svou víru ve svém vlastním životě. Tehdy tvá víra bude fungovat.

Víra nezná žádné společenské meze. Bůh může požehnat lidi z vyšších vrstev a skrze ně ovlivnit další, stejně postavené lidi. Bůh může požehnat trestance a učinit je požehnáním pro celé vězení. Nezáleží na tom, jak na tom společensky jsi. Víra může fungovat u tebe doma, ve tvé práci, v nemocnici, ve vězení, všude. Víra proniká do všech společenských vrstev a prostupuje je. Víra není omezená pro nikoho, nikde nemá meze. Můžeš ji vzít s sebou, kamkoli půjdeš.

Žádné náboženství nemůže omezit tvou víru. Víra přeskakuje náboženské hradby. Někteří lidé si myslí, že dokud nepatříš do určité skupiny věřících, nemůžeš chodit ve víře. To ale není pravda. Katolík může mít víru. Evangelík může mít víru. Letniční může mít víru. Můžeš patřit do některé z těchto skupin a mít víru. A naopak. Můžeš patřit do těch samých skupin, a přitom nemít nic. Zdrojem života a víry totiž není žádná skupina, ale Bůh. Bůh neuznává žádné denominace. Bůh jedná s lidmi. Ježíš miluje lidi a chce je požehnat. Proto chce zvětšit i tvou víru.

Moc víry nebude nikdy omezena čímkoli lidským, přirozeným, ekonomickým, společenským, náboženským-či denominačním. Víra nemá žádné meze! Jestliže tohle nepochopíš, tak nebudeš mít víru. Nikdy ji nebudeš mít, pokud tomuhle nevěříš.

Víra na sobě nenechá nikoho sedět. Víra je běžec, vůdce, který je vždy vpředu. Musíš do toho dát všechnu svou sílu, aby ses jí přidržel.

Víra neuznává žádné meze. Takže ve víře miluješ každého a přijímáš Boží moc, ať už je kdekoli.

Někteří lidé říkají: „Ne, tohle není Boží moc. Nestalo se to v naší církvi." Co má něčí církev společného s Boží mocí? Nic. Vůbec nic.

Boží moc je Boží láska a Boží láskaje přítomna všude. Jen otevři své srdce a řekni: „Pane, já Ti budu důvěřovat. Budu mít správný postoj. Budu se učit."

Pamatuj si, že víra nemá žádná omezení. (To je ohromné!) Všechny meze, které má tvá víra, jsi vytvořil ty. Odsekni je! Zboř je! Spal je! Potom víra začne působit i v těch oblastech tvého života, kde nikdy předtím nefungovala.

Žádný kompromis

Víra nepřijímá žádný kompromis.

Politikové dělají kompromisy. Mnoho náboženství dělá kompromisy. Desetitisíce pastorů káží to, co se líbí lidem. Ale víra nepřijímá žádný kompromis.

Když začneš cítit, že děláš kompromis, nejsi ve víře. Jsi v pochybnostech a ve strachu. Ve víře není žádný strach.

Ať se moře bouří! Kristus říká: „Umlkni a upokoj se."

Ať posedlý křičí! Kristus říká: „Posad se. Dejte mu kabát. Je nahý. Už je v pořádku."

Víra nikdy neříká: „Udělám toto, když ty uděláš tamto." Víra jedná nekompromisně. Zná pravdu. Žije v pravdě. Šíří pravdu.

Víra chce být přímo uprostřed Božího slova!

Víra odmítá debaty.

Víra „nesmlouvá". Nemůžeš říci: „Podívej se, budu mít trochu víry, když ty budeš mít trochu pochybností." Bůh říká: „Ne. Nic takového. Víra je čistá."

l Denominace dělají kompromisy, aby vyhovovaly své je dnes stejná jako ve dnech Abrahama.

Všechny operace víry, které jsou zaznamenány v Bibli, jsou úspěšné. Tři hebrejské děti nevyšly z ohnivé pece ohořelé. Víra funguje. Víra je úspěšná. V Bibli nenajdeš ani jeden případ, kde by víra utrpěla porážku.

V čisté víře není nic zbabělého. Historie ukazuje na mučednících, že víra umírá radostně. Víra si na své cestě do hořících plamenů pronásledování zpívá.

John Bunyon byl odsouzen ke dvanácti letům vězení za to, že kázal na rohu ulice. V tomto žaláři napsal „Poutníkovu cestu do nebe", která je po Bibli snad nejmocnější knihou, která kdy byla napsána.

Víra přijímá jen úplné uspokojení.

Víra je plná radosti. Možná, že vůbec nežiješ ve víře, pokud nejsi šťastný. Možná, že žiješ v pochybnostech či ve strachu. Víra totiž žije v úplné radosti. Víra zpívá ve tvém srdci, i když tvá duše zažívá útok.

Možná si teď říkáš: „No ne, tolik slov o víře."

Ale já ti říkám: „Ještě nikdo nikdy nebyl schopen podat úplnou, kompletní definici víry."

5. Míra víry

Existují stupně víry. Existují míry víry.

Boží slovo nás učí, že každému člověku byla při jeho znovuzrození dána „míra víry" (Řím. 12:3). Poté, co mu byla dána, si s ní může dělat, co chce. Někteří lidé mají po deseti letech stále stejnou míru, či dokonce menší. Nic s ní neudělali. Ačkoli je toto mezi křesťany běžné, podle Boží vůle to normální není. Boží plán pro naše duchovní životy je, aby se naše míra víry vyvíjela a rostla.

Víra se vyvíjí a roste stejným způsobem, jakým se vyvíjejí a rostou naše fyzická těla - přijímáním dobré stravy a správným cvičením. Boží slovo je tou potravou, kterou víra dobře roste (l.Petr 2:2; Řím. 10:17). Víru v našich srdcích cvičíme tím, že ji pravidelně používáme.

Tvá víra se zmenšuje každým dnem, ve kterém ji nepoužíváš. Kdybys nepoužíval své nohy, zeslábly by a zakrněly by. Stejné je to s vírou. Máš ji proto, abys ji používal, ne proto, aby sis ji dal do nějaké zlaté krabičky, přiklopil víčkem a prohlašoval: „Mám víru." Víra je bezcenná, pokud ji nepoužíváš.

V Bibli se píše o několika mírách víry. Zde jsou některé z nich:

Slabá víra

Nezeslábl ve víře... (Řím. 4:19, podle King James Version).

Někdy někým pohrdáme, protože má málo víry. Odsuzujeme ho, ale to nemáme dělat. Děkuj Bohu za to, že nějakou víru vůbec má.

Jsem si jist, že jsou chvíle, kdy Bůh chce dělat něco obrovského skrze lidi, kteří toho nejsou schopni pro svou slabou víru.

Neměj slabou víru. Dělej něco, co ji posilní.

Malá víra

A když vstoupil na lodí, vstoupili za ním i učedníci jeho.

A aj, bouře veliká stala se na moři, tak že vlny přikrývaly lodí. On pak spal.

A přistoupivše učedníci jeho, zbudili jej, řkouce: Pane, zachovej nás, hyneme.

I dí jim: Proč se bojíte, ó malé víry? Tehdy vstav, přimluvil větrům a moři, i stalo se utišení veliké.

Mat. 8:23-26

Oni měli víru! Většina lidí by se ani neodvážila na moře vyplout. Sami jsme tam nebyli, a přitom se jim smějeme a říkáme: „Ti tedy neměli moc víry."

Někdy někoho zesměšňujeme, protože nejednal ve víře, ale kdybychom byli na jeho místě, dopadli bychom

stejně! Možná ten někdo prochází něčím těžším, než v čem jsme kdy byli my. Nesnižuj ho. Má-li malou víru, tak se modli: „Pane, pomoz mu. Ať může posilnit svou víru. Ať s ní může něco udělat."

Děkuj Bohu za „malou víru". Ale nezůstaň u ní. Ať tvá víra roste dál.

Rostoucí víra

Povinni jsme díky činiti Bohu vždycky z vás, bratři, jak hodné jest, protože velmi roste víra vaše... (2. Tes. 1:3).

Zde vidíme rostoucí víru. Tvá víra může růst, dokud nepůjdeš domů k Bohu. Každý den svého života se ptej: „Roštu ve víře? Roste moje víra?" Pokud ne, tak na tom pracuj.

Víra roste správnou stravou a cvičením.

Silná víra

O Božím zaslíbení tedy (Abraham) nepochyboval skrze nevíru, ale byl silný ve víte, dav chválu Bohu.

Jsa plně přesvědčen, že cokoli zaslíbil, to je mocen i učinit.

Řím. 4:20,21, podle King James Version

Díky Bohu za silnou víru! Ta stojí jako hora. Stojí a stojí a stojí!

Velká víra

Pán Ježíš řekl, že jeden člověk měl velkou víru. To je určitě lepší než mít slabou či malou víru.

A když vcházel Ježíš do Kafarnaum, přistoupil k němu setník prose ho, a řka: Pane, služebník můj leží doma šlakem poražený, velmi se trápě.

I dí jemu Ježíš: Já přijdu a uzdravím ho.

A odpovídaje setník, řekl: Pane, nejsem hoden, abys vsel pod střechu mou, ale toliko rci slovo, a uzdraven bude služebník můj.

Nebo i já jsem člověk pod mocí, maje pod sebou žoldnéře, a dím-li tomuto: Jdi, tedy jde, a jinému: Přijď, a přijde, a služebníku svému: Učiň toto, a učiní.

To uslyšev Ježíš, podivil se, a jdoucím za sebou řekl: Amen pravím vám, ani v Izraeli tak veliké víry jsem nenalezl

Mat. 8:5-10

Ježíš to mohl říci také takto: „V církvi jsem tak velikou víru nenašel. Abych ji našel, musel jsem jít mezi pohany." Ten muž byl totiž Říman, poddůstojník římské armády.

Někdy můžeš najít opravdovou, surovou víru tam, kde jsi ji vůbec nečekal, v člověku, u kterého jsi ji nečekal. A pak si říkáš: „Jak se sem mohla dostat víra?" Nuže, víra nemůže být omezena. Bůh dává víru do každého srdce, které je pro ni otevřené.

Sám Ježíš se užasl nad velikou vírou tohoto muže. Možná se ptáš: „Co na ní bylo tak velikého?" Byla veliká, protože věřila v slovo. Židé věřili v roztírání. Namazali lidi olejem, pořádně ho rozetřeli a řekli: „Bůh ti pomoz a požehnej." Ale tady byl člověk, který věřil, že když Ježíš řekne: „Bud uzdraven," bude jeho služebník tím slovem v tu chvíli uzdraven, ačkoli je od Ježíše dva až tři kilometry daleko.

Tato velká víra měla něco společného s dnešním věkem elektroniky, telekomunikací a satelitů. Jenom mluv a stane se to. Tomu Ježíš říká velká víra - neomezená víra; víra, která není omezena žádnými okolnostmi. Jenom ji uvolníš a už jedná.

Velká víra může změnit svět - celý svět!

6. Víra: věčný osud

Víra je osud. Celý svůj život budeš toužit po tom, jednat ve víře. Jsem si jist, že Pavel usiloval o to, žít ve víře i v poslední den svého života. Srdce každého křesťana touží po tom, vlastnit tento fantastický klíč k duchovnímu vítězství. Jestliže se vydáš této vnitřní touze, stane se pro tebe víra věčným osudem.

Já žiji vírou už padesát let. Možná jsem s ní dál, než si někdy myslím, a možná s ní nejsem zrovna tak daleko, jak si někdy myslím. Ale podávám ti teď na několika stránkách to, čemu jsem se učil tisíce hodin.

Nejdříve musíš poznat tajemství zásobníku - místa, kam přicházíš a odkud si bereš součástky a složky, ze kterých se víra skládá. Tím zásobníkem je Boží slovo. Tedy víra z slyšení, slyšení pak skrze slovo Boží (Řím. 10:17). Pokud hledáš víru na jakémkoliv jiném místě, nenajdeš ji tak čistou a neposkvrněnou.

Boží slovo říká: „Víra jest..." (Žid. 11:1, podle překladu F. Žilky). Ta dvě slova tě musí okamžitě zastavit. Víra je. Je realita, pravda a moc. Víra je. Je to realita, kterou můžeš uchvátit.

Když začneme žít vírou, zjistíme, že víru musíme mít především proto, abychom se Ubili Bohu. Bez víry pak nemožné jest líbiti se jemu; neboť přistupující k Bohu věřiti musí, že jest Bůh, a těm, kteříž ho hledají, že odplatu dává (Žid. 11:6). Bohu se není možné zalíbit bez takovéto důvěry, kterou nazýváme víra. Musíme tedy začít chodit ve víře. A toto má být naše vyznání: „Bože, já se Ti budu líbit. Já se Ti budu líbit tím, že Ti budu věřit a důvěřovat stejně, jako to dělali velcí hrdinové víry starých časů."

K setkání s Bohem potřebuješ víru. Jestli nevěříš, že Bůh existuje, nemůžeš Ho najít. Víra tedy znamená být ve styku s Bohem.

Když se s Bohem stýkáš, tak Ho poznáváš. Víra také znamená znát Boha. Boha poznáváme skrze každodenní osobní zkušenosti, v souladu s Jeho psaným Slovem.

Já poznávám Boha z toho, co se mi v životě přihodí. Kdybych byl stále nemocný, začal bych přemýšlet o tom, jestli On není náhodou nemocný. Ale já stále nemocný nejsem. Jsem zdráv už padesát let. Užíval jsem si nádherného zdraví ve stu zemích světa, ve všemožných podmínkách.

Někteří z nás, kteří žijí tento život víry už dlouho, mají s Bohem zkušenosti, které nově obrácení nemají. Někdy nově obrácení vidí něco velkého a vírou si to přivlastňují. A když to nedostanou, jsou šokováni zklamáním. Nedostali to, protože ještě neudělali první kroky - nestýkali se s Bohem, nepoznali Ho skrze zkušenosti, ještě duchovně nedospěli.

Kterýkoli washingtonský politik by mohl číst z Lincolnova projevu Gettysburg Address, ale nemělo by to žádnou váhu. Tu pravou váhu tomu mohl dát jen Abraham Lincoln. Proč? Protože byl Lincoln. Ten projev se stal nesmrtelným kvůli tomu, čím Lincoln byl, ne kvůli tomu, co řekl. Slova toho projevu byla tak prostá. Jednou, když jsem ho četl, zeptal jsem se: „V čem je ta velikost?" Bůh mi odpověděl: „Velikost není ve slovech, ale v člověku, který je vyslovil."

Když jdeš dělat zázraky pro Boha, velikost není ve slovech, která říkáš, ale v tom, čí ta slova jsou. Když čteš Boží slovo, mohou ti ta slova připadat velmi prostá. Mohou to být slova, která vidíš denně ve svých novinách. Ale nejsou stejná kvůli Tomu, kdo je řekl. Je v tom rozdíl, když je říká Bůh.

Dospělý, vyzrálý člověk, který pochopil sílu víry aktéry žije a mluví v souladu s Božím slovem, chodí po cestách, po kterých člověk nikdy předtím nešel. Chodí po cestách, které dříve neexistovaly. Cítí to, čemu ostatní nerozumějí.

Pro mnohé zůstanou tyto cesty neprošlapány. Ale my, kteří věčně hledáme víru, po nich neustále chodíme. A líbí se nám to. Vzduch toho světa je tak čerstvý, jeho kvetoucí květiny tak voní a jeho ovoce je tak osvěžující! Nauč se chodit v tom světě duchovní dospělosti v Bohu.

Víra pramení z ducha člověka. Život v duchu věřícího plodí víru. Ten vnitřní duchovní život začíná, když se poprvé setkáme s Bohem. Potom poznáváme Boha tím, že se s Ním stýkáme dál. Máme s Bohem jedno setkání za druhým. Tato setkání někdy nazýváme „zážitky s Bohem". A během nich naše víra celou dobu roste až do duchovní dospělosti, až do chvíle, kdy víme o víře víc než ostatní. Můžeme udělat rozhodnutí, která ostatní nedělají. Ostatní o nás mohou říkat: „Ten člověk pěkně riskuje." Ale my neriskujeme, my známe Boha. Oni riskují, protože Ho neznají. Když duchovní dospělost v tobě začne vzkvétat a nést ovoce, jedním ovocem, které ponese, je víra.

Můžeme tedy říci, že víra v našem duchu dozrává přirozeně, jako ovoce. Ale existuje i víra, která je do tebe vložena nadpřirozeně, jako dar. Bible to nazývá „darem víry" (1. Koř. 12). Když dostaneš takový dar, tak jsi přenesen z přirozená do nadpřirozena - na vyšší úroveň víry. Víra jednoho křesťana působí přirozeným způsobem, zatímco víra jiného působí o tolik mocněji, až je zřejmé, že to v něm pracuje Boží dar.

Jak žít z víry

Bible říká, že spravedlivý bude žít z víry (Řím. 1:17; Gal. 3:14). To znamená, že bychom měli žít z víry každý den. Každá stránka křesťanského života je spojena s vírou. Jestliže ve tvém životě, v tvé domácnosti nebo práci existuje nějaký problém, má s tím víra určitou spojitost.

Někteří lidé mohli mít domy, práci či obchody, jaké nikdy předtím neměli, ale pro nedostatek víry je nemohli vzít. Někteří mohli poznat vítězství, jaká nikdy nepoznali, ale zpanikařili. Zasáhl je a ochromil strach. Zaútočily na ně pochybnosti. Bum! A oni se sesypali.

Víra má být ve tvém životě nepřetržitou dominující zkušeností - ne něčím, co se dostaví jednou za čas. Přesto je možné jeden den mít víru a další den ji nepoužít. Víra je základní složkou každé stránky tvého života. Pokud potlačíš složku víry v jedné oblasti a pak seji snažíš použít v jiné, nebudeš ji mít v dostatečné míře ani tam. Pokud nejednáš ve ,víře doma, nebudeš v ní jednat ani v církvi. Víra je síla, která v nás vždy přebývá. Musíme ji pevně držet.

Neustále se zkoušej.

Jestliže se pohádáš se svou manželkou, ptej se sám sebe: „Co by s tímhle dělala víra?" A uvnitř v tobě víra odpoví: „Popros o odpuštění."

Když stojíš před rozhodnutím nebo se chystáš něco dělat, ptej se: „Je tohle cesta víry, po čem teď jdu?"

A možná pak řekneš: „Ne. Tohle je cesta nevíry. Jdu z ní pryč, sem nepatřím."

Když se budeš ptát: „Je tohle rozhodnutí víry?", tak si někdy odpovíš: „Ne, to je rozhodnutí strachu. Pro tohle se nerozhodnu. Nechci, aby v mém životě panoval strach."

Tohle je život víry. Tohle je věčné hledání víry. Tohle musíš dělat neustále. Nepřestávej s tím.

Boží slovo říká: „Jestliže neuvěříte, jistě že neobstojíte" (Iz. 7:9). Jestliže v práci či ve svém rodinném životě neděláš všechna přirozená a duchovní rozhodnutí ve víře, nemůžeš obstát. To, jestli obstojíš, jestli máš pevný základ, má co dělat s tvou vírou.

Naše křesťanská víra, naše křesťanská jistota, náš křesťanský život je tedy založen na této živé víře. Proto je nutné víru nejprve pochopit a pak si ji přivlastnit.

Když budeš o tohle usilovat, nebudeš zklamán. Nikdo, kdo se vydal životu v opravdové víře, nebyl nikdy zklamán. Ti, kdo hledají Boha, ti Ho nalézají.

Svět šestého smyslu

Víra se pro tebe může stát jakýmsi šestým smyslem. Jako lidé máme styk s okolním fyzickým světem prostřednictvím pěti fyzických smyslů. Ale šestý smysl, můžeme-li tak víru nazývat, se od těch pěti smyslů liší. Nemá nic společného s fyzickým sluchem, zrakem, hmatem, čichem či chutí. Skrze fyzické smysly si uvědomujeme materiální věci kolem nás. Skrze víru si uvědomujeme Boha. Tímto šestým smyslem vnímáme Hospodina, Nejvyššího.

Křesťané tedy mají smysl, který neobrácení lidé nemají. Ti mají jen pět smyslů, kterými vnímají materiální svět. Ale my máme i šestý smysl, kterým vnímáme svět duchovní - svět, který fyzické oko nemůže vidět, kterého se fyzická ruka nemůže dotknout. To některým lidem vadí. Nechtějí nic, co nemohou vidět či cítit. Ale my víme, že takový svět - svět šestého smyslu - existuje, protože s ním můžeme být v nepřetržitém spojení.

Každý, kdo po tom touží, může mít skrze šestý smysl styk s Bohem, může s Ním mít vztah a čerpat z Jeho zdrojů. Toto vše je dostupné každému, kdo bude Boha hledat podle Jeho slova.

Jak si udržet víru

Jedna věc je víru získat a druhá věc je udržet si ji. Setkal jsem se s lidmi, kteří udělali nějaký neobvyklý skutek víry, ale potom se zdálo, že žijí úplně normální přirozené životy. Už nikdy nešli ve víře výš.

Nebuď jo-jo křesťan. Žij stabilní život ve výšce. Dostán se na vysokou úroveň a žij tam. Vůbec se nevracej dolů. V této knize nemluvím o víře jako o vrcholu, ale jako o životním způsobu - mluvím o víře, se kterou budeš žít, ve které budeš chodit, která tě bude občerstvovat a bude ti žehnat každý den, ráno i večer. Pokud budeš mít takovou víru, nebudeš zklamán.

Aby sis udržel svou víru, dělej to, co napsal apoštol Petr: „přidejte k víře své ctnost" (2.Petr 1:5).

Lidé obyčejně nevidí vztah mezi vírou a ctností. Naopak, víru spojují s magií. Ale Bůh spojuje víru s ctností. A to proto, že Bůh je morální Bůh.

Někteří lidé si myslí, že to je chytrost, mluvit proti morálce a dělat si legraci z lidí, kteří chtějí žít správně. Takoví lidé jsou v maléru a velmi brzy to poznají. Morálka není něco, čemu se máme vysmívat. Silné národy jsou postaveny na morálce. Začni podceňovat morálku, a nejenže budeš mít peklo už tady na zemi, ale ocitneš se i na cestě do opravdového pekla.

„Bože, pomoz nám poznat, že morální život je příjemný, nádherný, milostivý, prospěšný a šťastný." Já jsem rád, že žiji morální život. A co ty?

Víra přidává ctnost. Když dostaneš víru, okamžitě se staneš ctnostným, čistým a čestným. (Víra není nikdy nečestná. Nečestnost je z ďábla.) Budeš Bohu více podobný.

Nemůžeš mít obrovskou víru, a přitom žít jako ďábel -žít ve strachu, v nenávisti a pomlouvat ostatní. Nemůžeš o mně říci něco ošklivého, potom se za dvě minuty modlit za nemocného a očekávat, že bude uzdraven.

Víra může našemu duchovnímu člověku přidat mnoho věcí. Víra přidává! Přidává ti dobré věci, vzácné věci, nádherné věci, Boží věci.

Nový člověk víry

Víra není meč, který bys jen uchopil a někoho s ním sekl. Víra je život. Víra tě prostupuje od hlavy až k patě. Je hnací silou, která tě vede v tomto životě k velkým vítězstvím. S vírou ve svém srdci se neprobudíš ráno zklamaný. Neprobudíš se rozhněvaný na půlku světa. To není možné. Víra je hnací, motivující hybnou silou.

Neustále přemýšlím o jednom muži víry, Smithu Wigglesworthovi. Celý život jsem o něm slýchal vzrušující příběhy. Potom jsem se s ním v roce 1936 ve Walesu setkal. Bylo to na národní konferenci, kde on kázal odpoledne a já večer. Po mém kázání mi neřekl: „Bylo to dobrý." Položil mi ruku na rameno a řekl: „Musíš mě navštívit." Předtím už jsem s ním byl v kanceláři, tak jsem si pomyslel, že to vydržím znovu, a odpověděl jsem: „Ano, přijdu."

Nakonec jsem u něj nebyl jen jednou, ale nesčetněkrát. Ale co mě nejvíce udivilo, bylo, že po celé ty dva roky, když jsem ho navštěvoval v dešti, za slunečního žáru a ve všemožných situacích, byl vždy stejný. Stačilo ho vidět jednou a poznal jsi, jaký je. A bašta!

Jednou jsem se ho zeptal: „Jak to, že jsi stále takový, jaký jsi?"

On mi odpověděl: „Nikdy se Smitha Wigglesworthа neptám, jak se cítí."

Takhle mluvil Smith Wigglesworth k Smithu Wiggles-worthovi. On byl mužem víry. Už ráno tak vstával. Šel tak spát. Žil z víry celý den.

Pokud chceš opravdu žít ve víře, není tvou snahou jen pochopit, co je víra, ale úmyslně se snažíš pochopit i to, jak víra motivuje naše životy, jak z nás dělá mocné lidi v Kristu Ježíši.

7. Studium víry

Tedy víra z slyšení, slyšení pak skrze slovo Boží.

Řím. 10:17

Synu můj, slov mých pozoruj, k řečem mým nakloň ucha svého.

Nechať neodcházejí od očí tvých, ostříhej jich uprostřed srdce svého.

Nebo životem jsou těm, kteří je nalézají, i všemu tělu jejich lékařstvím.

Přísl. 4:20-22

Boží slovo, Bible, je jediným zdrojem víry. Knihy a svědectví o víře nás sice inspirují, ale nemohou dát do našich srdcí tu božskou věc nazývanou víra. Ta přichází do našeho ducha z Božího slova.

Ale dokonce ani Boží slovo v nás nebuduje víru, pokud se nestane součástí našeho duchovního člověka. Někteří lidé citují Bibli, a přitom žijí jako ďábel. Nezáleží na tom, kolik toho o Bibli víš, ale na tom, kolik Božího slova je součástí, tebe.

Bibli nemůžeš číst jako román či noviny a očekávat, že získáš víru. Víra přichází tím, že do sebe neustále ukládáš Boží slovo, až se stane součástí tvého vnitřního člověka. Boží slovo způsobuje, že víra v tobě roste jako dobré semeno. To, že čteš Boží slovo, přijímáš ho a rozumíš mu, pozitivně ovlivňuje tvoji víru. Když tohle děláš, víra jako božský impuls povstává ve tvém životě silněji a silněji.

Božskou víru máš tehdy, když v tobě zůstává Boží slovo. Jan 15:7 říká: „Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanou-li ve vás..." Nestačí jen číst knihy o víře. (Víru produkuje jedině Boží slovo zůstávající v tobě.)

Když v tobě Boží slovo zůstává, tak... „což byste koli chtěli, proste a stane se vám" (Jan 15:7). Někteří tuhle pravdu nechápou. Myslí si, že když čtou Slovo, dostanou cokoli, za co budou prosit. Ale jen Boží slovo zůstávající v tobě způsobí, že tvá víra ponese ovoce.

Víra: oči a uši nového člověka

Víra je oko, které vidí neviditelné. Tvoje fyzické oko může vidět jen viditelné. Víra je oko duchovního člověka, které vidí to, co je pro tvého fyzického člověka neviditelné.

Moje duchovní oči například viděly televizní stanici ještě předtím, než jsme ji měli. Viděly i televizní službu, o které jsem věděl, že zasáhne celý svět. Bůh to řekl. Proto to moje duchovní oči viděly. Co tehdy viděly moje duchovní oči, je dnes viditelné i pro mé fyzické oči.

Moje duchovní oči viděly deset tisíc lidí vysvobozených ze satanovy moci po půlminutové modlitbě v televizi. Ještě se to nestalo, ale já vím, že se to blíží. Čekám na dramatickou chvíli, kdy někde - v mém programu či v programu někoho jiného - bude vysvobozeno deset tisíc lidí jenom jednoduchou modlitbou: „Buďte svobodni od moci ďábla!"

Víra je ucho, které slyší neslyšitelné. Tvoje fyzické uši slyší, co ti říkají lidé. Víra je ucho ducha, které slyší, co říká Bůh.

Saul Tarsenský se setkal s Pánem Ježíšem Kristem před Damaškem, když byl vyděšen světlem jasnějším nad polední slunce. O této události mluví tři oddíly Písma. V jednom se zdá, že lidé kolem Pavla slyšeli ten hlas. Ti pak muži, kteříž šli s ním, stáli, ohromeni jsouce, hlas zajisté slyšíce, ale žádného nevidouce (Sk. 9:7). V dalším však vidíme, že nerozuměli tomu, co bylo řečeno. Ti pak, kteříž se mnou byli, světlo zajisté viděli a přestrašeni jsou, ale

hlasu toho, který se mnou mluvil, neslyšeli (Sk. 22:9). Slyšeli hlas, ale slovům nerozuměli. Nebylo to pro ně. Bůh nejednal s jejich vnitřním člověkem. S Pavlovým ano.

Víra je ucho, které slyší to, co ostatní neslyší. Když Bůh k někomu mluví skrze víru, ostatní přítomní někdy neslyší, co Bůh říká.

Víra slyší a přijímá to, co přirozený, tělesný člověk přijmout nemůže. Co víra přijala, to potom uskuteční.

Víra způsobuje, že tvé oči vidí neviditelné, tvé uši slyší neslyšitelné a že na zemi se děje Boží dílo. Je to ve skutečnosti nový, vnitřní člověk, kdo vidí, slyší a dosahuje možností Boží moci.

Víra je ruka, která se může dotknout nehmatatelného. víra vlastní to, co ty nemáš.

Přirozený, tělesný člověk tomu nerozumí. Ale kdyby byl v mé kanceláři, když jsem podepisoval jedné televizní společnosti šek na milión dolarů, zatímco v kapse jsem neměl ani stovku, pochopil by asi lépe, o čem mluvím. Moje fyzická ruka se dotýkala kousku papíru. Moje duchovní ruka se dotýkala televizní stanice. A mezi nimi byl milión dolarů, který jsem neměl. Ale stejně jistě, jako jsem věděl, jak se jmenuji, jsem věděl, že ten milión budu mít. Že ho budu mít v pravý čas, že nebudu zahanben, že nebudu muset bance říci: „Je mi líto, já ty peníze nemám!"

Možná se ptáš: „Co kdybych to udělal já a nefungovalo by to?"

Musíš začít od země. Nemůžeš začít od střechy. Když jsem jako mladík odešel z domu kázat, měl jsem v kapse jen šedesát pět centů. Můžeš začít taky tak, jestliže chceš.

Když začneš na správném místě, tak to funguje. Musí to fungovat. Můžeš tomu říci, ať to funguje. Ty jsi toho pánem. Ty jsi toho stvořitelem. Jsi si tím tak jistý, že to musí fungovat. A kdyby ses jedno ráno probudil a nefungovalo by to, tak to pokárej a řekni tomu: „Funguj."

Pokud nemáš víru, tak řekneš: „Přesně to jsem čekal. Nemám to."

Pokud máš víru, tak řekneš: „Pojď sem rychle. Máš na to pět minut!" Nedělám si legraci! Takhle můžeš mluvit, protože už jsi dosáhl ve víře určité úrovně. Víš, že víš. Jsi si jistý. Pak to funguje.

Někteří mi říkají: „Bratře Sumralle, to nemá logiku."

Samozřejmě. O tom mluvím - o nelogickém. Přirozený, tělesný člověk může uvažovat a přemýšlet, ale nikdy nemůže poznat, jak tohle funguje.

Když Bůh před třemi tisíci lety mluvil k jednomu malému muži, který se jmenoval Abraham, a řekl mu: „V tobě budou požehnány všechny národy země," bylo to také nelogické. Abraham měl dva fyzické syny. Jedním z nich je arabský lid, druhým židovský lid. Jeden má ropu, druhý zlato. Boží požehnání jsou úžasná.

Když ti Bůh řekne něco dobrého, opakuj si to každou hodinu. Jsem si jist, že Abraham to dělal. A jeho tělesní potomci dodnes vědí, že jsou nějakou Mocí vybráni k tomu, aby přijali nebeské požehnání, protože jeden člověk znal Boha. (On neuctíval kusy dřeva, hlíny a kamení. Uctíval Stvořitele vesmíru. A v tom je rozdíl.)

V tet o knize se tě, Abrahamovo duchovní símě, snažím přivést k tomu, abys věřil, že Bůh má nebeské požehnání i pro tebe a že víra je oko, které ho vidí, ucho, které ho slyší, a ruka, která ho přijímá z Boží ruky.

8. Věčné dobývání

V Bibli zřejmě není žádné poselství, které by vzrušovalo víc než poselství víry. Víra totiž tvoří věci, které nelze stvořit žádným jiným způsobem. Přesto je víra snad jedním z nejméně pochopených předmětů v Bibli.

Mohl bys například říci stejná slova, která řekl někdo jiný, ale nebudou mít stejný význam. Jak často uvádím, mohl bys citovat Gettysburg Address, ale nedává ti to tu moc, sílu a odvahu, kterou měl Abraham Lincoln.

Víra nejsou slova. Slova jsou jen jejím nositelem. Víra je živá moc, síla, energie a život, který z tebe spontánně proudí:

Nemůžeš být nervózní, když máš víru. Nemůžeš říci: „Bude to fungovat, nebo ne?" Nemáš víru, pokud takhle mluvíš. Když ji máš, sama přirozeně proudí ze tvého ducha. Ty víš, že jsi si jistý, a ona z tebe spontánně proudí.

A j Víra proudí tvýma očima. Máš pohled víry. Stejně tak očima vycházejí i deprese a pochybnosti. Tvé oči mohou být buď negativní, nebo pozitivní. Udělej je pozitivními, ať z nich proudí víra.

Víra proudí spontánně i ze tvých úst. Mluvíš víru. Někteří lidé si myslí, že mohou mluvit, cokoliv je napadne, a že je to neovlivní. Ale to není pravda. Co je ve tvém srdci, vychází tvými ústy. Jestliže nemáš víru - když si jen myslíš, zeji máš, anebo jen mluvíš něčí slova víry - tak ve chvílích, kdy se nekontroluješ, budeš mluvit to, co je doopravdy ve tvém srdci. „Jsem to já?" zeptáš se sám sebe. Ano. To jsi opravdový ty. Takový jsi ve skutečnosti. A jediný způsob, jak to můžeš změnit, je skrze Boží slovo.

Skrze Boží slovo měníš svého vnitřního člověka. Bible změní tvůj způsob myšlení a jednání. Není divu, že víra přichází ze slyšení a slyšení skrze slovo Boží (Řím. 10:17).

Studujeme spolu, jak žít z víry. Tady máš jeden tip: Čti nahlas Boží slovo. Ve stejnou chvíli budeš dělat dvě věci: vidět a slyšet.

Známý boháč Colonel Sanders zbohatl až ve stáří. Ve skutečnosti ale nezbohatl. Začal jen používat svou víru a ona fungovala. Doufám, že dnes začne mnohým fungovat víra dříve, než z nich budou starci.

Ve dvaceti letech jsem řekl něco, co si budu pamatovat navěky. Jel jsem kázat do celého světa a měl jsem jen dvanáct dolarů. Někdo mi tehdy řekl: „Už se nikdy nevrátíš. Zemřeš v nějaké cizí zemi. Nebudeš mít peníze na cestu zpět."

Podíval jsem se na něj a odpověděl: „Teď, když jsem mladý, musím zjistit, jestli Bůh je, nebo není. Nechci ještě jako stařec zjišťovat, jestli je Bůh reálný. Chci to zjistit teď. A to si piš, že pokud není reálný, budu si užívat. Ale je-li je reálný, budu žít pro Něj. Budu Mu sloužit. Budu Mu poslušný."

Brzy jsem neobyčejným způsobem poznal, že Bůh miluje, stará se, zaopatřuje a zeje dobré Mu sloužit. V cizích zemích, kde jsem neměl žádné známé, mě Bůh zaopatřoval tak nadpřirozeným způsobem, že to ani v nejmenším nemohly být náhody. Víra není náhoda. Víra je, když živý Bůh proudí skrze tebe.

Co je víra?

Řecké slovo překládané v Novém zákoně jako víra je slovo *pistis*. Je v něm použito 248krát a je překládáno také jako jistota, věrnost a důvěra.

Slovníky se snaží podat definici víry, ale jejich autoři si nejsou jisti, co to víra vlastně je. Obyčejně říkají, že je to věření v něco. A to také je. Věříme v Boha. Věříme v Boží slovo. Víra znamená v něco věřit.

Víra je také věrnost. Víme, že když Boha poprosíme o cokoli podle Jeho slova, On nám to dá. To je věrnost. Víme, že nejednáme s někým, komu není možno důvěřovat. Mnoha lidem můžeš důvěřovat jen u bohaté večeře. Raději bys jim neměl důvěřovat, když spolu potkáte tygra. Ani se neohlédneš a budou ti tam. Ale Bůh tě neopustí, když narazíš na tygra. Tvoji příbuzní tě mohou opustit. Tvoji spolupracovníci tě mohou opustit. Ale Ježíš Kristus tě nikdy neopustí. Bůh ve svém Slově říká: Nikoli nenechám tebe, aniž tě opustím. Tak abychom doufanlivě říkali: Pán spomocník můj, aniž se budu báti, by mi co mohl učiniti člověk (Žid. 13:5,6). Na Jeho věrnost se můžeme spolehnout. Víra je Boží věrnost.

Víra je důvěra. Když v něco věříš, tak v to máš důvěru. - Důvěřuješ židli, na které sedíš. Protože věříš, že tě udrží, můžeš se uvolnit a číst si.

V Kristu je důvěra. Jsme v Něm uvolněni. Nejsme nervózní. Neříkáme: „Stane se to, nebo ne?" To není v našem slovníku. Stane se to, protože se to stalo vždy. Ve víře je prvek důvěry, který nám přináší uvolnění v Bohu. Jde jen o to, spolehnout se na Něj.

Ježíš je Původce a Dokonavatel naší víry (Žid. 12:2). On je počátek a konec, zaopatřitel a ochránce naší víry. My nejsme jediní, kdo se zajímáme o svou víru. Bůh se o ni také zajímá. On je jejím Původcem. On ji zplodil. Víra proudí z Něj do nás. Nevytváří ji člověk. Nevymýšlí ji kazatel, denominace nebo filozofie. Ježíš Kristus je Původcem víry. U Něj začíná. On ji ochraňuje a ďábel ti ji nemůže ukrást. Svět ti ji nemůže vzít. Je tvá. Je tvá, protože On ji dal do tvého srdce.

Víra je chvála Bohu. Jsem velmi zaujatý významem chvály ve víře.

Do naší církve v Manile na Filipínách přišel jeden mladý muž, který vzkřísil dvanáct lidí z mrtvých.- „To není moc," řekl. „V Indonésii žijí lidé, kteří vzkřísili i sto lidí z mrtvých."

Když jsme doma večeřeli, zeptal jsem se ho: „Jak křísíte mrtvé?"

Odpověděl mi: „Modlíme se velmi jednoduchou modlitbu: ‚Pane, žil tenhle člověk tak dlouho, jak jsi pro něj určil? (tj. nejméně sedmdesát let.) Doběhl už svůj Bohem určený běh?' Když Pán řekne ano, tak tělo pohřbíme. Když Pán řekne ne, modlíme se: .Zastavujeme tě teď hned. Smrti, slyš nás. Mluvíme k tobě ve jménu slavného Božího Syna, který vstal z mrtvých. Smrti, opusť ho teď hned! Jeho život se vrací. My tomu věříme ve jménu Ježíše!'"

To je vše, co řeknou. Potom zvednou ruce, ustoupí o krok zpět a začnou zpívat a chválit Boha. Zpívají tak dlouho, dokud ten mrtvý nevstane a nepřipojí se k nim.

To není nervózní, že ne? Někteří by toho mrtvého chtěli propleskat. Masáž mu ale vůbec neprospěje. Někteří by mu chtěli zařvat do ucha: „Slyšíš mě?" Ne. Neslyší. Je mrtvý.

Tihle lidé mluví slovo víry a pak chválí Boha.

Mnohokrát se modlíme za uzdravení nemocných lidí. A sotva řekneš: „Amen," vypadne z nich: „Nejsem uzdraven." A také uzdraveni nejsou. A nikdy nebudou. Po modlitbě měli začít děkovat Bohu. „Ale jak můžu děkovat Bohu, když ještě nejsem uzdraven?" říkají. Takhle nebudou uzdraveni nikdy.

Vírou bereš to, co neexistuje, do fyzického světa a prohlašuješ: „Mám to." Jestliže tohle nemůžeš udělat a říci, tak nemáš víru. Tohle je víra. Víra je zmocnění se něčeho, čeho se nemůžeš dotknout rukama. Víra je, že máš něco, co svýma očima nevidíš.

Když jsem byl ve státě Washington, viděl jsem úžasné vysvobození jedné indiánské dívky. Byla to prostitutka. Plná ďáblů se jednoho večera vpotácela na shromáždění a snažila se ho překazit. Zuřivě mě proklínala. Modlil jsem se za ni a Bůh ji srazil na zem. Potom jsem začal zpívat chvály Bohu a děkovat Mu za vítězství. Ona tam jen ležela, proklínala mě, rouhala se a volala: „Nevyjdu. Nevyjdu." My jsme pokračovali ve chvále. Za malou chvíli ji zachvátila Boží moc a očistila ji od té nečistoty. Druhý den ráno přišla na naše shromáždění úplně změněná. A stalo se to skrze jednu modlitbu a zpívání chval Bohu.

Víra, protože je chválou Boha, je veselá. Jestliže se snažíš věřit, máš protáhlý obličej a smutné srdce a říkáš: „Zkouším to," tak to není víra. Zkoušíš něco, ale není to víra. Víra nikdy nezkouší. Víra přikazuje. Víra očekává. Víra přijímá. A víra chválí.

Když Izrael chválil Všemohoucího, zdi Jericha se zabořily do země a bylo po nich.

Víra tě může přivést na cestu, na které dostaneš věci, které jsi nikdy předtím neměl. Já to vím. Od sedmnácti let žiji na této cestě. Bůh mi vždy dával věci, které jsem nikdy předtím neměl.

Víra tě může uschopnit dělat věci, které jsi nikdy předtím nedělal. Začneš dělat nezvyklé věci, věci, o kterých jsi nikdy ani nesnil, že je budeš dělat.

Víra může říkat věci, které jsi nikdy předtím neříkal. Kdo by měl odvahu říkat některé věci, které říkáme? Je to neskutečné. Víra dává do tvého ducha slova, která pak vychází tvými ústy, až se ptáš: „Jsem to já?" Víra je jako síla a moc přenášena slovy.

Víra může způsobit, že poznáš Boha způsobem, jakým jsi Ho nikdy předtím nepoznal. Víra ti otevírá dveře do Božích realit.

Víra je skutek. Víra je práce. Pro mnohé je tohle problém. Chtějí, aby pro ně Bůh dělal velké zázraky, zatímco sami skládají ruce do klína a nic nedělají. „Nicnedělání" nic nedělá. Když Ježíš řekl Petrovi, aby chytil rybu a vyndal si peníze na zaplacení daní, Petr tu rybu musel chytit.

Když něco chci, začnu pro to něco dělat. A Bůh potom dělá zbytek. Nemůžu jen sedět se založenýma rukama a říkat: „Bože, udělej zázrak." V takovém případě ho neudělá. Bůh odpovídá na skutek, na akci.

I kdybych chtěl lepší práci, musel bych možná vzít nejprve horší. Bůh může chtít, abych prošel horší, a tak dostal lepší. Dělej, co můžeš, a věz, že Bůh bude dělat,

co může a jak nejlépe může. A Boží nejlepší je víc než dostatečné!

Víra je, když se Bůh a člověk, rozhodnou spolu žít, 'spolu myslet, a dokonce se spolu i smát. Neboť život víry je ten nejšťastnější život. Víra nemá nic společného s leností. Naopak má co činit s člověkem, který jde a žije pro Boha, a Bůh pro něj.

9. Zjevení víry

Pán Ježíš Petrovi řekl: „Tělo a krev nezjevilo tobě, ale Otec můj, který jest v nebesích" (Mat. 16:17).

Existují pravdy, které ti může zjevit jen Bůh. Pravdy, které ti dávám, jsem nečetl v žádné knížce, neslyše! jsem je od žádného učitele; narodily se v mém duchu.

Vyrostl jsem v nábožném prostředí. Přesto mi v mládí nikdo - ani kazatel, ani nikdo jiný - neřekl, co je to víra. Když jsem jako mladík začal kázat, poslouchal jsem ostatní kazatele, ale nesetkal jsem se s nikým, kdo by mohl definovat víru tak jednoduše, že bych tomu rozuměl a mohl se tím řídit. Říkali, že víra je tajemná, že někteří ji mají a jiní ne a že nevíme proč. Myslel jsem si, že velká víra je Boží dar pro pár vyvolených a že já jsem vyvolen nebyl.

Ale nadále jsem bojovaly předmětem víry. První roky mé služby jsem o ní kázal. Říkal jsem: „Víra je nádherná, úžasná, slavná, ohromná." A také je. Ale víra není přídavné jméno.

Prosil jsem Boha o víru snad miliónkrát a nikdy jsem nic nedostal. Ty můžeš prosit Boha třeba biliónkrát a také nic nedostaneš. Takhle totiž víra nepřichází.

Potom jednoho večera před mnoha lety byl můj život změněn. S manželkou jsme kázali v Portoriku. V sobotu večer jsem měl na srdci těžké břemeno, poprosil jsem ji tedy, aby kázala ona, a sám jsem zůstal doma, abych se modlil. Předtím, než jsme se vzali, byla moje žena osm let misionářkou v Argentině, takže byla ráda, že může kázat.

Dům, ve kterém jsme bydleli, měl rovnou střechu a stál téměř na pobřeží moře. Vylezl jsem po žebříku na střechu a prohlížel si okouzlující moře a krásné palmy. Pak jsem začal pochodovat sem a tam jako lev v kleci a modlil jsem se svou oblíbenou modlitbu: „Pane, dej mi víru." Ale tentokrát se schylovalo ke změně, jak mé modlitby, tak mého života. Bůh náhle promluvil:

„Byl bych rád, kdybys zmlkl," řekl.

Jako omráčený jsem se zastavil a ztišil, abych mohl naslouchat.

„Jdi dolů do domu a čti svou Bibli. Do ní jsem dal vše. Čti Židům, jedenáctou kapitolu, a pochopíš, co je to víra."

„To je to tak jednoduché?" řekl jsem. Čekal jsem., že Bůh mě „něčím" udeří.

Seběhl jsem dolů a začal číst jedenáctou kapitolu Židům. Četl jsem ji znovu a znovu.

Další dvě hodiny byly jedny z nejúžasnějších hodin mého života. Jak jsem četl, Slovo mě vevnitř začalo osvětlovat, jako osvětluje ohňostroj oblohu. Začal jsem vidět věci, které jsem nikdy neviděl. Plakal jsem. Smál jsem se. Dostal jsem zjevení. Sám Bůh mi dal poznat víru z Jeho Slova - protože tak víra přichází (Řím. 10:17).

Přišlo něco, o čem jsem nikdy ani nesnil, že by to bylo možné, ale je to možné. A v dalších několika kapitolách se o to s tebou podělím.

10. Základy víry

Nyní, víra je podstatou věcí nadějných a důkazem věcí neviditelných.

Židům 11:1 (podle King James Version)

Víra je teď! Je. Je právě teď!

Po mnoho let v mém životě víra „byla". Byla něčím, co měl Mojžíš, co měl Abraham, a co jsem neměl já.

Ale víra nepatří do historie. Víra je nyní! Víra funguje. Víra hýbe horami teď.

Dvě vlastnosti víry

Víra má tyto dvě vlastnosti: je podstatou a důkazem. Zrovna takhle si nikdo víru nepředstavoval. Mysleli jsme si, že víra je něco nehmotného a magického. Ale Bůh říká, že víra je pravý opak. Víra je pevná. Je podstatou. Je důkazem.

Podstata může být změřena a analyzována. Tím se víra nachází v oblasti poznání, kde můžeme plně poznat, co je víra.

Víra je důkazem neviditelných věcí. Víra má své důkazy. Víra plodí. Abraham věřil, že mu Bůh dá Izáka, a zplodil Izáka.

Dvě základní složky víry

Bez víry pak nemožné jest líbiti se jemu; neboť přistupující k Bohu věřiti musí, že jest Bůh, a těm, kteří ho hledají, že odplatu dává.

Židům 11:6

Silná stavba víry *začíná* pevnými základy. Abys mohl vybudovat „mrakodrapovou" víru, musíš položit hluboké základy. Ďábel tvou víru zničí, pokud budeš mít mělké základy v písku. Dvě obrovské opory pro tvé základy, kterými nemůže pohnout zemětřesení, ďábel ani , nic lidského, jsou:

1. Poznání, že Bůh existuje.
2. Poznání, že Bůh dává odplatu těm, kteří Ho pilně hledají.

Když nevíš, že Bůh existuje, nemáš žádné základy pro víru. Ateista nemůže mít víru. Pravý marxistický komunista nemůže mít víru. Agnostik nemůže mít víru. Samotným základem víry je poznání, že Bůh existuje.

Možná se ptáš: „Jak mohu zvětšit svou víru?"

Znej toho víc o Bohu. Tajemství velké víry je znát toho víc o Bohu. Víra je přímo spojena s naším poznáním Boha.

Někteří lidé ve „velkých" církvích toho vědí o Bohu velmi málo. Jak tedy mohou mít velkou víru?

Kdo má velkou víru? Lidé, kteří znají hodně Boha. V některých částech Indonésie měli velké probuzení.

Když se jednou Mel Tari vrátil do Spojených států, mluvil jsem s ním a zeptal jsem se ho, zda tamní probuzení ještě pokračuje. Odpověděl mi, že pokračuje velmi silně v primitivních oblastech.

Když lidé, v jejichž společnosti je mnoho sdělovacích prostředků - rádio, televize a noviny - věnují těmto moderním prostředkům komunikace všechen svůj čas, nemají čas na společenství s Bohem.

V těch primitivních oblastech lidé jen seděli a četli Bibli. Když potom neměli víno pro večeři Páně, modlili se a Bůh proměnil vodu ve víno. Křísili mrtvé. Jednou někteří z nich přišli k řece a řekli: „Pane, nemůžeme se přes řeku jinak dostat. Takže jdeme." A přešli řeku.

Teď říkáš: „No, bratře Sumralle, něco takového jsem nikdy neviděl."

Neviděl, ale zato jsi viděl hodně televize! Ti lidé nedělali nic jiného, než že vzývali Boha.

„To by mě nebavilo," říkáš si možná.

V tom případě nebudeš mít víru nikdy. Víra je úměrná poznání Boha.

Lidé vychvalují Smitha Wigglesworth. Nazývají ho prorokem víry. Ale co nevědí, je, že téměř dvacet čtyři hodin denně četl Bibli, modlil se a sloužil lidem. Kdybys mu řekl, aby dělal něco jiného, myslel by si, že jsi blázen. On znal Boha úžasným způsobem.

Téměř mě vyčerpal, když jsem ho jednou navštívil. Přišel jsem k němu domů v deset ráno. Otevřel mi dveře. Objal mě oběma rukama, začal skákat, křičet a chválit Boha a mě přitom držel v sevření. Mně bylo kolem pětadvaceti a jemu přes osmdesát. Osmdesátník skákal s pětadvacátníkem v náručí!

Když skončil, posadil mě a řekl: „Poslouchej tohle." A potom přečetl celou kapitolu z Bible. A já jsem ještě neřekl ani: „Dobré ráno." Neměl jsem na to čas. On byl jediný, kdo mluvil. Hned jak dočetl, poklekl a řekl: „Potřebuješ požehnání." Vložil na mě ruce a asi třicet minut se za mě modlil. Hned nato řekl: „Ano, tady jsou další verše, které potřebuješ." A přečetl mi další kapitolu. Potom se mě zeptal: „Máš všechny dary Ducha? Ne, nemáš. Vložím na tebe ruce znovu.“

Když nás jeho dcera zavolala k obědu, měl jsem takovou závrať, že mě museli ke stolu dovést.

Není divu, že se v jeho službě něco dělo. On věděl, že Bůh existuje. A věděl, že Bůh odpoví na jeho modlitby.

Všichni křesťané vědí, že Bůh existuje. Ale mnozí Ho neznají jako Toho, kdo dává odplatu těm, kteří Ho pilně hledají. Vědí, že Bůh je Bůh a zeje Stvořitel celého světa. Vědí, že někde na trůnu sedí mocný Bůh, a myslí si: „Zajímalo by mě, jestli měrná Bůh rád. Zajímalo by mě, jestli mi to dá, když Ho o něco poprosím."

Jednou přišel k Ježíši malomocný a řekl: „Pane, kdybys jen chtěl, můžeš mě očistiti" (Mat. 8:2).

A Pán mu odpověděl: „Chci, bud čist" (v. 3).

Ten muž to mel obrácené. On věděl, že Ježíš má moc uzdravovat, ale nevěděl, jestli Ježíš chce uzdravovat.

Dnes takhle žijí milióny lidí - nábožných lidí. Říkají: „Ano, Bůh je Všemohoucí. Ale uzdraví mě? Nejsem si tím jistý."

Já bych raději řekl: „Pane, vím, že mě miluješ. A vím, že bys mě uzdravil, kdybys mohl."

Ale oni ne. Oni říkají: „Pane, my víme, že máš veškerou moc. Ale nevíme, jestli máš veškerou lásku."

Já věřím v Jeho lásku víc než v Jeho moc. Takovým způsobem v Něj máme věřit. Faktem je, že Bůh je Láska a má moc. A ne, že Bůh je moc a má lásku.

Nemůžeš od Boha nic dostat, pokud nevíš, že ti to Bůh dá. Nemůžeš jen říci: „Staň se vůle Tvá." To není víra.

Protože víme, že Bůh dává odplatu těm, kteří Ho pilně hledají, prosíme a dostáváme.

My k Němu zvedáme svoje ruce a On natahuje své k nám.

My k Němu pozvedáme svůj hlas a slyšíme, jak On mluví k nám.

My se vztahujeme k Němu á On se vztahuje k nám. To z nás dělá lidi víry!

11. Víra je lepší oběť

Vírou lepší oběť Bohu obětoval Ábel, nežli Kain, skrze kterou svědectví obdržel, že jest spravedlivý, jak sám Bůh darům jeho svědectví vydal. A skrze tu, umřev, ještě mluví.

Židům 11:4

Tento verš jsem předtím četl mnohokrát a vůbec mě neovlivnil. Zasáhl mě až ten večer, kdy jsem byl na střeše domu v Portoriku a Bůh ke mně promluvil: „Jestli chceš vědět, co je víra, sejdi dolů a přečti si to v Božím slově." Když jsem četl jedenáctou kapitolu v listu Židům, Bůh mi dal božské zjevení a já jsem poznal, co je víra. V tomto verši mi Pán ukázal, že víra je lepší oběť. Viděl jsem, že víra se projeví v tom, co dáme do košíku na sbírku.

Téměř jsem tomu nemohl uvěřit. Byl jsem šokován. Řekl jsem: „Pane, to se mi nezdá."

Ježíš mi rychle odpověděl: „Dáváš podle toho, jakou máš víru. Jestli nemáš víru dát, nemůžeš dát."

Bůh mi ukázal, že naše duchovní životy jsou přímo spojeny s tím, co Mu dáváme. Víra a dávání jdou společně, nemůžeš je oddělit.

Když člověk nerad dává, je to proto, že nemá víru. Takový člověk nemá být kritizován; je na tom špatně. Je neplodný. V jeho životě nefunguje živá víra. Věci, se kterými si nedokáže ve svém životě poradit, budou narůstat, protože nemá základy víry. Například bude potřebovat uzdravení, ale nebude ho schopen přijmout.

Boží slovo říká: „Kdo svlažuje, také sám bude zavlažen " (Přísl. 11:25). Když dáš, něco se vrátí. Ale když nikoho nezavlažíš, nedostaneš žádnou, vodu ani ty.

Bible říká, že Ábel měl víru. Ábel to o sobě neřekl, Bůh to o něm řekl. Když má v sobě člověk něco velikého, tak si to ve většině případů ani sám neuvědomuje. Myslí si, že normálně a přirozeně dělá své věci. Lidé mu říkají: „Pane jo, ty máš ale víru." A on jen odpovídá: „Já prostě žiji pro Ježíše."

Každý si myslel, že jediné, co měla ta malá žena, která hodila do pokladny dva nejmenší peníze, byla chudoba. Ale podle Ježíše měla víru. Ježíš řekl: „Více uvrhla než tito všichni" (Mark. 12:43). Proč o ní tak dobře mluvil? Protože Mu dala vše, co měla. Ježíš se podíval na její kapsu a řekl: „Milá vdovo, tobě nic nezbylo. Ty jsi dala víc než všichni, protože jsi dala vše."

Když podle toho, jak mi to Bůh zjevil, někdy vyučuji několik lekcí o víře, lidé, kteří kdysi říkali, že chtějí víru, říkají: „Už si tím nejsem tak jistý, že chci víru. Teď jsem toho o ní poznal tolik, že už ji možná ani nechci."

Věřím, že bychom měli rozumět všemu, co víra doopravdy je. A mezi jinými věcmi potřebujeme vidět, že víra je lepší oběť. Bůh to řekl. Víra se projeví v tom, co dáme do košíku na sbírku. Jedna z vlastností víry je, že dává.

Jak získal Ábel víru? Nejprve musel být vychován k dávání. (Musíme tak být vychováni také.) Kde získal Ábel tuto výchovu? Byl k tomu vychován svým otcem, Adamem.

Adam dal oběma svým synům Boží slovo. Mohl to říci asi takhle: „Hoši, když jsem byl nahý a neměl jsem co na sebe, Bůh přišel a vzal beránka. Stáhl z něj kůži a dal mi ji jako oblek. Kvůli mému přestoupení musel někdo obětovat. Kdyby nikdo neobětoval, byl bych nahý. Takto Bůh přikryl mé hříchy a dal mi duchovní oděv. Vy musíte být oblečeni stejným způsobem. Musíte vzít oběť a obětovat ji Bohu."

Každý syn si Adamova slova vyložil jinak. Během těch šesti tisíc let, které od té doby uplynuly, se lidé moc nezměnili. Stále jsou tací, kteří přemýšlí tak, jako přemýšlel Kain: „Neudělám to tak, jak říká Bůh. Dám Bohu podle toho, jak se to líbí mně."

Vůbec bych nebyl překvapen, kdyby Ábel řekl: „Bůh chce beránka. No, uvidíme... Á! Tady je jeden ochrnutý. Toho dám Bohu. Stejně jsem nevěděl, co s ním."

Je jednoduché dát Bohu to, čeho se chceš beztak zbavit. Ale Bůh řekl: „Ne, Ábeli, takového nechci."

Potom si možná Ábel pomyslel: „Tady je tahle stará mrcha. Není jako zbytek mých ovcí. Potuluje se sám, jako kozel. Už ho mám dost. Hospodine, já ti dám tuhle mrchu."

Bůh řekl: „Je mi líto, mrchu nechci. Jen si ho nech a dál ho cvič."

„Hospodine, co tedy chceš?"

„Vzpomínáš si na toho malého beránka, jehož matka zemřela - na toho, kterého jsi ty osobně vzal k sobě domů a krmil ho, aby zůstal naživu? Na toho, ze kterého se stal bílý, krásný beránek bez poskvrny a který tě všude následoval a vždy byl s tebou? Toho chci."

„Ne, Hospodine! Nemůžeš si vzít mého miláčka! Toho přece..."

„Já vím, toho miluješ. O toho tě žádám."

„Dobře, Hospodine, jestli je to ten pravý, můžeš si ho vzít."

„Ano, toho chci, přines ho."

A tak Bible říká, že Ábel obětoval lepší oběť. A Bůh to nazval vírou!

Nevěděl jsi, co je víra? Víra je dávání Bohu. Já to neřekl. Církev to neřekla. Bůh to řekl.

Když v tobě povstává odpor a říká: „Ne, nechci dát Bohu," tak je to opak víry. Opak víry - pochybnosti, .strach a nevíra - je z ďábla.

Ábel obětoval svou oběť a Bůh se na to usmál. Ábel proto začal křičet a chválit Hospodina u oltáře. Boží přítomnost tam byla velmi silně.

Hned přes cestu se rozhodl vzývat Boha jeho bratr. Vyrobil oltář, zapálil ho a zeptal se: „Hospodine, jsi vegetarián?"

„Ne."

„Nuže, dnes budeš mít dietu. Přinesl jsem Ti něco ze své zahrádky. Máš rád cibule?"

„Ne."

„To nevadí, já Ti je dám stejně."

Někteří lidé dávají Bohu věci, ať je má rád nebo ne.

„A co dobrá kapusta, Bože? Tahle je zrovna velká. Máš rád kapustu?"

Ne "

„Tak si dnes jednu dáš."

Kain přinesl, co se mu zlíbilo, a dal to na oltář. Nebyla v tom žádná krev. Pak se podíval přes cestu na svého bratra a řekl: „Bože, vidíš mého bratra? On je člověk, který prolévá krev."

Bůh řekl: „Ne, on je člověk, kterého jsem přijal. A přijal jsem ho kvůli té krvi. Život těla je v krvi. On dal život, aby dostal život. Bude mít duchovní život díky tomu, co Mi dal."

Kain odpověděl: „Ale já Ti takovou oběť nedám." Přinesl tedy ovoce země, naskládal ho na oltář a řekl: „Tady to máš, Bože."

Bůh řekl: „Ne, to nemohu požehnat. Nepřijímám to."

Je zajímavé, že když Bůh některé přijme, tak ti, které nepřijme, se kvůli tomu rozzlobí.

„Křičí moc hlasitě." Proč ty nekřičíš? Křičet je správné.

„Přál bych si, aby ztichli." Naopak, ty můžeš být trochu hlasitější, když chceš.

„Nelíbí se mi, jak tancují." I ty si můžeš trochu zatancovat.

A když je někdo požehnán víc než oni, říkají: „To určitě není správné, protože já to nemám."

Stejně tak řekl Kain: „Náboženství mého bratra je špatné."

Bůh řekl: „Ne, je správné, Já jsem ho přijal."

Kain se rozzuřil! Viděl jsi někdy rozzuřené nábožné lidi? Kainův hněv rostl. Nevím, jestli zamýšlel svého bratra zabít. Možná ho chtěl jen trochu zkopat. Ale zasáhl ho příliš tvrdě. Udeřil bratra do hlavy a ten padl mrtev.

Divné náboženství! Náboženství, které zabíjí. Ještě dnes je ve světě. Náboženství bez Ježíše Krista může být vrah.

Za každým problémem, který je dnes na světě, stojí duchovní pozadí. Problémy na Blízkém východě nejsou kvůli zemi. Nepřátelé Izraele mají milióny kilometrů země, se kterou nic nedělají. Přesto chtějí vzít malý Izrael a zatlačit ho do moře. Izraelci proměnili svou zemi v zahradu. Hned za jejich hranicemi jsou milióny kilometrů pouště. Z letadla můžeš vidět, kde končí poušť a kde začíná zahrada.

Kain zabil svého bratra. Svými skutky ukázal, že neměl víru. Ábel svými skutky ukázal, že víru měl. Víra byla darem Bohu.

Bůh mi to musel ukázat. Četl jsem ty verše mnohokrát a nikdy jsem to neviděl. Když mi to Bůh ukázal, zůstalo to v mém duchu a začal jsem vidět některé lidi správným způsobem.

Vzpomínám si na jednu malou dámu v South Bend, v Indiáne, když jsme usilovali postavit budovu. Pracovala v prádelně. Jednoho týdne byl šek s její výplatou ve sbírce. Když jsem ho viděl, šel jsem za ní.

Řekl jsem jí: „Dostala jste nazpátek?"

Zeptala se: „Za co?"

„Ve sbírce byl celý váš šek."

„Ano, ale nechci nic vrátit."

„Dobře," namítl jsem, „ale musíte z něčeho žít."

Odpověděla: „Mám z čeho žít."

O dva týdny později byl ve sbírce celý její šek znovu. Vyndal jsem ho.

Šel jsem za ní a zeptal se: „Dostala jste nazpátek?" Řekla: „Ne. Co děláte s mým šekem?"

„Já jsem tady pastor. Vy jste vdova. A my nechceme, aby vdovy trpěly. Bůh požaduje jen deset procent, ne sto. Dostala jste vráceno?"

„Nechtěla jsem nic zpět. Pán mi řekl, abych dala celý šek. A teď se prosím přestaňte plést do mého dávání."

To jsem udělal, na dva týdny. Pak tam byl ten šek znovu. A já ho zase vyndal.

„Dostala jste nazpátek?"

„Ne. Nechci nic vrátit." „Jste vdova a musíte mít z čeho žít." „Ale také musíme mít církevní budovu." „Tu budeme mít, tady je váš šek."

„Prosím, nechtě mě," řekla. „Pán tady něco dělá. Mám víc než kdykoli jindy. Zaplatila jsem všechny účty. Pán skrze jiné zdroje naplnil všechny mé potřeby. A stavíme přece církevní budovu."

Není to udivující, jak hloupí mohou být někteří kazatelé? Nevěděl jsem, že jde o duchovní věc. Pro mě to byly peníze, ze kterých žila. Pro ni to bylo uctívání Boha. Ona dávala Bohu a Bůh dával jí. Tím, že dala Bohu, měla víc, než když si vše nechala pro sebe. Já to pochopil, až když mi o tom později Bůh řekl.

Připomněl mi to, když jsme kázali na Jávě. Jeden večer přišlo po shromáždění mnoho lidí dopředu pro spasení. Jeden po druhém odcházeli, až tam vedle misionáře a mě zůstali dva muži. Najednou se jeden z nich rozzářil. Jeho obličej se rozjasnil a do jeho srdce přišla radost. I když jsem nerozuměl jejich jazyku, mohl jsem poznat, kdy přijal Život. Ten druhý muž nepřijal nic.

V této církvi dávali oběti do misky u zadních dveří. Myslel jsem si, že to bylo tak trochu na svědomí: pokud jsi měl svědomí, něco jsi tam hodil. (Oni asi žádné neměli, protože tam toho moc nebylo!)

Muž, kteral (?) se na ni a vyšel dveřmi na ulici. Už jsme ho nikdy znovu neviděli. Nic mě v té souvislosti nenapadlo. Prostě nedal, jako většina z nich.

Ale ten muž, co byl „slavně" spasen, se radoval a byl šťastný. Skákal, objímal misionáře, objímal mě. Když uviděl tu misku, sáhl do zadní kapsy pro peněženku. Aniž se do ní podíval, otevřel ji a celou ji do misky vysypal.

Viděl jsem jednoho člověka projít kolem nádoby na sbírku, jako prošli kněz a levita kolem zraněného muže - po druhé straně ulice (Luk. 10:30-32). Pak jsem viděl jiného člověka, jak tam dal vsel Ale pro mě to nic neznamenalo, jenom jsem se tomu zasmál. Až mi to Bůh připomněl, když mě učil o víře.

Bůh mi řekl: „Jaké to bylo u oltáře, takové to bylo. u nádoby na sbírku. U oltáře ten muž neměl víru, aby ve Mě uvěřil. A nebyl spasen. A když přišel k nádobě na sbírku, ještě stále neměl žádnou víru. Takže vyšel s ni čím. Ten muž, co byl spasen, měl u oltáře víru Mě přijmout. Takže když přišel k nádobě na sbírku, ukázal, co měl u oltáře. Podal důkaz. A později jsem se o něj postaral. Dal jsem mu více, než kdy měl."

Víra je lepší oběť Bohu.

„Já jsem nikdy žádnou neobětoval," možná říkáš.

Tak ji Pánu obětuj a On pro tebe něco udělá!

Já osobně chci dávat víc, nejen peníze, ale všechno! Chci Mu dát své zkušenosti z minulosti. Chci Mu dát svou mysl, svůj čas, cokoliv a vše, co mi přijde do cesty. Chci být dávačem.

Dávej něco - hudbu, modlitbu, svědectví, řeč. Cokoli to je, dej to cele, úplně, totálně a bezvýhradně Bohu.

To je víra, když to uděláš. To není mluvení o víře. To nejsou přání, abys měl víru. To je víra. Víra je lepší oběť Bohu. Pokud tím tedy víra je a ty dáš lepší oběť Bohu, tak máš víru! Nejsi rád, že nějakou máš?

12. Víra je chození s Bohem

Vírou Enoch přenesen jest, aby neviděl smrti, a není nalezen, proto že jej Bůh přenesl. Prvé zajisté, než jest přenesen, svědectví měl, že se líbil Bohu.

Židům 11:5

Tohle je jeden z nejjedinečnějších příběhů Bible. Přesto o něm nechci mluvit z pohledu jeho jedinečnosti, ale z pohledu víry. Bůh řekl, že Enoch měl víru.

Enoch sám o sobě neřekl, že má víru. Nezabýváme se svědectvím člověka o sobě samém. Bůh řekl, že tento muž měl víru a díky ní byl osobně přenesen - dostalo se mu cti, jakou byli poctěni v Bibli pouze tři lidé: Enoch, Eliáš a Ježíš.

Enoch měl víru. Co si ho takhle zavolat dolů z nebe a popovídat si s ním?

„Enochu, Bůh říká, že máš víru. Řekni nám, prosím tě, co je víra a co v tobě způsobilo, že Bůh řekl, že máš víru?"

Většina velikých mužů má těžkosti definovat sama sebe. Jenom prostě proudí ve své osobnosti a tak se také znají. Ostatní mohou vidět velikost nějakého člověka, mohou jí rozumět a psát o ní. Ale on sám jen přirozeně žije. Proto pro něj není jednoduché říci ti, že má milosrdenství, dobrotu, víru nebo lásku.

Enoch by nám tedy odpověděl: „Já vám mohu říci jenom tohle: Měl jsem pra-pra-pra-pradědečka, který se jmenoval Adam. Když jsem se narodil, bylo mu asi šest set let (Gen. 5). A protože se dožil asi devíti set třiceti let, žili jsme spolu více než tři sta let. Byl jsem jeho miláček. Znáte to, jak vám dědečkové rádi vyprávějí o minulosti. Stejně mi můj dědeček často vyprávěl o místě zvaném Eden, o Boží zahradě. Vše, co tam bylo, bylo plodné, krásné a nádherné.

Řekl mi, že do té zahrady přicházel Hospodin. Přicházel, aby chodil s mými pra-pra-pra-prarodiči. Měli spolu společenství a obecenství. Dědeček se na mě podíval a řekl: ‚Synu, jak nádherné to bylo'.

A já se podíval na něj a zeptal jsem se: ‚Ale dědo, proč s tebou přestal Bůh chodit?'

On mi odpověděl: ‚To je smutný příběh. Jedli jsme ze zakázaného ovoce a náš duch zemřel. Ztratili jsme spojem s Bohem. Od té doby se mnou Bůh nikdy nechodil. Od té doby, co jsem opustil zahradu, se mnou Bůh nechodí, už šest set let. Je to velmi smutné, kdysi chodit s Bohem a nyní už s Ním nechodit.'"

Mohu vidět malého Enocha, jak pohlédl Adamovi do tváře a řekl: „Dědečku, já jsem nezhřešil. Ty jsi zhřešil."

„Ano, to máš pravdu."

„Bůh tedy se mnou bude chodit."

„Enochu, nejsem si tím jistý. Myslím, že od té doby, co jsem Ho viděl naposled, s nikým nechodil."

„Ale já jsem nezhřešil. Ty jsi zhřešil."

Víra je chození s Bohem

„Já vím. Zeptej se tedy Boha, jestli by s tebou chodil. Už jsem Ho víc neviděl."

Enoch znal Adama tři sta let. To je dost dlouhý čas na to, aby ho poznal. Slyšel příběh o zahradě Eden mnohokrát. Byl to jediný příběh, který stálo za to slyšet. Znal ho popředu i pozpátku.

Mohu je oba vidět, jak se dívají přes pole. Starý dědeček, jen trochu unavený, si sedá na pařez.

Malý Enoch prosí: „Vyprávěj mi ten příběh znovu. Vyprávěj mi o andělovi s mečem. Řekni mi o Hospodinu Bohu, který už s tebou více nechodí."

Enoch slyší ten příběh znovu. A někde dole v sobě si říká: „Chci chodit s Bohem."

V jeho srdci povstala touha. Můžeš mít neobyčejné skrze silné touhy Ducha Svatého. Nebyla to náhoda, že Bůh chodil s Enochem. Ta touha byla toho příčinou. Mohl toužit po nejhezčí dívce země. Mohl toužit po domě a po mnoha jiných věcech. Ale sžírající touha, která v něm povstala, byla touha chodit s Bohem.

Bůh už dlouho s nikým nechodil. Ale Enochovi to vůbec nevadilo. Nepotřeboval vědět, co Bůh dělá každý den. On věřil, že může s Bohem chodit, i když to Bůh vůbec nedělal. To vlastně víra je: činění možného z nemožného, činění pravděpodobného z nepravděpodobného.

Enoch tedy odešel někam, kde mohl být sám, a modlil se: „Bože, choď se mnou, jako jsi chodil s mým pra-pra-pra-pradědečkem. Prosím, choď se mnou také. Chci, abys se mnou chodil. Já s Tebou toužím chodit. Prosím, Bože, choď se mnou."

Nikdo nikdy nehledal Boha, aniž by nebyl vyslyšen. Nikdo nikdy nevolal k Bohu, aniž by ho Bůh neslyšel. Nikdo nikdy neřekl: „Bože, spas mne," aniž by ho Bůh nespasil. Bůh chce právě v tuhle chvíli dělat úžasné, udivující a nádherné věci pro kohokoliv, kdo jen řekne: „Choď se mnou, Bože." Bůh chce obecenství víc než cokoli jiného.

Nevím, jak dlouho se Enoch modlil. Nevím, jak dlouho volal k Bohu. Nevím, jak dlouho říkal: „Hospodine, choď se mnou." Vím jen toto: Bible říká, že Enoch chodil s Bohem. Vím tedy, že jednoho dne, když se modlil: „Hospodine, choď se mnou," ucítil Jeho přítomnost.

Řekl: „Tohle jsem nikdy předtím necítil. Někdo je tu se mnou."

Hospodin řekl: „Ano, Enochu. To jsem Já. Budeme spolu chodit."

Tak chodili Enoch a Hospodin spolu. Když se vrátil domů, vyprávěl jim příběh, kterému nikdo neuvěřil. Řekl: „Poslouchejte, nemusíte se vracet do zahrady Eden. Já jsem chodil s Bohem teď."

Sousedé mu řekli: „S tebou není něco v pořádku. Bůh s nikým nechodí."

Jestliže budeš mít krásný osobní vztah s Bohem, členové tvé rodiny ti nebudou rozumět. Tvoji sousedé a přátelé ti nebudou rozumět. Nechodí totiž s Bohem, jako s Ním chodíš ty. Jak ti tedy mohou rozumět? Nedrží krok s Tím, se kterým chodíš ty.

Většina lidí to nebude chápat, ale Bible to nazývá vírou. Boží slovo říká, že Enoch měl víru, protože chodil s Bohem.

Měření víry

Jak chodíš s Bohem? Skrze víru.

Kolik víry máš? Jak blízko Bohu chodíš?

Řekl jsem ti, že tvou víru změříme. V předcházející kapitole jsme ji zvážili. Zvážili jsme ji podle toho, kolik dáváš Bohu. Jestliže nedáváš štědře, tak máš ve svém životě nedostatek víry. Jestliže nechodíš s Bohem, máš ve svém srdci nedostatek víry.

Řekl jsem ti, že vybudujeme tvoji víru. Můžeš s ní něco udělat. Choď blíže Bohu. To není prosení o víru. To není říkání: „Dej mi víru, Bože." To je víra. Je to proud ze studnice života v tobě, který proudí, protože chodíš s Bohem.

Ale víru nebudeš mít, pokud budeš chodit se světem a říkat: „Půjdu se podívat na každý nový film. Budu bydlet v nejlepším domě v ulici. Dostanu se přes každého a budu mít nejlepší místo v zaměstnání." Nebudeš mít čas chodit s Bohem. Budeš tak sobecký, že budeš chodit jen sám se sebou. Myslím si, že tvoje žena to s tebou nevydrží. Tvoji spolupracovníci tě budou nenávidět. Možná budeš chodit v neděli do kostela, ale nebudeš chodit s Bohem. A nebudeš mít víru. Víra je chození s Bohem.

Když ráno vstáváš a hněváš se a křičíš na každého, neukazuješ tím ani tak, že máš špatnou náladu, jako spíše, že nemáš víru. Když chodíš s Bohem, ukazuješ Jeho přirozenost.

Zeptal jsem se Smitha Wigglesworthа: „Wigglesworthe, viděl jsem tě nesčetněkrát a pokaždé vypadáš stejně, jak to?"

On mi odpověděl: „Sumralle, nikdy se neptám Smitha Wigglesworthа, jak se cítí. Řeknu mu, jak se má cítit."

Takhle mluvil Smith Wigglesworth k Smithu Wigglesworthovi. To mluvil duch k duši. Jeho duch mluvil k jeho mysli, pocitům a vůli - mysli řekl, co má myslet, pocitům, jak se mají cítit, a vůli, jak má rozhodovat. Jeho duch byl králem jeho života skrze víru. Jestli někdo někdy chodil s Bohem, tak tedy Smith Wigglesworth.

Ačkoli jsem s ním byl mnohokrát, nikdy jsem ho neslyšel říci ani slovo proti jinému člověku. Nikdy jsem ho neslyšel říci: „Tamhleten člověk káže špatně." Kdybys kritizoval jiného bratra u něj doma, řekl by: „Odejdi, prosím, z mého domu." Nedovolil by ti tam zůstat.

Nechodíš s Bohem, jestliže jsi drbna. To není víra, říkat: „Slyšel jsi novinku o bratru...?" Tohle z tebe bude odčerpávat Boží sílu a moc a skončíš prázdný jako suchý pařez.

Víra je chození s Bohem.

Ve Spojených státech žije jeden znamenitý evangelista. Kdybych ho jmenoval, poznali byste, o koho jde. Během jednoho „evangelizačního tažení" jsem měl privilegium přijet pro něj a dovézt ho do církve.

Řekl mi: „Líbíš se mi, Lestere, a miluji tě. Ráno spolu můžeme mít obecenství, můžeme hrát golf nebo cokoli, co chceš. Ale po třetí hodině odpoledne nemluvím s žádným člověkem, ani se svou ženou ne, a to až do konce svého kázání. Zavírám dveře lidem a chodím s Ježíšem. A když pro mě přijedeš a postavíš mě za kazatelnou, mluvím pak jako člověk, který právě slyšel od Boha."

Poté, co ho lidé slyšeli, říkali: „To je řečník!"

Ne! On je jen člověk, který chodí s Bohem. Modlí se a něco se děje.

Lidé říkali: „Podívej! Podívej! To je muž víry." Mysleli si, že v tom bylo něco magického. On totiž říkal, že to a to se stane, a ono se to stalo.

Ale nebylo to vůbec magické. Byl jen pět hodin sám v božské Hospodinově přítomnosti. Bůh řekl, že to je víra.

Zeptal jsem se Smitha Wigglesworthа: „Jak ráno vstáváš?"

Odpověděl mi: „Vstanu a se zvednutýma rukama tancuji po celém pokoji."

Mezinárodní evangelista. Člověk, který kázal desetitisícům. Ať už byl kdekoli, nebylo tam možné sehnat budovu dostačující pro všechny lidi. První věc, kterou každé ráno dělal slavný

Smith Wigglesworth, byla, že tancoval deset minut před Pánem. Potom četl Boží slovo. Potom si klekl a modlil se. Potom sloužil těm, kdo měli nějaké potřeby, a odpovídal na jejich dopisy. Chodil s Bohem, a tohle byly proto jeho každodenní povinnosti.

Vzpomínám si, jak jsem byl u něj poprvé. Vystoupil jsem z vlaku. Měl jsem na sobě oblek, v jedné ruce kufřík, v druhé přes zápěstí deštník a pod paží londýnský Daily Express.

Smith přišel otevřít. Podíval se na mě a zeptal se: „Co to máš pod paží?"

„Noviny."

Řekl: „Zanech je venku." Já jsem užasl: „Prosím?"

„Nech je venku. Nechci ten brak ve svém domě. Hitler a Mussolini budou brzy v pekle. Proč bych měl nechat ty lži ve svém domě? Nech je venku."

Položil jsem tedy noviny na schody a nechal je tam, dokud jsem zase nevyšel. Potkal jsem člověka, který chodil s Bohem.

Jen málo lidí strávilo tolik svého času mluvením a chozením s Bohem jako tento muž. Není divu, že byl jiný. Není divu, že celé národy se třásly. Ve Švédsku mi řekli, že ještě nikdo nezatřásl jejich národem tak jako Smith Wigglesworth. Ve Švýcarsku mi řekli, že nikdo neměl na shromážděních tolik lidí jako šel - v Indii, v Africe atd.

Vyučoval mnoho věcí. Jednou z nich bylo vyučování o tom, že nemusíš zemřít na nemoc. On sám toho byl příkladem. Zemřel v církvi v malé místnosti, hned za kazatelnou. Některé církve v Anglii mají hlavní sál v druhém poschodí. Ve věku osmdesáti sedmi let vyběhl dvacet či třicet schodů do oné místnosti. A když byl uvnitř, spadl najednou na podlahu. Neměl žádnou bolest, žádnou nemoc, žádný smrtelný zápas, nic takového. Jen rychle zmizel do nebe. Není pochyb o tom, že chtěl stejně umřít za kazatelnou, blízko té věci, kterou miloval.

Lidé viděli ovoce jeho práce. Ale abys poznal, proč měl takové ovoce, musíš vidět mízu uprostřed stromu života, která v něm proudila a produkovala ovoce. Tou mízou je víra. Proudí ze života, který chodí s Bohem.

Jestliže chceš živou víru, tak choď s Bohem. Nikdy ji nepoznáš, když budeš světský. Dělej si, co chceš. Já ti jen říkám, co je živá víra. Jestliže chceš víru, tak choď s Bohem a budeš ji mít. Pokud nebudeš s Bohem chodit, nebudeš ji mít.

Zástupy nábožných lidí nechodí s Bohem. Chodí s hříšníky. Milují tenhle svět a chodí podle materiálních věcí. Celý jejich život je opojen jen přirozeným a tělesným.

Jestliže chceš, můžeš se oddělit od tohoto světa a říci: „Drahý světe, ty jdeš po jedné cestě, ale já jdu po druhé." Když tohle uděláš, svět té bude zesměšňovat. Ale pamatuj si, že nejhorší místo pro tvé štěstí je hlava někoho jiného.

Moje štěstí není v hlavě někoho jiného. Co si o mě myslí jiní, nemá co dělat s mým štěstím. Moje štěstí je studnice života ve mně, která ze mě prýští. Když s někým jsem, jsem šťastný. Když jsem sám, jsem šťastný. Moje štěstí není vázáno na lidi. Moje štěstí má co dělat s Bohem. Ve svém obecenství s Bohem mám štěstí.

Když chodíš v jakémkoli ohledu se světem, nemůžeš mít Boží moc. Můžeš mít nanejvýš lidskou moc. Můžeš mít přízeň lidí. Můžeš mít všechno, co patří lidem. Ale nemůžeš mít nic Božího. Víra je Boží moc.

Víra není náhoda. Nenarodíš se s ní. Víra je Boží dar a přichází do tvého života podle stanovených zákonů. Jedním z nich je: Oběť produkuje víru. Chození s Bohem produkuje víru.

Udělej v tuto chvíli sebevydání ve svém životě,* že začneš chodit s Bohem. Bůh to nazývá vírou. Nemusíš ji hledat. Nemusíš o ni žebrat. Je v tobě stvořena, když prostě jen chodíš s Bohem. Co Bůh má, potom prostě přijde na tebe a máš to i ty!

13. Víra je práce

Vírou, napomenut jsa od Boha Noe o tom, čeho ještě nebylo viděti, boje se, připravoval koráb k zachování domu svého; skrze něj potupil svět, a spravedlnosti té, která jest z víry, učiněn jest dědicem.

Židům 11:7

Kdybychom se mohli setkat s Noem, zeptali bychom se ho na jeho víru. Řekl by nám asi toto: „Věděl jsem, že na zemi je velká bezbožnost. Hřích se množil. Ale já jsem zůstával čistý před Bohem. Jednoho dne, když jsem se modlil, ke mně Bůh promluvil a řekl: ‚Musím se ti s něčím svěřit, Noe.'

Odpověděl jsem: ‚Mluv Hospodine; co je to?'

Bůh řekl: ‚Musím zemi zničit. Rozhodl jsem se, že zemi zatopím. Rozhodl jsem se, že bude pršet.'"

Nato se Noe zeptal: „Co je déšť, Bože?"

Do té doby byla země zavlažována mlhou, která vycházela ze země. Lidé neznali žádné mraky. Neznali rychlost a sílu lijáků.

Bůh tedy řekl: „Noe, z nebe bude padat voda. A otevřu i studnice veliké propasti. Každou vysokou horu pokryji vodou."

Víra změní Tvůj svět

Noe musel bud" přijmout, nebo odmítnout něco, co se nikdy nestalo.

Bůh řekl: „Noe, pošlu vodu. Musíš postavit loď. Vezmi s sebou na loď sedm párů od každého čistého zvířete a jeden pár od každého nečistého, abys je zachoval. Uveď na archu svůj dům. Přijal jsem tvou rodinu - tvou ženu, tvé syny a ženy tvých synů. Veškeré ostatní tělo na zemi bude zničeno. Zachovám jen tebe a ty mi budeš jako Adam. Z tebe vyjdou všechny národy, které kdy budou chodit po tváři země."

Jaká obrovská věc. Bylo to větší, než si Noe mohl představit.

Mohl říci: „Ale Hospodine, já jsem farmář. Já umím orat. Ani nevím, co to archa je. A nikdy jsem neviděl velké vody, o kterých mluvíš. Vše, co vím, je, že když orám a zasévám, máme dostatek potravy. Daří se nám dobře."

Bůh řekl: „Poslouchej, Noe. Chci, abys přímo uprostřed této louky nakreslil plán pro stavbu lodi, který ti dám."

Noe asi řekl: „Nejsem tesař, Hospodine. Nejsem konstruktér, a zvláště ne lodí. Nicméně udělám, oč mě prosíš, Hospodine."

Víra je prvkem neznáma. Pokud nemůžeš jednat s Bohem v oblasti neznáma, nemůžeš před Bohem demonstrovat živou, životodárnou a náležitou víru. Noe demonstroval takovou víru každé budoucí generaci.

Pravděpodobně vše řekl své rodině a oni mu pomohli postavit archu, kterou Bůh naplánoval.

Až do roku 1850 nebrázdila moře tak veliká loď jako Noémova archa. Současní odborníci tvrdí, že rozměry archy podané v Bibli jsou ty nejlepší pro plavbu s velkou zátěží.

Bůh řekl Noému, jak ji postavit, a Noe byl ochoten pro Něho pracovat.

To se mě hluboce dotýká. Milióny lidí pracují sami pro sebe. Ale já ti mohu z hloubky svého srdce říci, že již od dětství jsem nikdy nepracoval sám pro sebe. Pracoval jsem jen pro Boha.

V sedmnácti letech jsem se stal kazatelem a začal jsem pořádat shromáždění. Pilně jsem pracoval na spasení lidských duší. Neměl jsem ani jeden den volna. V neděli jsem skončil v jednom městě a v pondělí začal v jiném.

Ve dvaceti letech jsem se stal misionářem. Vyrazil jsem do celého světa s pouhými dvanácti dolary. Nepodporovaly mě žádné denominace nebo církve. Bůh řekl: „Jdi," a tak jsem šel.

Ptáš se: „Jak jsi to mohl dokázat?"

Víra je jediná odpověď na takové věci. Jen víra to dokáže. Víra je práce a já jsem jezdil po celém světě a pracoval.

Někdy jsem jezdíval na hřbetech zvířat od svítání až do tmy. Potom jsem něco pojedl a mluvil s lidmi ve městech, do kterých jsme přijeli. Zatímco mě bolely kosti, kázal jsem jim: „Přijel jsem vám říci jeden příběh." Oni říkali: „Nikdy jsme neslyšeli takový příběh. Ale jsme rádi, že ho můžeme slyšet." Svaly mě bolely. Byl jsem tak unaven. Přesto jsem pokračoval.

Pokračuji léta, až do této chvíle. Jak? Můžeš to dělat jen skrze jednu sílu - víru. Víra je práce. Víra je pracování pro Boha.

Když jsem se před několika lety vzdal služby pastora v mé církvi v South Bend v Indiáne, abych mohl jet na misijní pole, zavolal jsem pěti nebo šesti vynikajícím kazatelům. Řekl jsem jim: „Chtěli byste mít velkou církev?"

Odpověděli: „Přijedeme se na ni podívat."

Když přijeli, viděli tu církev. Viděli naše rádio, vydavatelství a program tisku knih. Viděli naše knihkupectví, školu, jesle a školu pro slepé.

Potom řekli: „My to nevezmeme."

První věc, kterou dva nebo tři z nich chtěli vědět, bylo, jestli bude čas hrát každé ráno golf a jestli mohou mít alespoň dva dny v týdnu volno.

„Den volna?" zeptal jsem se. „Nevím, co tím myslíte - den volna. Já pracuji každý den svého života pro Ježíše." A to nejsem blázen. Dělám to proto, že jsou z toho úroky. A jednoho dne, až uvidím Ježíše, si je vyberu. A On mi řekne: ‚Ty jsi pracoval pro Mne.'"

Víra má co dělat s prací. Já to neřekl - Bůh to řekl. Bůh řekl Noému, aby postavil archu, a nástroj, kterým to měl udělat, nazval vírou.

Noe neměl žádné schopnosti postavit ji, ale přesto ji udělal. Moci víry začaly pracovat a on vykonával vše podle instrukcí, které mu dal Duch Svatý. Poslouchal a pracoval.

Nepotřebuješ příliš mnoho síly nebo schopností k tomu, abys pracoval pro Boha. Četl jsem o jedné malé invalidní ženě. Chtěla pracovat pro Ježíše, a proto si objednala traktáty. Na zadní stranu traktátů připsala pár slov o tom, kde se s ní mohou spojit, kdyby potřebovali více pomoci. Potom si sedla k oknu a čekala, až někdo půjde kolem. Modlila ^e za traktát a pak ho pustila z okna. A začaly jí přicházet dopisy. Lidé začali být spaseni. Brzy přivedla k Pánu více lidí než většina kazatelů ve městě. Byla invalidní, ale nepřestala pracovat.

Víra je skutek. Víra je práce. Většina lidí si myslí, že víra je něco jako čarodějnictví: „Ty zemři!" „Ty žij!" „Ty jdi nahoru!" „Ty jdi dolů." Ne! Víra je realita. Víra je živá. Víra je dar Božímu dílu. Víra je chození s Bohem. Víra je práce. Kuří oka na tvých palcích. Kolena tvrdá od klečení a modlitby.

Martin Luther řekl: „Víra je zaměstnaná, aktivní a žijící realita, která se neptá: ‚Co mám dělat?' Ale ještě předtím, než se zeptáš, jsi v tom a děláš to. To je víra."

Víra má co dělat s tím, že hledáš práci, kterou bys mohl dělat, a děláš ji.

Davidova práce byla zabít obra. David byl mladík. Obr byl obluda. David věděl, že proti němu nemůže bojovat fyzicky. Musel najít jiný způsob. Musel na to mít víru.

Víra je skutek. Víra je práce. Bůh způsobil, že obr padl. Ale David musel pracovat s tím, co měl.

Bůh tě nikdy neprosí o něco, co nemáš. Někteří říkají: „Kdybych tak měl milión dolarů, Bože, hned bych Ti je dal." Nelži Bohu. Dej Mu to, co máš, a tehdy ti bude moci věřit. Nevolej: „Ó, Bože, jestli...". Zapomeň slovo Jestli". Ve víře nejsou žádná Jestli", „kdyby" nebo „ale". Buď to můžeme udělat, nebo nemůžeme. Buď to uděláme, nebo neuděláme. Žij ve světě dynamické reality. Začni tam, kde jsi, s tím, co máš.

David řekl: „Nemám meč. Nabídli mi jeden, ale neseděl mi. Zato mám prak. Praky se nehodí do boje, ale je to vše, co mám, takže to použiju."

Vytáhl oblázek z mošničky, roztočil prak a vší silou vrhl. Ten kámen musel proniknout mnoha věcmi. Nejprve musel minout nosiče štítu, který skákal nahoru dolů a do stran, aby se nic nedostalo ke Goliášovi. Musel proniknout Goliášovým brněním. Bůh použil svůj radar, aby kámen nadzvedl na odkryté místo mezi očima obra. Goliáš padl omráčen na zem. David přiběhl a popadl Goliášův meč a usekl mu hlavu. David ukázal pracující víru.

Je to stejný druh víry, jaký měl Noe. A jakou práci musel udělat! Musel si přinést kmeny. V té době neměli železné hřebíky, takže si nějaké musel vyrobit nebo použít dřevěné kolíky. Nevěděl jak, ale začal to dávat dohromady. Potil se. Bylo to těžké. Udělaly se mu mozoly.

Mnoho lidí nechce pracovat pro Boha. Mnoho jich o tom sní, ale ve skutečnosti jsou líní na to, aby pro Něj opravdu pracovali. Lidé mluví o osobním svědčení - chození za jednotlivci a mluvení o Ježíši - ale to je jen sen. Jsou na to příliš Hni. Říkají: „Možná, že nemám víru." Víra je skutek. Víra má co dělat s prací. Kdyby měli víru, projevila by se prací.

Byl jsem ve stu státech světa. Kázal jsem v tisíci městech. Ale nenašel jsem mnoho lidí, kteří by opravdu chtěli pracovat pro Boha. Když pracují, tak je to vždy jen dočasně - aby si vydělali peníze atd. Ale to není práce pro Boha. To není práce lásky - práce motivovaná silnou láskou k Bohu. Jen takovou práci Bůh nazývá vírou.

Pokračuješ ještě ve čtení? Teď tuhle knihu neodkládej. Nebuď jako někteří, kteří mě slyšeli vyučovat o víře, a potom se modlí: „Pane, já jsem si jen dělal legraci. Ve skutečnosti víru nechci." Když objeví pravou podstatu víry, když zjistí, že víra je oběť, stáhnou se a řeknou: „Já nechci nic obětovat." Když zjistí, že víra je chození s Bohem a nemá nic společného s žitím světského tělesného života, říkají: „Chci své svobody." Nechtějí žít blízko Boha v modlitbě, v obecenství, ve čtení Slova, v žehnání ostatním lidem. Říkají: „Chceme víru, ale nechceme žít blízko Boha." Oni nemohou mít víru. A když se začne mluvit o potu, říkají: „Počkat, myslím, že tohle tedy nechci."

Jsi ochoten vydat se práci pro Ježíše?

Pokud ano, pak řekni: „Jsem nyní připraven obětovat Bohu. Jsem připraven chodit s Bohem. Jsem připraven pracovat s Bohem. Bože, dej do mě touhu po práci, abych byl jako Noe, abych stavěl Boží království na tváři této země. Vydávám svou vlastní sílu Bohu."

14. Víra je putování

Vírou, povolán jsa Abraham, uposlechl Boha, aby odešel na to místo, které měl vzíti za dědictví, i šel, nevěda, kam přijde.

Vírou bydlel v zemi zaslíbené jako v cizí, v stáních přebývaje s Izákem a s Jákobem, spoludědici téhož zaslíbení.

Neboť očekával města základy majícího, jehožto řemeslník a stavitel jest Bůh.

Židům 11:8-10

Teď jsme se dostali k jedné charakteristice víry, kterou opravdu miluji: víra je putování.

Kdybychom mohli zavolat na Abrahama, aby sestoupil z nebe na zem, zeptali bychom se ho: „Abrahame, jsme nadšeni vírou. Bůh mluví tak vznešeně o tvé víře. Řekni nám, co je víra."

Abraham by nám pravděpodobně nemohl říci tajemství své velikosti, protože pro něj víra znamenala život, ne definici. Řekl by asi něco takového: „Bydlel jsem ve velkém nádherném domě v kulturně rozvinutém městě. Měl jsem tam vysoké postavení. Měl jsem stáda a kolem města velké pozemky. Okolo města tekl velký Eufrat, a tak jsme měli mnoho vody. Oči vidně jsme měli vše, co jsme potřeb o váli. Ale Bůh ke mně promluvil a řekl: ‚Odděl se od tohoto lidu. Odděl se od tohoto hříšného uctívání model a ďábla.' Potom mi řekl: ‚Odděl se od tohoto krásného domova. Chci, abys po zbytek svého života žil ve stanu. Už nikdy nebudeš znovu bydlet v domě.' (Není to nádherné? Žít po zbytek svého života ve stanu!)

Bůh ale také řekl: ‚Učiním tě velikým člověkem. Dám ti zemi. A chci, abys šel do té země teď.'"

Mohu slyšet Abrahama, jak se ptá: „No, Hospodine, zní to zajímavě. Máš mapu?"

Hospodin odpověděl: „Ne, já nerozdávám mapy. Každý den tě povedu. Přivedu tě do země, ve které budeš žít. A Abrahame, pošeptám ti ještě tohle: Mám město, které nestavěly lidské ruce. Jednoho dne v něm budeš žít."

Abraham tedy odešel a hledal nové město se základy, jejichž řemeslníkem a stavitelem je Bůh. Abraham věděl o Novém Jeruzalému! Není to úžasné?

Abraham odešel z jednoho města, aby hledal jiné město.

„No ano," možná říkáš, „ale město, ze kterého odešel, bylo primitivní."

Chyba. Bylo to velmi velké město. V londýnském muzeu The Museum of Natural History můžete vidět památky starých Kaldejců. Viděl jsem tam nádherné, zlaté, jemné práce jejich umělců. Viděl jsem části jejich složitého kanalizačního systému.

„Kanalizační systém? Tenkrát?" Ano!

Měli dlážděné ulice. Nebylo to druhořadé město. Nebyla to vesnice. Bylo to město pohodlí, krásy a bohatství.

Bůh řekl: „Abrahame, vzdej se toho. Vzdej se svých přátel. Vzdej se filozofů, se kterými se bavíš. Vzdej se všeho a následuj Mě, Abrahame."

A Abraham to udělal! Víra je putování.

Nevěřili byste, jak jsou někteří lidé připoutáni ke svému okolí. Umřeli by za svou práci. Nevzdali by se jí za nic na světě. Dělají i v den Páně, jen když jim zaplatí. Nebo mohou být lidé připoutáni ke svému domovu. Zemřeli by za dům, který postavili. Milují ho nade vše. Takoví lidé nejsou poutníci. Naopak, jsou velmi dobře usazeni.

Bůh možná nikdy nebude chtít, aby ses vzdal všeho. Ale On chce, abys byl ochotný udělat to. Chce, abys ze srdce řekl: „Pane, jsem ochotný vzdát se všeho."

Lidé za mnou chodí a říkají: „Bratře Sumralle, jsem povolán kázat. Bůh mi to řekl."

Já se jich zeptám: „Tak proč nekážeš?" „No, ještě jsem do toho nevstoupil."

Potom obyčejně vím, oč jde, a těm lidem říkám: „Bůh nechce, abys kázal. Bůh chce, abys byl ochotný kázat. Poté, co řekneš: ‚Pane, jsem ochotný,' chce, abys šel a dělal svou práci. Ale musíš být ochotný. Nesmíš být ve vzpouře. Nesmíš říkat: ‚Nebudu dělat nic. Pohodička.'"

Bůh po Abrahamovi chtěl, aby šel do akce. Jeho víra se projevila poutí. Vzdal se svých přátel. Vzdal se své země a svého domova. Vzdal se všeho. Vyšel z Ur Kaldejských a hledal město se základy, jejichž řemeslníkem a stavitelem je Bůh, a Bůh to nazval vírou.

Před pár lety jsem seděl v jedné velké restauraci s jedním kazatelem a jeho ženou. Jsem misionář. Vždy jsem jím byl. Žil jsem ve více než stu státech světa. Mnohokrát jsem kázal po celém světě. Mám na srdci misii. Misie skrze mne neustále proudí. Takže jsem s nimi mluvil o misii.

Ten kazatel se na mne podíval a řekl: „Bratře Sumralle, Bůh mne povolal do Indie. Bůh mi řekl, že jestli přijdu do určitého města v Indii (a jmenoval ho), dá mi velké hnutí Božího Ducha a stovky, dokonce tisíce lidí budou spaseny. Chci tam jít tak moc, že ani nevím, co mám dělat."

Říkal mi to kvůli své ženě, což jsem nevěděl. Brzy jsem to však poznal, protože najednou propukla v pláč. Potom začala mluvit. Její obličej zrudl hněvem.

„Jestli chceš jet do Indie, tak si jeď sám." Podíval jsem se na něj. Podíval jsem se na ni.

Mám nejkrásnější ženu na světě. Jela by se mnou i na měsíc, kdybych sehnal dva lístky. Kamkoli jsem ji poprosil, aby se mnou jela, vždy byla připravena. Filipíny, Hong Kong, žili jsme v Izraeli, když tam byla válka. Musel jsem říci: „Miláčku, americká vláda nám dá lístky domů zdarma. Chceš je?" Ona odpověděla: „Ne, zůstanu s tebou. Projdeme válkou společně." Nebála se. Když jsme jeli na Filipíny, válčilo se v Koreji na plné obrátky. Zeptal jsem se jí: „Miláčku, zuří tam válka. Chceš jet?" Odpověděla: „Ano, pojďme." Mám nádhernou ženu, je mou součástí. Proudí se mnou. Vše, co musím říci, je: „Udělejme to," a ona říká: „Udělejme to teď."

Děkuji Bohu za takovouhle manželku. Snad proto jsem byl tak šokován výbuchem té ženy v restauraci. Křičela: „Nepojedu do Indie. Nebudu žít s těmi špinavými lidmi. Nebudu bez své ledničky. Nebudu bez svých vymožeností ve svém domě. Ne. Raději umřu, než abych tam jela."

Její manžel ji začal utěšovat: „Ale miláčku."

Od toho dne až dodnes jsem toho kazatele pozoroval. Mnoho úsměvů jsem na jeho tváři neviděl. Utrpěl porážky v mnoha oblastech svého života. Nebyl poutníkem.

Chci ti něco říci. Kdyby Sára chtěla zůstat v Ur Kaldejských, už by Abrahamovu tvář znovu nespatřila. Abraham byl na odchodu. Kdyby nechtěla jít, mohla by tam zůstat a umřít. Abraham by jí možná nechal i svůj dům. Byl boháč. Ale i přesto by Abraham poslechl Boha.

Víra je osobní věc. Tyji máš. Tvoje manželka (tvůj manžel) ji má. Tvé děti ji mají. Jestliže jsi hlavou svého domu, tvá víra by měla proudit do celé rodiny. Ale víra je individuální věc. Nemohu mít víru za tebe. Ty nemůžeš mít víru za mne. Každý z nás musí mít svou vlastní živou, slavnou, nádhernou, úžasnou víru. Abraham nebyl jediný, kdo měl ve svém domě víru. Sára také vše opustila.

Víra je skutek. Abraham naložil velbloudy a osly. Jeho vozy vyrazily na cestu a ubíraly se podél řeky směrem na sever. Abraham vyjel z města a řekl: „Sbohem." Přesekl spojení s tou zemí. Stal se poutníkem.

Poutnický duch

Můžeš mít poutnického ducha, aniž bys vše fyzicky opustil. Abraham měl poutnického ducha. Nemiloval věci tohoto světa. Miloval Boha. My všichni musíme mít poutnického ducha. „Pane, půjdu tam, kam Ty chceš, abych šel. Udělám to, co Ty chceš, abych udělal." To je ten duch putování, který skrze nás proudí a říká: „Pane, zpřetrhal jsem všechny svazky. Co chceš?"

Jednou odpoledne ve tři hodiny ke mně Bůh promluvil a řekl: „Jdi, žij pro Mě v Manile na Filipínách."

Řekl jsem: „Pane, navštívil jsem Manilu. Devadesát procent města jsou zříceniny. Viděl jsem tam krysy velké jako kočky. Pane, copak chceš, abych tam s rodinou žil?"

Bůh řekl: „Ano, jistěže to chci. A učiním tam pro tebe více než kdy předtím."

Modlil jsem se ještě trochu déle ve svém pokoji. Bůh ke mně třikrát mluvil a vždy řekl stejnou věc. Sešel jsem dolů, kde žena vařila večeři.

Začal jsem: „Miláčku, jedeme do Manily."

Nikdy předtím o tom neslyšela ani slovo. Podívala se mi do očí a odložila vařečku. Slzy jí vstoupily do očí. Zeptala se: „Kdy pojedeme?"

Řekl jsem: „Dnes večer."

Odvětila: „Nemůžeme jet už dnes večer."

Řekl jsem: „Dobrá."

Ten večer jsem zavolal diákony církve a rezignoval na funkci pastora. Řekl jsem: „Odjíždím." A vše jsem uvedl do chodu.

Opustil jsem svůj domov. Opustil jsem svou církev.

Možná si myslíš, že je to těžké, opustit domov. Měl bys vědět, jaké je opustit církev o tisíci lidech - mnoho z nich jsi sám přivedl k Ježíši, všichni jsou tvoji. Jen tak odejít a opustit je. Nevíš, co je to za bolest. Nevíš, co je to za zármutek. Ale když ti Bůh říká, abys něco udělal, tak to udělej. Během několika dnů jsem jim sehnal pastora a sám jsem odjel do Manily, abych tam pracoval pro Boha.

A On tam pro mě udělal zázrak.. Po dvou letech chodilo na nedělní shromáždění sedm až osm tisíc lidí. Po dvou letech slyšel celý národ, že tam jsem. Boží moc sestoupila a učinila v tom národě mnoho divů. Během jednoho „evangelizačního" tažení přišlo k Ježíši sto padesát tisíc lidí.

Proč Bůh dělal všechny tyhle věci? Protože jsem byl Jeho poutníkem. Nemiloval jsem svůj domov v South Bend. Nemiloval jsem svou církevní budovu v South Bend. Řekl jsem: „Pane, je to Tvoje."

To je víra. Když jsem to udělal, neuvědomoval jsem si, že to je víra. Ale Bůh mi to řekl později. Myslel jsem si jen, že to je poslušnost Bohu. Ale právě to je víra. Víra je putování.

Jsi připraven odříznout cokoli, o co tě Bůh požádá, abys to odřízl? Jsi připraven stát se poutníkem? Jsi připraven chodit s Bohem a říci: „Pane, nejsem ve svazku s věcmi tohoto světa"?

Kdyby mě Bůh poprosil, abych opustil naše televizní vysílání, naše rozhlasové vysílání, naši velkou církev, naše mezinárodní centrály a vůbec celou naši službu, neztrácel bych ani jednu noc odpočinkem. Řekl bych: „Sláva Pánu! Teď nás čeká něco velikého. Pojďme do toho teď, Pane." Moje víra v Boha je taková, že všechno, co On odstraňuje, přijímám jako Jeho vůli. On to odnímá jen proto, aby zaopatřil něco většího.

Přesto se někteří tolik bojí o svá zaměstnání. Tolik se bojí o své domy. Tolik se bojí o světské, pozemské věci kolem sebe, až jsou k nim připoutáni. A nemají víru.

Víra je putování. Jsi ochoten jít s Bohem? Abraham byl.

Můžeš vidět jeho odhodlanou tvář to ráno, kdy s velkou holí opouštěl to město?

Můžeš slyšet obyvatele města, jak se smějí: „Á, támhle jde ten blázen! Už o tobě nikdy nic neuslyšíme!"

Dopadlo to přesně naopak, od té doby nikdo neslyšel o nich. Dnes jsou tam jen písečné přesypy. Ale Abraham! Celý svět slyšel o Abrahamovi!

Představ si člověka, který byl schopen na Boží pokyn všechno naráz odstranit. Pro něj to byla cesta do zapomenutí. Neměl žádné záruky. Před ním nebylo nic jiného než Bůh. Chodil a mluvil ve víře s Bohem.

Někdy lidé kvůli katastrofám či pronásledování ztratí domov nebo zaměstnání. Co bys udělal ty, kdyby se ti to přihodilo? Spáchal bys sebevraždu? Nebo by ses radoval v Pánu? V některých zemích lidé ztrácejí práci, protože nesouhlasí s postoji své ateistické vlády. Co bys dělal ty, kdyby se ti to stalo?

Víra je putování s Bohem, kdy se odpoutáš od všeho a říkáš: „Pane, staň se Tvoje vůle. Já chodím s Tebou."

To je tak slavný život! Můžeš být tak vzrušený a nadšený ve svém srdci! Víra je ta nejúžasnější věc. Víra by mohla změnit tenhle svět, kdybychom měli muže a ženy, kteří by za ni platili cenu.

Příliš mnoho jich však říká: „My víru nechceme. Za prvé: Nechceme dávat Bohu. Za druhé: Nechceme chodit s Bohem. Za třetí: Nechceme pro Boha pracovat. A za žádnou cenu už nechceme být poutníci! Chceme být dobře zakotveni. Chceme mít své jistoty."

Svět je ničen tím, co lidé nazývají jistota.

Moje síla je v Bohu. Moje jistota je v Bohu. Jsem závislý pouze na Ježíši Kristu. Jsem připoután pouze k Ježíši Kristu.

15. Víra je odvaha žen

Vírou také i Sára moc ku početí semene přijala, a mimo čas věku porodila, když věřila, že jest věrný ten, který zaslíbil.

A proto i z jednoho, a to již umrtveného, rozplodilo se potomků, jako jest množství hvězd nebeských, a jako písek nesčíslný, který jest na břehu mořském.

Židům 11:11-12

Žije a žilo mnoho velkých žen víry. Některé z nich se dotkly i mého vlastního života. Moje matka požehnala můj život. Vyučovala mě o Bohu. Žila život, který způsobil, že jsem chtěl objevit Boha.

Ženy víry přinesly svou významnou prací požehnání a slávu, zvláště na misijních polích světa. Byl čas, kdy na misijních polích připadly na jednoho misionáře alespoň tři misionářky. Doma povstaly ženy víry jako silné věže, aby požehnaly církev. Jsou opravdové. Jsou pro ďábla výzvou.

Bible říká, že víra dala Sáře sílu počít syna Izáka. Jejímu muži, Abrahamovi, bylo sto let, když se Izák narodil (Gen. 21:5). Sáře bylo devadesát. Izmaelovi, poloegyptskému hochu, zplozenému otrokyní Agar, bylo čtrnáct. Když přemýšlíme o těchto číslech, musíme vidět, jak vytrvalá byla Sářina víra.

Někteří lidé se za něco modlí tři minuty, a když to nedostanou, říkají: „Stará béla". A to je také vše, co dostanou.

Sára nejednala v naději. Naděje nemá základy, které vytrvají. Naděje může být zaslepena. Naděje může být zraněna. Naděje se může dostat do trapné pozice, kde říká: „No co, stejně jsem jenom doufal."

Ale víra je síla, věž, pevnost. Víra je nedobytná, nepohnutelná hora. Víra je vytrvalá, má stálou moc.

Když jsme mluvili s ostatními o jejich víře, tak to bylo asi jednodušší. Enoch chodil s Bohem. To nebylo špatné. Ábel obětoval lepší oběť. To nebylo příliš těžké. Dáváš, co vidíš a cítíš. Sára přijala víru jako živý fakt. To ji oslavilo. Bible říká, že skrze víru přijala zaslíbení jako fakt.

Klíčové slovo pro Sáru je „protože". Bible říká: "... protože soudila za věrného Toho (Boha), který zaslíbil. A proto se z jednoho, již umrtveného, rozplodilo potomků, jako je množství hvězd nebeských, a jako písek nesčíselný, který je na břehu mořském" (Žid. 11:11-12, podle King James Version).

Kdybychom s ní mohli mluvit a zeptat se jí: „Sáro, Bůh řekl, že máš víru. Co je víra?" odpověděla by: „Když to Bůh řekl, není k tomu co dodat."

Sára soudila Boha za věrného, protože zaslíbil.

My se radíme se svými sousedy. Radíme se se svými příbuznými. „Co si myslíš ty?" ptáme se jich. Pokud nejsou duchovní, tak si myslí spoustu bláznivých věcí. A ti, kdo jsou duchovní, někdy nemají takový vztah k víře jako ty, a tak si myslí, že jsi blázen.

Bible neříká, že Abraham měl víru, že dostanou syna. Říká, že Sára měla víru. Prozradila nám tajemství své víry, když řekla: „Protože jsem soudila za věrného Toho, který zaslíbil."

Když Bůh něco slíbí tobě, mně či komukoli, tak to zaslíbení naplní. Když Bůh řekne, že něco udělá, nechce, abychom pochybovali a říkali: „Možná." U Boha nejsou žádná „možná".

Proč musela Sára věřit

Po pádu v zahradě Eden učinil Bůh první význačné zaslíbení o vykoupení člověka:

Nad to, nepřátelství položím mezi tebou (ďáble) a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu."

Genesis 3:15

Semeno ženy mělo zničit satanovo panství.

Od té chvíle se to satan snažil zastavit. Nevěděl, jak dlouho to bude trvat. Pokaždé, když viděl, že se něco rozvíjí, snažil se to zastavit. Proto Kain zabil Ábela. Nebylo to kvůli tomu, že na sebe byli příliš rozhněvaní. Ďábel vstoupil do té situace a řekl: „Když jednoho přiměji, aby toho druhého zabil, tak ten, který přežije, bude vrah. Nerozdrtí mou hlavu."

O mnoho let později Bůh řekl Abrahamovi: „A učiním tě v národ veliký... ano požehnány budou v tobě všechny čeledi země" (Gen. 12:23). Skrze Abrahama chtěl Bůh přinést Spasitele celému světu.

Ďábel si myslel: „Tohle musím zastavit." A věřil, že on zavřel lůno té ženy. Tohle bylo ďábelské. Sára nebojovala jen proti přirozeným zákonům přírody, ale i proti všem silám pekla.

Ty můžeš být ve stejné situaci a ani si toho nemusíš být vědom. A v tom právě selháváme. Myslíme si, že bojujeme proti přirozeným věcem. Jestliže chceš něco od Boha a nedostáváš to, začni se vzpírat ďáblu. Nezačni bojovat proti své rodině.

Sára čekala sedmdesát let. Sedmdesát let byla vdaná a neměla žádné dítě. Po pěti letech si lidé začali povídat: „Co se stalo, Sáro? Každý kromě tebe má děti. Ty musíš být opravdová hříšnice!"

Jestliže se něco nedaří, tak první věc, kterou ti ďábel předhodí, je: „Nežiješ správně." On je lhář. On ví, že žiješ správně.

Ženy s vlastními miminky říkaly Sáře: „Bůh se o tebe moc nestará." Ale ano, Bůh se o ni staral hodně.

Jenom to, že tě ďábel pronásleduje, neznamená, že tě Bůh nemiluje.

Myslím, že vím, co Sára dělala, když čekala. Kdyby to nedělala, nikdy by dítě neměla. Myslím si, že každé ráno, když vstala, si vzala do náruče svůj polštář, lehce ho objala a řekla: „Dobré ráno, miláčku. Jak se máš, synku?" Potom tancovala po celém stanu a zpívala svému miminku ukolébavky.

Její služebnice, a zvláště Agar, se smály: „Ha! Ha! Ha! Naše paní se připravuje. Začíná šedivět a objevují se jí první vrásky. Ale žádné děti nemá. A co víc, jsou tu přece přírodní zákony."

Kdo řekl, že Bůh musí pracovat podle přírodních zákonů? On sám je stvořil. Kdyby chtěl, tak by je hned teď převrátil a vše by fungovalo opačně než předtím. To by byl zmatek, co? Bůh není služebník přírodních zákonů. A my také ne.

Každé ráno, když Sára tancovala kolem stanu, říkala: „Budu ho mít. Nezáleží na tom, jestli mi je čtyřicet a moje plodnost končí. Nezáleží na tom, jestli mi je padesát a moje plodnost skončila už před deseti lety... nezáleží na tom, jestli mi je šedesát... sedmdesát... osmdesát... budu ho mít v devadesáti!"

Víra se nevzdává a Sára se nevzdala. Držela se pevně až do poslední chvíle, kdy se vše začalo dít.

Mohu ti říci, co říkali ostatní, když viděli růst její břicho: „Je příliš stará na to, aby měla dítě. Zemře při porodu."

Neposlouchej ďábla! On se ti bude snažit dát víc problémů, než si dovedeš představit. U něj nefunguje nic. U nás funguje všechno. Sláva Bohu, my to donutíme fungovat!

Těm, kdo se vzdávají, nebude fungovat nic. Lidé, kteří jsou odrazeni, ukazují, že ztratili svůj zdroj víry. Když necháš svůj zdroj víry vyschnout, budeš bez požehnání. Naším zdrojem víry je zabalit se do Božích zaslíbení, stejně jako to udělala Sára. Skáču radostí už jen nad čtením Božích zaslíbení. „Júú! Jenom se podívej, co jsem tady dostal!"

Sára ukázala, co bylo zdrojem její síly svým vyznáním: „Já věřím, že ten který zaslíbil, je věrný. Přijímám, co řekl." Sára se řídila Božími zaslíbeními.

Většina lidí se řídí svými pocity. „Ano, bratr Sumrall říkal, že jsem byl uzdraven, ale..." Teď uzdraveni nejsou. To malé třípísmenné slovo se o vše postaralo. Jsou plní nevěry a pochybností. „Ale já necítím uzdravení." Jsou v duši. Minuli oblast víry - ducha - a jsou v oblasti duše.

Sára mohla zemřít bez dítěte. Bůh mohl najít jinou ženu. Mohl najít jiného muže. Nikdo není nepostradatelný pro Boha. Ale pokud máš víru a útočí na tebe ďábel, vydrž. Bůh bude s tebou. Jenom vydrž! Právě tehdy, když to vypadá nejhůř, se to začíná lepšit. Když to vypadá, jako že to nefunguje, tak právě v tu chvíli to začíná fungovat. Taková je víra.

Lidé s přirozenou tělesnou myslí nikdy nechápali lidi víry. Když Sára každý den jednala, jako by měla syna, když o tom mluvila a říkala: „Budu mít syna," ani jedna žena z okolí tomu nevěřila. Všechny jí říkaly: „Celá historie je proti tobě. Každá lidská zkušenost je proti tobě. Veškeré poznání je proti tobě." Tam také začíná víra - na konci všech těch jmenovaných věcí.

Sára musela říci: „Odpočívám na Božím zaslíbení." Všimni si slova odpočívám. Někteří se na Boží zaslíbení hněvají, ale víra na nich odpočívá. Bible říká:^ „Neboť vcházíme v odpočinutí my, kteří jsme uvěřili..." (Žid. 4:3). Ten, kdo je ve víře, říká: „Odpočívám na Božích zaslíbeních. Naučil jsem se spát během bouře. Ať si bijí vlny. Ať si fouká vítr. Já si mohu spát."

Boží zaslíbení se při tobě nebudou naplňovat, dokud se na nich nenaučíš odpočívat. Jestliže se to ve tvém duchu vaří a zmítá, tato zaslíbení pro tebe nejsou. Musíš vědět, že Bůh dodržuje svá zaslíbení, a musíš v nich odpočívat. To dělala Sára. Netrápila se. Radovala se v Božích zaslíbeních. A to je také jediný způsob, jak je můžeš dostat.

Sára nebyla žádná nervózní troska. Nevycházela ráno ze stanu s vlasy rozcuchanými na všechny strany. Neříkala: „Ó, můj Bože! Můj Bože!" Když se ráno objevila, vypadala jako princezna - to bylo její jméno. V sedmdesáti pěti byla tak hezká, že si o ní mysleli, že je dívka.

Tato žena věděla, že by Bůh raději pohnul souhvězdími, než aby ji zklamal: Ona věděla, že Bůh se postará, aby se to stalo. Ona stojí jako Gibraltar věrnosti a víry.

Nedíváme se jen na ni, ale i na její dcery: Jochebed, matku Mojžíše; Miriam, nádhernou Mojžíšovu sestru; Ester, královnu impéria; Marii, matku Ježíše. Kdybys znal Marii osobně, možná bys ji slyšel vyznávat: „Jestli to Bůh mohl udělat pro moji prababičku Sáru, tak to může udělat i pro mě. Jestliže ona počala ve stu letech, tak já mohu počít mocí Ducha Svatého."

Ta víra nezůstala jen v Sářině lůnu, ta víra proudila staletími. Věříme tomu, že dnes je i v našich srdcích a že uvidíme ženy, které svou vírou v Boží zaslíbení změní svět.

Sářina víra důvěřovala Božím zaslíbením a přijímala je. Boží zaslíbení jsou spolehlivá. Tak jim věřme. Přijímejme je. Žijme jimi. A nejsou jen pro ženy. Jsou pro každého. Když budeme dělat, co dělala Sára, stejný Bůh, který odpovídal na její modlitby, odpoví i na naše!

16. Víra je rozhodnutí

Vírou Mojžíš, narodiv se, ukryt byl za tři měsíce od rodičů svých, protože viděli krásné pacholátko, a nebáli se rozkazu královského.

Vírou Mojžíš, byv již dorostlý, odepřel slouti synem dcery Faraónovy.

Vyvoliv sobě raději protivenství trpěti s lidem Božím, nežli časné a hříšné pohodlí míti.

Větší sobě pokládaje zboží nad Egyptské poklady pohanění Kristovo; nebo prohledal k odplatě.

Vírou opustil Egypt, neboje se hněvu královského; nebo jako by viděl neviditelného, tak se utvrdil.

Vírou slavil hod beránka a vylití krve, aby ten, který hubil prvorozené, nedotkl se jich.

Vírou přešli moře červené jako po suchu; o čež pokusivše se Egyptští, ztonuli.

Židům 11:23-29

Mojžíšovi rodiče se rozhodli jít proti královu příkazu. Nebáli se. A Bůh nazval jejich rozhodnutí vírou.

Takoví lidé jsou staviteli misie. Jsou staviteli měst. Nebojí se stínu. Díky Bohu za odvahu. Díky Bohu za lidi, kteří vědí, čemu věří, a věří tomu z celého svého srdce. Není to žádná hanba, jít do vězení pro správnou věc. Někteří z největších mužů dějin byli ve vězení. Hanba je činit zlo. Ale činit dobro není žádná hanba, nezávisle na tom, jak moc jsi pronásledován.

Mojžíš si vybral raději trpět s Božím lidem, než si na čas užívat rozkoší hříchu. Považoval Kristova pohanění za větší bohatství než všechny poklady Egypta. A Bůh nazval Mojžíšovu volbu vírou.

Víra je rozhodnutí.

Víra je volba.

Mojžíšovi rodiče učinili rozhodnutí. Bezbožný egyptský král vydal příkaz: „Každý nově narozený izraelský chlapeček musí. zemřít." Jochebed, Mojžíšova matka, však řekla: „To zamýšlíš ty. Ale já mám jiné plány pro svého syna."

Jochebed řekla: „Dám své miminko královně a ona ho pro mě vychová." Určitě se modlila takto: „Bože, dám ho v košíku do řeky zrovna tam, co se chodí koupat princezna. Hospodine, chci, aby byl vychován v paláci, ne zabit ve stoce."

To byla žena! Takové matky dnes potřebujeme. To je víra. To je rozhodnutí. To je volba. Tohle píše dějiny. Tohle není žití v rozmarech společnosti. Tohle přetváří společnost. Muž, kterého porodila, změnil svět.

Měla ve svém srdci víru. Vzala své miminko, zabalila ho, pustila v košíku po řece Nil a podstrčila na místo, kde se koupala princezna. Poslala svou dceru Miriam, aby na děťátko dohlédla, a dala jí tyto pokyny: „Až ho princezna najde, řekni jí jen: ‚Chcete, aby se o něj někdo postaral?' A potom přijď pro mě, miláčku."

Mluv o víře! Víra je rozhodnutí.

Jaká rozhodnutí děláš ty? Rozhodnutí plná pochyb? Rozhodnutí plná zmatení? Voláš: „Co se mi asi stane zítra?" Pokud ano, tak nemáš víru.

Já se nebojím zítřka. Nebojím se komunismu. Nebojím se revoluce. Nebojím se ničeho. Já dělám rozhodnutí o tom, co se mnou bude zítra. A ty musíš dělat totéž. To je víra - živá, dynamická víra; víra, která mění svět!

Mojžíšova rodina žila z víry. V jejich životě byla víra realitou. Dále už ten příběh asi znáš. Princezna miminko nalezla. Malá Miriam k ní přiběhla a řekla: „Nechcete, aby se vám o něj starala chůva? Mohu nějakou sehnat."

Princezna odpověděla: „Dobrá. Vždyť je tak roztomilý."

Miriam přivedla svou matku a řekla: „Tahle žena se o něj bude starat opravdu levně."

Představ si, že bys dostal zaplaceno za pečování o své vlastní dítě. To je rozhodnutí pro tebe.

Ale ta hlavní velká rozhodnutí udělal Mojžíš. Čtyřicet let žil v paláci. Znal všechnu egyptskou moudrost, a to v době, kdy bylo impérium na vrcholu. Mojžíš vyrostl v paláci v době, kdy byl Egypt nejbohatší, nejvyšší a největší. Hrál si kolem trůnu. Líbal princeznu. Faraón ho objímal a miloval.

Ďábla to určitě hněvalo, když viděl, jak Jochebed říkala: „Musí to tak být," a jak to tlačila svou vírou. A věci se potom děly díky víře a dějí se takhle skrze víru i dnes.

Mojžíš zůstal v paláci až do svých čtyřiceti let. Potom na něj přišel duch jeho matky a řekl: „Tak, a už mám dost toho intelektuálství, už mám dost bohatství. Nyní je čas, abych vešel do svého povolání. Jdu vysvobodit lid z otroctví."

Ve čtyřiceti letech, kdy se měl posadit na trůn, se Mojžíš postavil před celý národ a řekl: „Nejsem faraón. Nejsem synem faraónovy dcery. Jsem Hebrejec. Budu trpět se svým lidem. Odmítám sedět na zlatém trůnu se zlatým žezlem a vládnout tomuto bohatému a kvetoucímu impériu. Budu žít s otroky."

Udělal bys to? Rozmysli si to dvakrát. Nelži sám sobě. Vzdal by ses své práce pro Ježíše? Vzdal by ses svého domu pro Ježíše? Vzdal by ses svých příbuzných pro Ježíše?

Tenhle muž něco měl. Měl sedět na trůnu a být Faraónem III., nebo kolikátým. Ale to by bylo vše, čím by kdy byl. Mohl by si užívat svých bohatství a umřít. Ale on to neudělal. On se stal nesmrtelným.

Bible říká, že to udělal skrze tento nástroj víry, o kterém mluvíme. Nebylo to skrze nic jiného. Bůh řekl, že to udělala víra. To tedy znamená, že víra je rozhodnutí. Víra je volba, kterou ty činíš.

Mojžíš řekl: „Odmítám být nazván synem faraónovy dcery. Já si raději vyberu přijmout svůj lid v jeho otroctví." Rozhodl se svléknout si královské roucho a obléknout si oděv otroka.

Nicméně si chybně myslel, že může svému lidu pomoci ve své vlastní síle. Myslel si, že může použít egyptskou moudrost a sílu. Možná si myslel, že může na svou stranu přetáhnout půl armády.

Bůh řekl: „Takhle to nejde." Bůh musel Mojžíše poslat na čtyřicet let na poušť, aby z něho dostal Mojžíše. Bůh tě může dostat z Egypta (obraz hříchu) rychleji, než může dostat Egypt z tebe. Můžeš být spasen rychle. Ale Bůh má pak těžký čas vyndat z tebe některé shnilé věci, které do tebe vložil někdo jiný. Bohu trvalo necelou hodinu dostat Mojžíše z Egypta, ale čtyřicet let mu trvalo dostat Egypt z Mojžíše.

A když Bůh vše vykonal, poslal Mojžíše zpět jako mocného muže. Ale tentokrát bez meče, jen s holí v ruce. Tentokrát měl Mojžíš Boží moc, ne lidskou. Tentokrát dělal rozhodnutí víry, aby Boží lid mohl být spasen a svět ovlivněn.

Mám rád jedno rčení: „Ty děláš rozhodnutí a rozhodnutí dělají tebe."

Někteří lidé dělají negativní rozhodnutí a také jsou negativní. Dělej pozitivní rozhodnutí a buď pozitivní člověk.

Tohle můžeš vidět i v normálním životě. Henry Ford byl přesvědčen, že automobily se dají vyrábět ve velkém. Nikdo jiný o tom přesvědčen nebyl. Říkali, že se musí vyrobit každý kousek auta zvlášť a pak že se to musí dávat dohromady. Říkali, že auto si mohou dovolit jen bohatí. Ale Ford řekl: „Nic takového! Dejte to na linku. Každý ať něco přišroubuje, a tak to bude levné." Předtím než zemřel, měly auta dokonce i uklízečky. A Ford po sobě zanechal více než miliardu dolarů. Bylo to kvůli rozhodnutí, které učinil.

Frank Winfield Woolworth byl maloměstský obchodník. Ale měl v sobě přesvědčení: naplň celý obchod zbožím za pět a deset centů; když ho pak prodáš hodně, zbohatneš. A fungovalo to. Musel zapomenout na to, jaký obchod měl předtím, a říci: „Postavím takovéhle obchody po celém světě." Když Woolworth zemřel, zanechal rodině přes šedesát miliónů dolarů. Udělal rozhodnutí a potom rozhodnutí udělalo jeho.

Jen kdyby křesťané dělali rozhodnutí víry! Bible říká, že spravedlivý bude žít z víry. Celý náš život musí být z víry.

Nevím, jak duchovní byli Ford a Woolworth, ale oba učinili rozhodnutí. Udělali volbu. Udělali dobrou volbu a fungovalo to.

Jestliže budeš dělat správná rozhodnutí, už nikdy nebudeš stejný. Většina z nás má v životě velké příležitosti. Ztratíme je jen, když řekneme „ne". Když je přijmeme spolu s rizikem, které k nim patří, můžeme změnit svět.

Podívej se na to, co udělal Mojžíš. Vyvedl přes dva milióny lidí z Egypta k hoře Sinaj a k Bohu. Přijal Zákon, na kterém jsou založeny zákony každého státu, který má dobré zákony. V dějinách světa člověk nevymyslel nic, co by mohlo přebít Desatero přikázání. Zákon daný Mojžíšem obsahuje soudní a rodinný systém.

Mojžíšova matka udělala rozhodnutí víry. Mojžíš udělal rozhodnutí víry. Víra je rozhodnutí. Jsi připraven učinit nějaká rozhodnutí? Jsi připraven udělat volbu a zůstat jí věrný? Pozitivní volbu? Boží volbu? To je víra!

17. Víra na provázku

Vírou Raab nevěstka nezahynula s neposlušnými, pokojně přijavši špehéře.

Židům 11:31

Tak tohle je vůbec nejsmělejší verš. Jmenovat nevěstku hned za Mojžíšem, to je něco! Představ si to, přiřadit . nevěstku k Abrahamovi a Sáře a říkat o ní, že měla stejnou víru, stejnou sílu a stejnou moc! Nevěstka nám nějak proklouzla do galerie velkých hrdinů. Její obraz visí na stěně hned vedle Enocha a všech nádherných lidí jedenácté kapitoly epištoly Židům.

Jak to dokázala? Bůh řekl, že vírou.

Jsem rád, že jsme se už dostali k této kapitole, protože teď uvěříš, že víru můžeš mít i ty. Nezáleží na tom, jak hluboko jsi klesl. Bůh tě může vyzdvihnout, dát tě do skupiny proslulých a učinit tě jedním z velkých hrdinů víry dneška. Když to mohla dokázat prostitutka, tak ty to můžeš dokázat také. Nezáleží na tom, jestli jsi byl ve vězení, na drogách, jestli jsi zaprodal své tělo hříchu nebo něco takového. Pokud přijdeš k Bohu a budeš Mu věřit, On napíše tvé jméno do galerie hrdinů víry a pod tvým obrazem se bude skvít nádherný památný nápis: „Člověk víry".

„Vírou Raab nevěstka..." Bible je jasná. Nazývá věci pravými jmény. Nevěstku nazývá nevěstkou. Ježíš řekl, že z Marie Magdalény vyhnal sedm ďáblů. Až do své smrti byla Marií Magdalénou, ze které bylo vyhnáno sedm ďáblů. Bible je kniha pravdy. Díky Bohu za pravdu!

„Vírou Raab nevěstka nezahynula s neposlušnými..." Nebylo to tak, že by Raab byla lepší než všichni ostatní v Jerichu. Není pochyb o tom, že ve městě žili lidé, kteří byli tisíckrát lepší. Ale ona se stala, čím se stala, protože uvěřila. Celé město se vysmívalo Bohu a vzývalo modly, ale ona to nedělala. Ona uvěřila. Byla odlišná od každého jiného ve městě. A díky tomu její dům stál, když všechny ostatní spadly.

Zůstal by stát tvůj dům, kdyby se každý jiný ve městě rozpadl na kusy? Jaký dům stavíš? Raab stavěla ten svůj na víře. Bible říká, že to, co udělala, udělala vírou - ne mozkem, ne penězi. Ona něčemu věřila.

Tuhle kapitolu jsem nazval „Víra na provázku" kvůli provázku, který Raab pověsila na okno, aby tak označila svůj dům. Byl to červený provázek. Někteří říkají, že je to obraz krve Pána Ježíše Krista.

Vírou nezahynula s těmi, kteří neuvěřili. Nemusíš umřít s touto generací. Nemusíš jít s touto generací do pekla. Nemusíš trpět nemocemi této generace, protože Bible říká: „...jehož ranami jste byli uzdraveni" (1. Petr 2:24, podle ekumenického překladu).

Budeš muset mít víru. Budeš se muset vzpírat. Budeš muset bojovat. Ale vyhraješ. Víra je úžasná věc.

Raab nezahynula s těmi, kteří neuvěřili. Oni prostě nevěřili. Kdyby věřili, otevřeli by dveře a nechali by vstoupit izraelský lid. Řekli by: „Vstupte. Vítáme vás. Vzdáváme se našich bohů. Nebudeme sloužit jinému Bohu než Hospodinu. Staneme se vašimi služebníky." Kdyby to udělali, okamžitě by se změnilo celé město. Zdi Jericha by nemusely padnout. Ale oni to neudělali. Důvěřovali sami sobě. Rouhali se Hospodinu. Když Izraelci obcházeli šest dní město, posmívali se jim a nazývali je blázny. Ale brzy přišli na to, že to nejsou blázni. Sedmého dne zdi padly!

Jediná Raab se dovtípila.

Ospravedlněna ze skutků

„*Vírou Raab nevěstka nezahynula s neposlušnými, pokojně přijavši špehéře*." Jakub 2:25 říká: „*Též podobně i Raab nevěstka zdali z skutků ospravedlněna jest, přijavši ony posly, a jinou cestou pryč vypustivši?*"

Raab byla ospravedlněna svými skutky víry. Jaké to byly skutky? Můžeme se podívat na nějaké citáty ze Starého zákona:

Poslal pak byl Jozue, syn Nun, z Setím dva muže špehéře tajně, řka: Jděte, shlédněte zemi, zvlášť Jericho. I šli a vešli do domu ženy nevěstky, jejíž jméno bylo Raab, a odpočinuli tu.

Tedy poslal král Jericha k Raab, řka: Vyved muže, kteří k tobě přišli, a vešli do domu tvého, nebo k vyšpehování vší země přišli.

(Pojavši pak žena ty dva muže, skryla je.) Kteráž odpověděla: Pravda jest, přišli ke mně muži, ale nevěděla jsem, odkud jsou.

Ale ona rozkázala jim vstoupit na střechu, a skryla je v pazdeří lněném, které byla skladla na střeše.

Prvé pak, než usnuli špehéři, vstoupila k nim ona na střechu,

A řekla mužům těm: Vím, že Hospodin dal vám zemi tuto, nebo připadl na nás strach váš, tak že oslábli všickni obyvatelé země před tváři vaší.

Slyšeli jsme zajisté, jak vysušil Hospodin vody moře rudého před tváří vaší, když jste vyšli z Egypta, a co jste učinili dvěma králům Amorejským, kteří byli za Jordánem, Seonovi a Ogovi, které jste zahladili jako proklaté.

Což když jsme uslyšeli, osláblo srdce naše, aniž zůstává více v kom duše před tváří vaší, nebo Hospodin Bůh váš jest Bůh na nebi svrchu i na zemi dole.

Nyní tedy, prosím, přisáhněte mi skrze Hospodina, poněvadž jsem učinila vám milosrdenství, že i vy učiníte s domem otce mého milosrdenství, a dáte mi znamení jisté,

Že budete živiti otce mého i matku mou, bratří mé i sestry mé a všecko, cokoli jejich jest, a vysvobodíte duše naše od smrti.

I řekli jí muži ti: Duše naše za vás nechť jsou na smrt, jestliže však nepronesete řeči naší této, tak se jistě stane, že když nám dá Hospodin zemi tuto, tehdy učiníme s tebou milosrdenství a pravdu.

Protož spustila je oknem po provazu; nebo dům její byl při zdi městské, a na zdi ona bydlila.

I řekla jim: Jděte k této hoře, aby se nepotkali s vámi, kteří vás honí, a krejte, se tam za tři dni, až se oni zase navrátí, a potom půjdete cestou svou.

Tedy řekli muži k ní: Prosti budeme od této přísahy tvé, kterou jsi zavázala nás,

Jestliže, když vejdeme do země, neuvážeš provázku tohoto z niti hedvábí červeného dvakrát barveného v tomto okně, jímž jsi nás spustila, také otce svého a matky své, i bratří svých, i všeho domu otce svého neshromáždíš-li k sobě do domu.

Jozue 2:1,3–4,6,8-18

Raabina víra měla odpovídající skutky. Raab vyhledala ty dva zvědy a řekla jim: „Pojďte do mého domu. Jen tam budete v bezpečí." Když je tam potom přišli hledat, ukryla je do lnu na střeše svého domu.

Určitě byla pracovitá. V té době se ze lnu dělaly šaty a mnoho dalších věcí.

Určitě byla chytrá, když měla dům u zdi. Měla tudíž čerstvý vzduch, mohla pozorovat krajinu. Bydlela na důstojném místě.

Určitě byla silná, protože spustila zvědy přes zeď.

Věděla, jak co dělat - nebyla hloupá. Řekla zvědům, jak mají zachránit sebe a pak ji a její dům. Izraelští muži se řídili její radou.

Byla ženou víry. Věděla, že Bůh dá Izraelcům město. Změnila své smýšlení. Rozhodla se věřit v Boha Izraele, přestože nikdo jiný v její kultuře v Něj nevěřil.

Těmito skutky byla tedy spasena. Víra je akce. Víra je skutek. Víra není mrtvá, víra je živá, funguje. Musíš to vědět, jinak ji nikdy nebudeš moci mít.

Celá její rodina byla ukryta v stínu její víry. Když budeš mít víru, bude ochranou pro celý tvůj dům.

Víra je_moc. Víra je pomazání. Víra je světlo. Víra je síla; Víra není idea. Víra není něco abstraktního. Víra je reálna. Můžeš získat víc víry, když budeš činit skutky víry, když budeš dělat víru.

Po pádu zdí spálili Jozue a děti Izraele celé město ohněm, ale předtím vyvedli celý Raabin dům.

Jaké nádherné to bylo, že se stala součástí Božího lidu, součástí Božího domu. Ve skutečnosti se dostala přímo do Mesiášova rodu. V první kapitole Matouše je napsána v Davidově rodokmenu. Když se připojila k Izraeli, správně se provdala, nevzala si nějakého hloupého malého primitiva. Dostala se do dobré rodiny. Byla dobrou ženou, žila správně.

Ježíš ti odpouští tvou minulost, když k Němu přijdeš. Pro sousedy jsi možná poznamenaný navěky, ale ne pro Boha. Když k Němu přijdeš a ukážeš Mu, že v Něj věříš, On odpustí a odstraní tvou minulost. Uvrhne ji do svého moře zapomenutí a už si na ni nikdy nevzpomene. A vztyčí malou značku: „ĎÁBLE, ZDE JE ZÁKAZ RYBOLOVU". Jsi navěky svobodný. Nemusíš už nosit šarlatové roucho minulosti. Můžeš být oděn rouchem Boží spravedlnosti - spravedlností, svatostí a čistotou, které přicházejí skrze živou víru v živého Boha.

Z padlého Jericha mocně povstala jedna rodina. Nevyšli z města jako otroci. Nevyšli poraženi. Když z něj vyšli, řekli: „Pomohli jsme vám vydat toto město do vašich rukou. Ted přicházíme k vám, abychom sloužili vašemu Bohu a byli vaší součástí.

Raab se připojila ke správnému lidu. Přišla rovnou do Mesiášovy rodiny. A Bible říká, že to vše se stalo skrze víru.

Kde získala víru?

Ona sama řekla: „Slyšeli jsme, jak jste byli vysvobozeni z Egypta." To se stalo před čtyřiceti lety, ale ona ten příběh slyšela a uvěřila mu.

Byla velmi rozhodná. Věděla, co chce, a šla za tím se vší silou. Rozhodla se. Řekla: „Věřím těmhle příběhům. Líbí se mi tenhle Bůh, který je se svým izraelským lidem. Neznám Ho, ale jednoho dne Ho poznám. Slyšela jsem o všem, co Bůh dělal od vašeho odchodu z Egypta až dodneška, a věřím, že vám Bůh vydá tuhle zemi."

To je víra. Slyšela a uvěřila. 'Věříš tomu, co slyšíš? Nebo říkáš: „Tomu tedy nevěřím“

Když vyprávím o Claritě Villanuevě, dívce na Filipínách, která byla vysvobozena z ďáblovy moci, někteří říkají: „Nevím, co si mám o tom příběhu myslet."

Jsem legrační člověk. Neprosím lidi, aby věřili. Jestliže chtějí, mohou tomu věřit - ale já to beztak musím říci, protože je to pravda. A nikdy se neptám: „Věříš tomu?" Nechám to na nich.

Raab uvěřila: A potom začala ve své víře jednat, začala něco dělat. Když tito muži přišli, přijala je, ačkoli byli cizinci. Řekla: „Přijmu vás. Věřím ve vás." Řekla: „Riskuji svůj život. Když na mě přijdou, zabijí mě. Budu mrtvá a vy taky. Ale oni nás nenajdou. Jsem na ně příliš chytrá. U mě budete v bezpečí. Ukryji vás pod len na střeše svého domu.

Třeba namítáš: „Ale lhala."

Ano, v tu chvíli ještě nebyla zbožnou ženou. Tou se mohla stát, až když byla vysvobozena. Jakmile přešla k Božímu lidu, byla vyučována Deseti přikázáním. Učili ji, co je správné, a od té doby to dělala. V Jerichu zatím jen věděla, čím chce být. Věděla, k jaké církvi se chce připojit. Věděla, s jakými lidmi chce být, a našla způsob, jak se k nim připojit. Zachránila tady^ty muže. Nechala je utéci přes zeď, nechala je svobodně odejít. Řekla: „Nechám vás svobodně odejít z jednoho důvodu - zachraňte mě, abych se mohla stát vaší součástí."

Stala se součástí Božího lidu víc, než kdy snila. Možná si myslela, že nikdy nebude více než služebnicí, ale Bůh je na tohle příliš dobrý. Bůh viděl její víru a odvahu. Bůh řekl: „Učiním pro tebe veliké věci. Ty jsi typ člověka, který se Mi líbí, člověka, který ve Mě věří. Já to počítám za víru." A tak ji zahrnuj do úžasného příběhu o víře v jedenácté kapitole listu Židům.

My jí možná pohrdáme. Možná na ni pliveme, ale Bůh ne. Bůh může dělat věci, které člověk dělat nemůže.

Těsně před začátkem druhé světové války jsem kázal na Aljašce. Setkal jsem se se starostou města a jeho ženou. Předtím mi někdo vyprávěl jejich životní příběh. (Drbny najdeš všude.)

Starosta byl starý mládenec. Vydělal hodně peněz na zlatě, potom začal dělat v politice a stal se starostou. Tehdy tam bylo málo žen. Muži chodili do nevěstince a starosta tam zašel také. Objevil tam dívku, která se mu opravdu líbila.

Řekl jí: „Miláčku, chceš být prostitutkou?" Odpověděla: „Ne, ale musím se nějak živit." „Chtěla bys odtud odejít?" „Ano."

„Kdybych tě učinil svou manželkou, byla bys mi dobrou ženou?"

„Ano."

Vytáhl tu dívku z nevěstince a učinil ji „paní starostovou". Když jsem ji potkal, poznal jsem ji jako toho nejušlechtilejšího člověka. Za jejími zády ostatní říkali: „Vyšla z nevěstince!". Ale když před nimi stála ve státním úřadě, byla paní starostovou. Byla dámou číslo jedna a oni to museli uznat a přijmout. Ona povstala ze svého stavu.

Kdokoli to může udělat. Víra tě může vyvést, když to nic jiného nedokáže. Skrze víru se nevěstka Raab vdala do rodokmene Davida, Šalamouna a Mesiáše Ježíše.

Povstaneš a budeš věřit Bohu?

Víra je jednou z nejdůležitějších otázek života. Když ji máš, jezdíš na místa, kam by ses nikdy předtím nedostal, dostáváš věci, které bys nikdy předtím nedostal, a děláš to, 60 by se nikdy nemohlo stát bez velkého proudu moci víry.

Víra je z Boha. Dostaneš ji od Boha a ona pak proudí skrze tebe. Může tě vynést z nejnižšího do nejvyššího. Může pro tebe dělat věci, které jsi nikdy nemohl dělat ve své vlastní síle nebo vymyslet ve svém mozku. Ty je děláš skrze sílu největší moci na světě - skrze víru.

Ježíš řekl: „Vše je možné věřícímu" (Mař. 9:23).

18. Souhvězdí víry: krev, slzy a pot

A co mám více praviti? Nepostačí mi čas k vypravování o Gedeonovi a Barákovi, a Samsonovi, a Jefte, a Davidovi, a Samuelovi a prorocích.

Kteří skrze víru vybojovávali království, činili spravedlnost, docházeli zaslíbení, zacpávali ústa lvům.

Uhašovali moc ohně, utekli ostrosti meče, zmocněni bývali v mdlobách, silní učiněni v boji, vojska zaháněli cizozemců.

Židům 11:32-34

Víra v těchto verších nabývá nových dimenzí. Ty jsou přesto součástí jednoho celku. Nerozuměl bys víře, kdybys neviděl i tyto její aspekty.

Vezmi si například toto prohlášení: „zmocněni bývali v mdlobách (v slabostech)" (v. 34). Lidé, kteří neměli žádnou odvahu, žádnou sílu, žádné schopnosti, byli ve svých slabostech totálně proměněni vírou. Skrze moc a sílu víry vyšli ze slabosti a porážky do pozitivního postavení.

Byli to zbabělci, ale Bůh řekl: „Dost, teď můžete dělat něco jiného. Můžete bojovat a můžete vyhrávat." Potom byli „silni učiněni v boji a vojska zaháněli cizozemců".

Bůh řekl, že to, co učinili, učinili skrze moc víry. Jestliže to Bůh řekl, musíme to přijmout. Způsobí to, že uvidíme celý svět a celou historii úplně jiným způsobem. Uvědomíme si třeba, že takoví muži jako generál Montgomery a generál Eisenhower vyhráli válku ve skutečnosti skrze víru.

Gedeon

Bůh o Gedeonovi prohlásil, že má víru. Soudců 6:11 nám tohoto muže představuje:

Tedy přišel anděl Hospodinův a posadil se pod dubem, jenž byl v Ofra, které bylo Joasa Abiezeritského. Gedeon pak syn jeho mlátil obilí na humně, aby vezma, utekl s tím před Madianskými.

Gedeon se skrýval před svými nepřáteli. Vůbec nebyl odvážný. Ale stal se válečníkem a šestým soudcem Izraele. Bible říká, že to učinil vírou.

Gedeonovu víru vidíme, až když ho Bůh konečně přesvědčil, aby jel bojovat. Ale bylo to těžké, přesvědčit ho. Nejdříve musel mít vlněné rouno celé mokré a zem kolem něj suchou (Soud. 6:37). Potom musel mít mokrou zem a rouno suché. Dvakrát se takto ptal Boha, aby věděl jistě, že to po něm chce.

Když se konečně vypravil, shromáždil si na pomoc třicet dva tisíce mužů. Bůh se na ně podíval a řekl: „Gedeone, je jich příliš mnoho." Nepřátelské síly čítaly sto tisíc lidí nebo i víc. Ale Bůh řekl, že třicet dva tisíc je moc - Izrael by si mohl myslet, že vyhrál ve své vlastní síle (Soud. 7.2). Přikázal Gedeonovi, ať pošle domů každého, kdo se bojí a nechce bojovat. Rady se rychle snížily na deset tisíc.

Ale Bůh řekl: „Ještě je vás příliš mnoho."

Gedeon namítl: „Hospodine, copak neumíš počítat? Už mi jich zbylo jen deset tisíc."

„Příliš mnoho!"

Potom je Bůh Gedeonovi vyzkoušel. Řekl: „Ať sejdou napít. Ponech si ty, kteří budou hltat vodu jazykem, jako to dělají psi, a zbraně budou mít připravené v nikách. Ty, kteří odloží zbraně a kleknou si, aby se napili, pošli domů."

Z deseti tisíc jich zbylo tři sta.

V takové situaci by někteří ztratili odvahu. Ale to je přesně situace, kdy přichází moc víry. Síla víry není tam, kde můžeš bitvu vyhrát sám. Síla víry je v rozhodnutích. Gedeonova víra se ukázala, když řekl: „Já se nevzdám. I když ze třiceti dvou tisíc lidí jich mám deset tisíc, nevzdám se." A když už měl jen tři sta, řekl: „Ještě pořád se nevzdám."

Gedeon vzal svých tři sta mužů - nejpodivnější kupu bojovníků, jaké jsi kdy viděl. Všichni šli domů a z kuchyní svých manželek si vzali báně. Báně byly vyrobeny z vypalované hlíny. Na Gedeonův příkaz si každý z nich dal do báně pochodeň. Potom řekl: „Až zatroubím, rozbijte báně a nechtě svítit vaše světla."

Tohle nevypadalo jako dobrý způsob, jak vyhrát bitvu. Ale fungovalo to! Jestli si myslíš, že každé vítězství ve tvém životě musí být „dva plus dva rovná se čtyři", tak se mýlíš! Bůh může udělat „dva plus dva rovná se dvě stě", když bude chtít. On může vzít a stvořit něco, co dříve neexistovalo. Bůh má moc - svrchovanou moc - měnit věci. Žádný člověk Ho nemůže zastavit. Na tomhle poznáš, čím víra skutečně je. Na tomhle poznáš, jestli Ji člověk má, či ne. Má ji ten, kdo poslouchá Boha.

Gedeonova armáda rozbila své báně. Nepřátelé uviděli světlo a začali bojovat jeden s druhým. Gedeonovi muži nepřátele pronásledovali a získali jejich bohatství. Bylo to ohromné vítězství pro Boha a Bůh to nazval vírou.

Víra je odvaha. Když vás ubude, nevzdávej se. Když vás ubude ještě víc, nevzdávej se. Když Bůh říká: „Jdi proti hlavnímu nepříteli," jdi. A vyhřej. Vítězství je ovoce víry.

Někdy vidíme jen ovoce víry. Nevidíme, co je za ním. O lidech říkáme: „To je velikán." „Ten má víru." Ale nemáme ani potuchy o tom, čím prošel za scénou. Vidíme jen ovoce jeho víry. Ovoce víry chutná sladce. Ale předtím v čase rozhodnutí to bylo hořké. Kdyby tam nebyla víra, neviděli bychom žádné ovoce.

Tak často nevidíme, co doopravdy víra je a co doopravdy způsobuje, že víra funguje. Vše, co vidíme, jsou krásná jablka, která už dozrála, byla utržena a teď jsou vyleštěná v míse. Někteří by je chtěli mít už i nakrájená. Mají rádi, když je to velmi pohodlné.

Ale víra má co činit s věcmi, které jsou někdy hrozivé. Bůh řekl, že Gedeon vyhrával bitvy vírou. Bůh tolik snížil počet jeho mužů. Počet nesnížil člověk, ale Bůh, protože v tom chtěl být ,oslaven. Mimochodem, o tomhle je vlastně víra: Bůh dostává slávu za něco, co by se mělo stát a co se pak stane.

Barák

Bůh o Barákovi prohlásil, že má víru. Je trochu těžší ji objevit. Soudců 4:6-7 nám o něm říká:

„Kterážto (Debora) poslavši, povolala Baráka, syna Abinoemova z Kádes Neftalímova, a řekla jemu: Zdali nerozkázal Hospodin Bůh Izraelský: Jdi, a shromáždě lid na horu Tábor, vezmi s sebou deset tisíc mužů z synů Neftalím a ze synů Zabulon.

Nebo přitáhnu k tobě ku potoku Císon Zizaru kníže vojska Jabínova, a vozy jeho i množství jeho, a dám jej v ruku tvou."

Tady žena řekla muži, co už řekl Hospodin. Vlastně se zeptala: „Copak ti Hospodin neřekl, abys to udělal?"

Debora byla prorokyně, která soudila izraelskou zemi. Boží lid byl vyzván jít do války. Jejich nepřítel je utiskoval dvacet let zástupy lidí a devíti sty válečnými vozy.

Debora řekla: „Bau, neřekl ti Bůh, abys šel do boje?" Barák odpověděl: „Pokud nepůjdeš ty, nepůjdu ani já."

Přijímám to jako formu slabosti, když muž řekne, že nepůjde do boje, dokud s ním nepůjde žena. Co kdyby muži řekli: „Ano, půjdu bojovat za svou vlast, ale jen se svou ženou po mém boku." Bylo by to neobvyklé bitevní pole - tisíce mužů, kteří se drží svých žen.

Zajímavé je, že Bible říká, že Barák měl víru. Odkud přišla jeho víra? Byla inspirována ženou. Ona ho povolala k tomu, co Bůh řekl k Božímu slovu, a on se ho přidržel.

Vyšli tedy do boje a Debora šla s ním. Nepřátelské armády byly poraženy. Barák ani nesměl zabít Zizaru samotného. Směla to udělat jiná žena. Jáhel mu probila hlavu hřebíkem (Soud. 4:21).

Barákova víra byla v tom, že když někdo slyšel od Boha, tak on to přijal. Byl pokorného ducha. Poddal se někomu jinému. A jeho víra byla, že když Hospodin řekl: „Jdi", tak Šel.

Jak už jsem řekl, víra má tolik cest, tolik dispozic, tolik hnutí, až se stává význačnou věcí. Možná, že každý ze čtyř miliard lidí na zemi by mohl mít jiný aspekt víry. To by znamenalo, že víra je tak nevyčerpatelná, že všichni kazatelé na světě by ji nikdy nemohli probrat celou.

Víra je tak jedinečná. Možná, že tvá víra se liší od víry kteréhokoli jiného člověka, a možná, že Bůh už nikdy neudělá duplikát mé víry. Nechme tedy víru růst ve svých srdcích, aby se stala motivující silou, která učiní všechna naše rozhodnutí. Bible říká, že je to víra, co se líbí Bohu (Žid. 11:6). Musíme naši individuální víru rozvíjet, aby se Mu nevýslovně líbila.

Samson

V Samsonově životě vidíme neobyčejné hnutí víry.

Za prvé, jeho matka měla zvláštní vztah s Bohem, a proto ho zasvětila Bohu jako nazarejského ode dne, kdy se narodil. Tři znamení nazarejců byla: nedotýkali se mrtvých, nepožívali vína a nestříhali si vlasy. Samson měl dodržovat nazarejský slib.

Nicméně poté, co vyrostl, žil tělesným životem, cizoložil s nevěstkou. Odhalil tajemství své síly pohance Dalile. Když mu vydloubli oči, byl na špatném místě, se špatnými lidmi.

Přes to všechno dělal nadlidské, nadpřirozené činy. Jednou holýma rukama roztrhl lva. Jindy zase vysadil a odnesl městská vrata. Osm koní s vozem mohlo projet těmi vraty. Byla velká a těžká. Mnoho zvířat je táhlo na místo, kam patřila. Žádný člověk, který kdy žil, nemohl uzvednout ani jednu jejich veřej, natož obě. Přesto je Samson vysadil ze závěsů a odnesl je nikoliv směrem z kopce, ale do kopce.

Samson dělal věci mezi lidmi nevídané, věci, které nikdy nebyly zopakovány.

My bychom řekli: „Ó, to je víra." Ne! To je ovoce víry. Za ovocem bylo sebevydání, zasvěcení Bohu. Muž řekl: „Jsem zasvěcen Bohu. Jsem nazarejec. Nedotknu se mrtvého. Nebudu pít víno. Nebudu si stříhat vlasy." Skrze toto sebevydání měl Samson sílu, kterou žádný jiný člověk nikdy neměl.

Bůh řekl, že to, co Samson udělal, udělal vírou. On důvěřoval Bohu. Spolehl se na Boha.

Jefte

Příběh Jefta je velmi zajímavý. Soudců 11:1 ukazuje, jaké měl Jefte problémy předtím, než se dostal mezi hrdiny víry. „Jefte pak Galádský byl muž udatný a byl syn ženy nevěstky, z níž zplodil Galád řečeného Jefte."

Jeftův otec byl Galád, po kterém byla pojmenována celá oblast. Ale jeho matka byla nevěstka. Jeho vlastní rodina ho kvůli tomu zavrhla. Řekli: „My ho tady nechceme. Je to nemanželské dítě." Jefte tedy odešel bydlet do jiné země.

Ale potom se Galádští dostali do války. Neměli mezi sebou udatného muže, který by je vedl v bitvě, a tak poslali pro toho, koho předtím vyhodili. Jefte byl uprchlík. Žil s lidmi se špatnou pověstí. Ale potom se s těmito lidmi vrátil a vyhrál bitvu. A stal se soudcem v Izraeli.

Tenhle muž měl význačný postoj víry. Byl ochotný vrátit se a pomoci těm, kteří ho zavrhli a řekli mu, že už ho nikdy nechtějí vidět.

Jefte také důvěřoval Bohu. Řekl: „Hospodine, i když nejsem ničím, věřím, že Ty nám můžeš dát vítězství." Jefte přinesl vítězství celému národu. A Bůh řekl: „To je víra."

Samuel

Je snadné vidět, proč Židům 11:32 říká, že Samuel měl víru. Žil jeden z nejkrásnějších životů, které v Bibli jsou. Byl velmi duchovní. Byl knězem, prorokem a vládním vůdcem národa. Byl vynikající ve všech aspektech vedení. Celým svým životem ukazoval svou obrovskou víru.

David

David, muž podle Božího srdce, byl mužem víry, králem, který důvěřoval Bohu.

Víra v život dnes a vzkříšení zítra

Židům 11:35 ukazuje dva aspekty víry, které jsou na pohled na opačných stranách spektra: „Ženy přijímaly mrtvé své vzkříšené. Jiní pak roztahováni jsou, neoblíbili sobě vysvobození, aby lepšího dosáhli vzkříšení."

Je snadné vidět víru vdovy během Eliášovy služby a víru sunamitské ženy během Elizeovy služby (1. Král. 17; 2. Král. 4). Epištola Židům říká, že svou vírou přijaly své mrtvé vzkříšené.

Znám dva živé příklady zbytku verše 35 - jeden v Rusku a druhý v Rumunsku. Oba dva jsou pastýři pod vládou, která říká, že není žádný Bůh. Oba byli za svou víru uvězněni. Oba mají rodiny, které trpí se svými otci. Mladé dcery ruského pastýře žijí v neustálém nebezpečí. Miminko rumunského pastora pije kyselé mléko, pokud i to vůbec seženou.

Komunistické vlády by rády nechaly oba dva odejít ze země, protože významným způsobem šíří Krista. Oběma nabídly vysvobození. A oba dva - navzájem se neznají - vysvobození nepřijali.

Poté, co ruský pastor potřetí odmítl vysvobození, řekl: „Bůh mi řekl, že můžu jít, jestli chci. Ale Jeho první vůle pro můj život právě teď je zůstat zde a dokončit toto dílo." Rumunský pastor řekl jinými slovy totéž. Oba žijí životy zázraků a víry jen proto, aby přežili. Ale věčnost ukáže mnohem nádhernější ovoce jejich víry - lepší vzkříšení!

Víra je důvěra. Jestliže chceš najít víru, najdi důvěru. Důvěra je spolehnutí se a spolehnutí se dělá nadlidské, nadpřirozené, to, co přirozené nemůže dokázat. Víra má za úkol učinit tě někým, kým bys normálně nebyl - a dát ti moc dělat věci, jaké bys normálně dělat nemohl.

Bůh chce, abychom se stali lidmi víry, abychom v největších nebezpečích života nebyli závislí na našich mozcích. Abychom nebyli závislí na lidech. Abychom záviseli jen na Něm.

Tomu Bůh říká víra. A Jemu se víra líbí. Ať je tvá důvěra v Něj veliká. Když bude, tak tě za to Bůh odmění. Ti, kdo mají víru, budou v nebi blízko Něj. Bude to pro Něj ctí, říci ti: „To dobře, služebníku dobrý a věrný."

19. Víra má oblak svědků

Proto i my, takový oblak svědků vůkol sebe majíce, odvrhouce všeliké břímě, i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh sobě uloženého boje.

Patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše...

Židům 12:1,2

Ďábla musí rozčilovat, že víra má oblak svědků. On nemá víru rád. Snaží se ti říci, že neexistuje. Snaží se ti říci, zeji nemáš, když ví, zeji máš. Nechce, aby víra měla svědky. Ale víra vlastní „velký oblak svědků". To znamená, že jich je hodně!

Tato kapitola je odlišná od ostatních. Já to nazývám výkladovým vyučováním k epištole Židům 11:39 až 12:7.

A ti všichni svědectví dosáhli skrze víru, neobdrželi zaslíbení.

Protože Bůh něco lepšího nám obmýšlel, aby oni bez nás nepřišli k dokonalosti.

Proto i my, takový oblak svědků vůkol sebe majíce, od-vrhouce všeliké břímě, i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého sobě boje,

Patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, který místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opovážil se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího.

A považte, jaký jest ten, který snášel od hříšníků taková proti sobě odmlouvání, abyste neustávali, v myslech svých hynouce.

Ještě jste se až do krve nezprotivili, proti hříchu bojujíce.

A což jste zapomenuli na napomenutí, kteréž k vám jako k synům mluví: Synu můj, nepohrdej kázní Páně, aniž sobě stýskej, když od něho trestán býváš?

Nebo koho miluje Pán, toho tresce, a švihá každého, kterého za syna přijímá.

Jestliže kázeň snášíte, Bůh se vám poddává jako synům. Nebo který jest syn, jehož by netrestal otec?

Židům 11:39-12:7

„A ti všichni svědectví dosáhli..." (v. 39). „Ti všichni" zahrnuje každého, ať už je jeho jméno zmíněno v jedenácté kapitole epištoly Židům, nebo ne. Ti všichni získali dobré svědectví.

Toto svědectví o nich nevydal člověk. Lidé se možná dívali na tyto hrdiny víry úplně jiným způsobem. Martin Luther a John Wesley nebyli populární u svých sousedů. Dokonce ani Ježíš nebyl populární u svých sousedů. Lidé z Jeho vlastního města se Ho snažili zabít. A to neudělal nic špatného. Jen četl z Knihy Izaiáše a řekl: „Toto se dnes naplnilo" (Lukáš 4).

I přes všechny lidi, kteří je neměli rádi, Bible říká, že tito hrdinové víry dosáhli dobrého svědectví. To svědectví nebylo zapsáno v čestných sálech jejich města. Bylo zapsáno v knihách v nebi. Kdybych si měl vybrat, tak bych měl také raději záznam s dobrým svědectvím tam nahoře.

Raději chci slyšet „to dobře" od Boha, ne od světa. „To dobře" od světa tě nedostane do nebe.

„...skrze víru..." Dosáhnout něčeho znamená získat to. Nemáš to jen tak sám od sebe - musíš jít a získat to. Oni dosáhli dobrého svědectví od Boha. Jak ho tedy dosáhli? Získali ho skrze víru. Skrze důvěru. Skrze spolehnutí se. Skrze trpělivost. Nezískali ho fyzickou silou. Ani svou prohnaností. Dobrého svědectví dosáhli skrze víru.

„... neobdrželi zaslíbení..." Co bylo to zaslíbení? Mesiáš! Každý z nich Ho očekával. Ábel od svých rodičů slyšel, že Bůh zaslíbil símě ženy, které potře hadovi hlavu. Myslel si možná, že je to on, kdo to má udělat. Ale brzy s rozbitou hlavou zjistil, že Jím není. Nikdo z nich během svého pozemského života nepřijal to Největší zaslíbení. Udržel bys svou víru, kdyby ses nedostal ke konečnému výsledku? Víš, co chceš. Víš, na co čekáš. Víš, na co máš víru. Ale nikdy se nedostaneš ke konečnému výsledku. Tito hrdinové víry se k němu nikdy nedostali.

„Protože Bůh něco lepšího nám obmýšlel..." Co tedy máme? Máme Ježíše. Mesiáš již přišel. Slavný Boží Syn žije v našich srdcích. On změnil naše životy. Odňal lhaní, zlodejství a cizoložstvo. Dal nám život - hojný život. My to máme lepší než oni - jsme pokřtěni Duchem Svatým a Duch Svatý v nás přebývá. Někteří z nich věděli, co prorokoval Joel o posledních dnech: "...vyleji Ducha svého na všeliké tělo" (Joel 2). A drželi se toho. Ale my se toho zaslíbení nedržíme - my ho máme.

„...aby oni bez nás nepřišli k dokonalosti." Ábel nás potřebuje! Noe nás potřebuje! Abraham nás potřebuje! Bůh něco ukázal Abrahamovi na hoře Moria a řekl mu: „Vezmi si svého syna domů. Já dám svého Syna." Ale ty a já máme realitu toho, co Abraham jen viděl. Takže oni bez nás nejsou dokonalí. Musíme říci: „Vy jste se na to těšili; my to máme. My chodíme v plnosti toho, co vy jste očekávali." My si dnes užíváme nádherných věcí, na které se oni těšili s velkým očekáváním. Ty a já jsme vešli přímo do toho a přijali jsme to.

Ale dokonce i nyní, dokud poslední konečný kousek skládanky není na svém místě, není Kristovo tělo dokonalé. Nebude dokonalé, dokud nebudou připojeni všichni - od svatých v Genesis až po svaté ve velkém soužení. Kristovo tělo ještě není úplné. Nemůže být perfektní, dokud nebudeme všichni spolu. Ale když se spojí tvá víra s vírou Noého, Abrahama, Mojžíše atd., tak bude víra dokonalá. Budeš chtít mít víru, když uvidíš, že tvá víra je nezbytná pro naplnění všech Božích plánů.

„Proto i my, takový oblak svědků vůkol sebe majíce..." Dnes je snadnější věřit než kdykoli předtím. Máme totiž oblak svědků. Máme nashromážděno tolik důkazů. Máme historii víry a slavné věci, které Bůh udělal skrze lidi, kteří Mu důvěřovali. Nejen jeden nebo dva, ale celý oblak svědků to dosvědčuje.

Nezápasíme s něčím, co ještě nikdo nevyzkoušel, s něčím, o čem nikdo nic neví. Máme kolem sebe velký oblak svědků. To znamená, že jsou v kruhu okolo nás. Když se podíváme dozadu, jsou tam. Když se podíváme dopředu, jsou tam. Když se podíváme na východ či na západ, jsou tam. Kamkoli se podíváme, vidíme svědky - lidi, kteří důvěřovali Bohu a dostali výsledky.

„... odvrhouce všeliké břímě..." Tohle odděluje muže od chlapců. Pamatuj si to slovo „proto", protože je pro tebe moc důležité. „Proto i my, takový oblak svědků vůkol sebe majíce, odvrhouce všeliké břímě... "Ještě stále se mluví o víře.

Kdo jsou ti, kteří nedemonstrují víru? Ti, kteří jsou obtíženi břemeny.

Jakými břemeny? Nevěrou. Strachem. Okolnostmi. Svědectvím tetičky Marie, že to nefunguje: „Strýček Kryštof se modlil a stejně umřel." Milováním tohoto světa. Životními starostmi. Problémy. Zármutkem.

Ale Bůh říká: „Odvrhni každé břímě." Pokud nosíš nějaká břemena, tak je to proto, zeje chceš. „Ne," říkáš, „to není pravda." Dvěma lidem se může stát stejná věc, zatímco jednoho to pozdvihne, druhého to srazí. Nezáleží na tom, co se ti stane. Záleží na tom, jak na to, co se ti stane, reaguješ. Naše rozhodnutí nás dělají takovými, jakými jsme. Někdo řekl: „Tímhle nemůžu projít." Ale někdo jiný tím prošel.

„...a snadně obkličující nás hřích..." Některá břemena nemusí být přímo hřích, takže Bůh tady jde o něco hlouběji. Víra nebude někde, kde je hřích.

Abys žil život Boží síly a moci, budeš muset odkládat břemena a hřích, které tě tak snadně svádějí z cesty. Snadno tě strhávají na stranu, až nakonec vůbec nejsi v hlavním pruhu. Nemůžeš mít Boží nejlepší, pokud si držíš hřích. Boží nejlepší můžeš mít jen tehdy, když žiješ čistý, svatý, neposkvrněný život.

Tohle řekl Bůh, ale někteří kazatelé, kteří to káží, mají kvůli tomu problémy: „To je tvrdý kazatel," říkají lidé. Ale kazatelé ti nemají říkat, jak báječný jsi. Mají ti říkat, co chce Bůh, abys dělal.

„... skrze trpělivost konejme běh sobě uloženého boje..." Běž! To neznamená zpomal. Jestliže se nebudeš hýbat, ďábel kolem tebe nechá vyrůst svůj plevel. Běž. To znamená hýbej se!

Víra je hnutí. Víra je skutek, čin. Není to idea, sen nebo myšlenkový pochod. Víra někam jde, vztahuje se po něčem, dělá něco.

Zakroužkuj si ve své Bibli slovo trpělivost. Tolik lidí se vzdává. Tisíce říkají: „Mám víru." Potom o několik dnů později říkají: „No, asi jsem ji tedy neměl." Měli něco jiného. Rozhodně to nebyla víra.

Je tu napsáno, že život je běh. Dokud neprotneš cílovou pásku, je život běh, který ti byl uložen. A jen vírou ho můžeš běžet úspěšně.

„Patříce na Ježíše..." Pokud se nedíváš na Ježíše, tvá víra nebude fungovat. Pokud se díváš na lidi, ať už je to Lester Sumrall nebo kdokoli jiný, prohraješ a zraníš se přitom. Odradí tě to a řekneš: „Oni to nedělali správně. Nedělali tohle. Nedělali tamto." Dívej se Ježíši přímo do očí. Proč? Bible ti říká proč:

„...na vůdce a dokonavatele víry..." Ježíš je původcem a dokonavatelem tvé víry. To znamená, že kromě tebe a Ježíše nemá s tvou vírou nikdo jiný nic společného. On ji začal a On ji dokončí. On ji počal a On ji završí. Vše, co tvá víra bude kdy mít, je v Ježíši - nikde jinde. Budeš-li věřit v člověka nebo v cokoli pozemského, padneš. Ježíš je původcem a dokonavatelem tvé víry.

„...který pro předloženou sobě radost strpěl kříž... (podle King James Version). Tohle je téměř neuvěřitelné. Znamená to, že se Ježíš díval přímo za ty tři dny - díval se za kříž a hrob přímo na radost, která Mu byla předložena. Mohl říci: „No, pojd, zasáhni Moje záda. Třetí den budou uzdravena a už nikdy nebudou bolet. Přibij Mě na kříž. Mně to nevadí. Já s tím počítal."

Pokud takhle nevidíš život, bude tvá víra zviklaná a slabá. I když tě teď a tady někdo zraní, víra říká: „Ani trochu mi to nevadí. Už jsem nad tím dávno zvítězil." Celá Bible tomu dává za pravdu.

Co kdyby se Jozef vzdal v půlce cesty? Jeho vlastní rodina i s egyptským národem by umřela hlady. Ale on nepovolil. Jakkoli se zatmělo, nevzdal se. Mohli ho dát do studně. Mohli ho dát do vězení. Mohli o něm lhát. Ale on měl sen! A on žil tím snem. Řekl: „Zdálo se mi, že mám být velký, takže musím být velký. Musím se dostat z tohoto vězení. Musím být velký." Přišel den, kdy z toho vězení vyšel a nezastavil se v půlce cesty. Šel přímo k trůnu a usedl na něj jako ministerský předseda národa.

Myslím si, zeje mnoho lidí, které se Bůh chystal povýšit do nádherných životních situací, ale oni nedokončili běh. Nedívali se na Ježíše, vůdce a dokonavatele své víry, a neviděli radost z toho, co bylo za tím, čím zrovna procházeli.

„...opováživ se hanby..." Hanba pro Ježíše nic neznamenala. Lidé na Něj plivali, posmívali se Mu, ale On jen řekl: „Já vás miluji. Já vám žehnám."

Nenech se lidmi zahanbit. Nenech lidi, aby se na tebe dívali svrchu. Jen jim řekni: „Drahoušku, potřebuješ dobrou modlitbu. A já ti právě teď jednu dám." Buď tak velký, aby ses musel dívat dolů, když je máš vidět. Buď tak velký, aby ti všechno, co dělají, připadalo jako pouhé skotačení kotěte.

Hanba pro Ježíše nic neznamenala. Plivání Římanů - co to znamenalo? Ten malý bezvýznamný vladař s postojem „mouchy, snězte si mě" - co to znamenalo pro Ježíše? Za pár dní měli být v pekle a Kristus se měl stát Králem králů a Pánem pánů na věky věků!

Víra prochází takovými překážkami. Víra prochází posměchem ostatních.

„... i posadil se na pravici trůnu Božího. A považte, jaký jest ten, který snášel od hříšníků taková proti sobě odmlouvání. .." Bůh říká, abychom vzali v úvahu Ježíše, který strpěl odmlouvání hříšníků. Určitě jsi slyšel nějaké odmlouvání hříšníků. Zní to asi nějak takhle: „Nemá to cenu, chodit do církve. Nemá to cenu, číst Bibli." Co o tom vědí? Nic!

„...abyste neustávali, v my slech svých hynouce." Když vidíš lidi slábnout, můžeš vědět, co dělají. Naslouchají odmlouvání hříšníků. Stýkají se se špatnými lidmi. Nenaslouchají víře. Nečtou Slovo. Nenechají se obklopit oblakem svědků, které pro ně Bůh připravil. A prohrávají. Bůh je v dalším verši napomíná.

„Ještě jste se až do krve nezprotivili, proti hříchu bojujíce". Bůh říká: „Ještě jste nepoložili svůj život. Ještě jste nebyli přibiti na kříž. Nelitujte sami sebe." Někteří lidé se hned schovávají a naříkají, když se na ně někdo jen špatně podívá. Tohle ti neublíží. Na oplátku se usměj.

„A což jste zapomenuli na napomenutí, které k vám jako k synům mluví..." My jsme Boží děti. Jsme jiní než tenhle svět.

„Synu můj, nepohrdej kázní Páně, aniž sobě stýskej, když od něho trestán býváš..." Když přijde problém, sejmi ho. Bůh nechce, aby si kdokoli z nás stěžoval.

„Nebo koho miluje Pán, toho tresce, a švihá každého, kterého za syna přijímá..." Bůh nás zkouší. Testuje nás. Jestliže si myslíš, že pro Noého to bylo jednoduché, mít víru, měl bys u toho být. Za sto dvacet let neobrátil ani

Víra má oblak svědků

jednoho člověka. To je dlouhý čas na kázání, a přitom nikoho nezískal. Díky Bohu zachránil svou vlastní rodinu, ale nikoho jiného nezískal. To je docela tvrdé, co? Ale Noe zůstal věrný. Věřil a setrval.

„Jestliže kázeň snášíte, Bůh se vám poddává jako synům. Nebo který jest syn, jehož by netrestal otec?"

Tahle kapitola je snad nejlepší ze všech. Ukazuje ti jak tmavou, tak světlou stránku. Ukazuje ti jak veselou stránku, tak stránku, která se ti tolik líbit nebude.

Ale ty máš jistě mnoho svědectví o divech, které Bůh udělal, když jsi chodil ve víře. Bůh ti říká: „Podívej se na tyhle lidi a na to, co udělali." A ty na to můžeš odpovědět: „Bůh to vše může udělat znovu." Vše, co Bůh udělal, může dělat teď. Jen tvoje nevěra Mu může zabránit v tom, aby to pro tebe udělal. Jen tvoje nevěra Mu může zabránit změnit tvůj svět.

Důvěřuj Bohu. Ať tě vede po cestách víry, dokud se tváří v tvář nesetkáš s Ježíšem.